

SENTEZ**12-13**

**40 Yıl Süren Afganistan İşgali,
Taliban'ın Ülkeyi Ele Geçirmesi Ve
Olasılıklar Üzerine...(1/2)**

Taliban'ın Afganistan'ın büyük bölümünde iktidarı ele geçirmesini konu edinen bu makalenin birinci bölümünde, ülkenin tarihsel sürecine uğradığı işgaller bakımından bir değerlendirme ikinci bölümünde ise Taliban'ı doğuran zemin ve Afganistan'ın güncel durumuna ilişkin bir perspektif sunuluyor.

özgür gelecek

pêşeroja azad

Gerçekler Devrimcidir**1 - 14 Eylül 2021****15 Günlük Devrimci Gazete | Sayı 244****www.ozgurgelecek23.net****Fiyatı: 2 TL**

IRKÇILIĞA VE MÜLTECİ DÜŞMANLIĞINA GEÇİT YOK!

ANALİZ 14-15

**Emperyalizmin Çoklu Krizleri
Derinleşirken; Ekolojik Denge
Bozuluyor, Kitlelerin Öfkesi
Büyüyor!**

Ekonomik ve siyasi kriz, iklim kriziyle iç içe geçmiş bir haldedir. Ekonomik ve mali krizle birlikte, iklim krizinin birbirini tetiklediği günümüz dünyasında emperyalist burjuvazi artık istikrarlı döneme gi-remiyor.

KÜLTÜR-SANAT 19

**Marx'ın Engels' in
SSCB'nin ve Mao
Zedung'un Edebiyata
Dair Genel Tutumları:**

Nitekim Mao, ideolojik olarak feodal ve burjuva yapılarını güçlendiren sanatın, estetik olarak güçlü de olsa sanat değerinin düşük olacağını; aynı zamanda estetik olarak sanat değeri taşımayan eserlerin, ideolojik olarak doğru da olsa güçsüz olacağını düşünür.

Yüzleşme

Hiçbirimiz annemizden doğarken iyi ya da kötü olarak bu dünyaya gelmeyiz. Bizi iyi ya da kötü yapan içinde şekil aldığımız toplumsal maddi koşullardır. İnsan iyi ve kötü yanlarıyla bir bütünü oluşturur. İçinde yaşadığımız toplumsal sistem, eğer iyiliğin, eşitliğin ve güzelliklerin gelişip güçlenmesini koşulluyorsa, sizdeki iyi yanların yaşayıp gelişmesine olanak sunar. Ters halde, toplumda var olan tüm hastalıkların sizde de var olmasına maddi temel oluşurur. İyiyle kötünün, haklı ile haksızın ve ileriyle gerinin amansız kavgası, kişi ve toplumlardaki mücadelesi sonsuza dek süren bir doğa yasasıdır. Toplamların ya da onu meydana getiren insanların her yönüyle gelişip güçlenmesi, yaşamdaki takındığı tutumlarla direkt ilintilidir. Söz konusu olan yeni dünyanın yaratılmasına öncülük eden bizlersek; en temel ilkemiz “her şeyin başı dürüstlüktür” ilkesinden hareket etmek zorundayız.

İlkesiz ve ahlaksız yaşamların sonu bataklıklıdır. Gelişip kendi zaafılarımızı aşmada yüzleşme, olmazsa olmazımızdır. Kişi çıktığı bu zorlu ve engebeli yaşam yolunda, yola koyulurken o yolun cahilidir. Yürüdükçe yolun zorluklarını, nerede koşup nerede durup dinlenmesi gerektiğinin farkına varabilir. Kültürel altyapısı zayıf ve daha çok göçebe toplumdandan kalma yaşam tarzına sahip bizim gibi geç öğrenen sosyolojik yapıdaki insan topluluklarında bu sürecin oldukça uzun olduğunu yaşadığımız son yüzyıllık tarihimizden görebiliriz.

İşte bu aşamada, bu durumumuzla dürüstçe yüzleşme hayatidir. Bunu başarmamızın temel koşulu da, alçakgönüllü ve mütevazı olmaktır. Mütevazı olmayanlar, yaptıkları hataların samimiyetle özeleştirisini verip kendileriyle yüzleşemezler. Yüzleşme cesareti olmayanlar başkalarının hata ve kusurlarını kendi hata ve yetmezliklerini örtmede iyi bir araç olarak kullanırlar.

Bu tür yaklaşım biçimi içinde yaşadığımız burjuva-feodal toplum yapısının temel karakteridir. Gelecek düşünüyü gerçek kılmada can bedeli mücadele edenler bu hastalıklı tarzdan kurtulmadıkça sadece düşün hayaliyle yaşamaya mahkumdurlar.

Geçmiş mücadele tarihimizde kimi alan ya da mücadele biçimlerinin rolünü abartarak yığınla emeğin çarçur edilmesinde ve en seçkin insanlarımızın buralarda yitirilmesinde başat rol oynayanların kendileriyle yüzleşip topluma samimi bir özeleştirici verdiklerine kaçımız tanık olduk?

Geçmiş önderlikler içinde büyük iddia sahibi olanların birçoğu, sanki o iddiaların gerçek sahipleri kendileri değilmiş gibi davranıp kimi “yeni” teorik tezlerle sarıldı. Kimi de geçmişine tepeden bakarak kendini küçük burjuva aydınların kibirli mecrasında konumlandırdı. Peki çarçur edilen, büyük bedellerle elde edilmiş bunca emek ve değerleri için canlarını ortaya koymuş yüzlerce canın yok olmasındaki rollerinizle yüzleştiniz mi? Kendisiyle yüzleşemeyen gerçek manada yenilenemez!

Yenilenemeyenin de günün ihtiyaçlarına cevap olma ve içinde yaşadığı topluma güven verme sansı olamaz. Yüzleşemeyen geçmiş önderlerin bir çoğu geçmişte küçümsedikleri kimi küçük demokratik kırıntı boyutundaki mücadeleleri mücadelenin neredeyse esası haline getirip kendilerini tatmin eder hale düştüler.

Geçmişte toplumun büyük güven duyduğu ve önderlik beklediği birçok insanın bu hallere düşmesi, ezilenlerin umutlarında ciddi kırılmalara yol açtı.

Devrimci-demokrat yapıların marjinalize olmasında azımsanmayacak rol oynadı. Bu içimizi acıtan tablolarla yeniden ve yeniden karşılaşmak istemiyorsak, hata ve kusurlarımızı gördüğümüz yerde bunlarla mütevazı bir şekilde yüzleşmeliyiz. Hayat bize göstermiştir ki; bir kusur küçümsenir, üstünden atlanırsa, bu bin kusurun yolunu açar.

Ve yine unutmamalıyız ki yüzleşmemenin sonu yüzüstlük olur.

Ondan öteside sistemin bataklığında debelenmektir.

BMG; “Birleşirsek Kazanırız” Kampanyasıyla Emekçilerle buluştu

BMG İstanbul, Ankara, Adana ve İzmir’de başlattığı kampanyasıyla, ezilenleri, işçileri, Kürt halkını AKP-MHP iktidarının saldırılarına ve sömürü düzenine karşı bir araya gelme ve mücadeleyi büyütme çağrısı yapmaya devam ediyor.

ADANA

Adana BMG, düzenlediği basın toplantısıyla kampanyanın duyurusunu yaparak çalışmalarına başladı.

Adana BMG, kampanyanın başlamasıyla birlikte yoğun bir şekilde işçi ve emekçilere ulaşarak birleşik mücadele çağrısı yaptı. Adana BMG “İşsizliğe, yoksulluğa, savaş ve işgal politikalarına, katliamlara dur demek için birleşik mücadeleyi yükseltiyoruz.” sözleriyle Şakırpaşa, Ova ve Uçak mahallesinde bildiri dağıtımı gerçekleştirdi.

İZMİR

İzmir BMG, 17 Ağustos günü, Yamanlar Mahallesi’nde bildiri dağıtımı gerçekleştirdi ve Yamanlar mahallesi emekçilerine Birleşik Mücadele Güçlerini ve kampanyasını tanıttı. 23 Ağustos günü İzmir BMG, Menemen Asarlık Mahallesi’nde Birleşirsek Kazanırız bildiri ve stickerlarıyla Asarlık halkıyla buluştu.

27 Ağustos günü ise Çiğli’ye bağlı Güzeltepe Mahallesi’nde kampanya çalışmalarını kapsamında bildiri dağıtımı yapıldı.

ANKARA

Ankara BMG, 17 Ağustos günü, Natoyolu, Tuzluçayır, Kızılay, Seyran Bağları, İncesu ve Tunalı Hilmi mahallerinde sticker çalışması gerçekleştirdi. 21 Ağustosta Mamak’ta, 22 Ağustosta Etimesgut’ta BMG stickerlarıyla birleşik mücadele çağrısı yaptı.

İSTANBUL

İstanbul BMG, 17 Ağustos günü İstanbul Gazi Mahallesi’nde özellikle tekstil atölyelerinin olduğu bölgelerinde sticker çalışması yapıldı. 18 Ağustos’ta Sarıgazi Demokrasi Caddesi ve Atatürk Mahallesi’nde sticker ve ozalit çalışması yapıldı.

19 Ağustos günü İstanbul Gazi Mahallesi’nde gecekondu bölgesinde bildiri çalışması gerçekleştirdi. Aynı gün, Kadıköy ve İkitelli’de özellikle stickır çalışması yapıldı. İkitelli’de duvar yazılamaları gerçekleştirildi. İstanbul BMG, 23 Ağustos’ta Sarıgazi’de duvar yazılamaları yaptı. İstanbul BMG, 23 Ağustosta İstanbul gazi mahallesi’nde sticker çalışması yaptı. 24 Ağustosta Esenyurt’ta kampanya çalışmalarlarıyla işçi ve emekçiler birleşik mücadeleye çağrıldı. Aynı gün kampanya şiarları ve çağrıları Sarıgazi’de işçi ve emekçilere taşındı.

Enternasyonal Büro: “Yaşasın Afganistan Halkının Haklı Mücadelesiyle Uluslararası Dayanışma!”

TKP-ML, “15 Ağustos 2021’de Taliban güçlerinin Afganistan’ın başkenti Kabul’e girmesi ve ABD kukla rejiminin çökmesiyle, ülkenin ABD emperyalizmi ve NATO müttefikleri tarafından 20 yıllık askeri işgali, ani ve karmaşık bir şekilde sona erdiğini” vurgulayarak; “Taliban’ın geri dönmesi ve diğer emperyalist güçler ve Rusya, Çin, İran, Türkiye ve Pakistan gibi bölgesel gerici rejimlerin ABD’nin çekilmesinin yarattığı boşluğu doldurmak için acele ederek bir Taliban hükümetini desteklemeye ve işbirliği yapmaya istekli olduğunun ilan edilmesi, Afganistan halkı için gelecek şeylerin açık bir işaretidir” ifadeleri kullandı.

Açıklamada “Açıkgası, bölgedeki barış ve istikrardan bahseden her şey sadece bir yanılsama. Emperyalizm ve gericiler var olmaya ve bölgeye hakim olmaya devam ettiği sürece barış ve istikrar asla olamaz. Ortadoğu’nun geri kalanında olduğu gibi Afganistan’ın emekçileri ve diğer ezilen insanları için özgürlük, demokrasi ve toplumsal özgürlüğe giden yol, iktidardaki tüm gerici ve bağımlı rejimlerin devrimci bir şekilde alaşağı edilmesinden ve emperyalist sistemden tamamen kopuştan geçmektedir” ifadeleri kullandı.

Emperyalistler ve Bölge Gericiliğine Karşı BİRLEŞİRSEK KAZANIRIZ!

ABD emperyalizminin Afganistan'dan anlaşmalı olarak çekilmesi beraberinde hem dünya çapında hem de Türkiye'de yeni tartışmaları getirdi. Tartışmaların bir yanında Afganistan'da Taliban örgütünün ABD ile anlaşarak Kabil'e girmesi ve iktidarı ele geçirmesi varken, diğer yanında tahliye sırasında özellikle Kabil Havalimanı'nda yaşanan kaos ve izdiham, ardından gelişen saldırılar var. ABD emperyalizminin 20 yıllık işgalinin ardından Afganistan'dan çekilmesi önemlidir. Tarihsel bir gelişmedir.

Hatırlanırsa ABD emperyalizmi Afganistan işgalinin gerekçesini "terörle savaş" olarak ilan etmiş ve adına "Bush Doktrini" demişti. Bu doktrinden hareketle "önleyici askeri eylemler" gerekçesiyle çeşitli ülkelere saldırılar gerçekleştirdi ve kimisini işgal etti. Afganistan'la başlayan emperyalist saldırganlık Irak, Libya ve Suriye'yle sürdürüldü. Şimdi pratikte ABD emperyalizminin bu doktrininin başarısızlığına tanık oluyoruz. Bu durumun uzun vadede hem emperyalistler arası çelişki de hem de ezilen dünya haklarının emperyalizme karşı mücadelesinde etkileri olacaktır.

ABD'nin Afganistan'dan çekilmesi, çekilme sırasında yaşananlar, bu doktrinin utanç verici yenilgisini göstermesinin yanında, emperyalist saldırganlığın dünya halklarına yaşattığı katliam, yoksulluk, acı ve sefaletin bir kez daha sorgulanmasına neden oldu. Emperyalizmin ve emperyalist saldırganlığın dünya halklarına vereceği tek şeyin daha fazla ölüm, yoksulluk, göç olduğu bir kez daha kanıtlandı.

Afganistan pratiği, "terörle mücadele", "demokrasi", "kadın hakları" vb. söylemlerle gerçekleştirilen saldırganlığın ve işgalin nasıl bir ikiyüzlülük olduğunu göstermesinin yanında, emperyalistlerin kendi çıkarları için bir zamanlar "terör örgütü" olarak gördükleriyle koşullar değiştiğinde anlaşma yapabildiklerini de gösterdi. Afganistan'a "demokrasi" götürmeye kalkışanlar, "kadın hakları"ndan bahsedenler, Afganistan halkını Taliban gericiliğinin

Emperyalizmin ve emperyalist saldırganlığın dünya halklarına vereceği tek şeyin daha fazla ölüm, yoksulluk, göç olduğu bir kez daha kanıtlandı.

eline bıraktılar. Başta Afganistan halkı olmak üzere dünyanın ezilen halklarının gözünün içine baka baka müthiş bir ikiyüzlülük, alçakça bir riyakarlık örneği sergilediler.

Ezilen dünya halklarının özgürlükleri için emperyalistlerle ve kendi gerici sınıflarıyla savaşmadan başarılı olamayacağı pratikte bir kez daha görülmüş durumdadır. Ezilen dünya haklarının sadece emperyalistlere değil kendi ülkelerindeki gericilerle de savaşmaları gerçekliği, emperyalistlerin gerici klikler arasında rahatlıkla tercih yapabilmelerinden ileri gelir. Bu pragmatizm öyledir ki; dün "terörist" gördüğünü bugün "kullanışlı ortak" olarak tanımlamaya kadar varır. Tıpkı Taliban gibi.

ABD emperyalizminin Afganistan'dan çekilmesi ve Taliban'ın iktidarı ele geçirmesini "anti emperyalist" bir mücadele olarak değerlendiren ve ayakta alkışlayanlar büyük bir yanlış içindedir. Her şeyden önce ABD, Taliban örgütüyle anlaşmalı çekilmiştir. Öte yandan Taliban'ın Rus emperyalistleri ve Çin sosyal emperyalistleriyle ilişkisi bilinmektedir. ABD, Taliban'la işbirliğini sürdürecektir. Rusya ve Çin Afganistan'ın yeraltı ve yerüstü zenginlikleri için şimdiden ellerini ovuşturmaktadır. Özellikle Çin sosyal emperyalizmi, "Kuşak Yol" politikasıyla birlikte kendi çevresindeki ülkelere özel bir önem vermektedir. Taliban ise

uluslararası meşruiyet kazanmak için emperyalistlere ve bölge gerici devletlerine taviz vermekte, "değiştğini" söylemektedir. Dolayısıyla Taliban iktidarında, Afganistan halkı emperyalistler tarafından sömürülmeye devam edecektir.

Emperyalizmin Hizmetinde Kendi Çıkarlarının Peşinde

ABD'nin Afganistan çekilmesi sürecinde TC faşizminin oynadığı rol de önemlidir. 14 Haziran tarihinde gerçekleştirilen NATO Zirvesi'nde ABD Başkanı J. Biden ve TC Cumhurbaşkanı R.T.Erdoğan arasında basına kapalı gerçekleştirilen görüşmenin ayrıntıları daha sonra ABD Ulusal Güvenlik Danışmanı Jake Sullivan'ın açıklamasıyla netleşti. Sullivan yaptığı açıklamada, Biden ve Erdoğan'ın, Türkiye'nin Kabil Havalimanı'nın güvenliğini sağlama konusunda uzlaştığını açıkladı.

Ne var ki TC'nin bütün çabalarına ve R.T.Erdoğan "Türkiye'nin Taliban'ın inancıyla alakalı ters bir yanı yok. Daha iyi anlaşabileceğimize ihtimal veriyorum" (21 Temmuz 2021) açıklamasında bulunmasına rağmen kendisine verilen görevi yerine getiremedi. Taliban sözcüsü Zabibullah Mücahid, 24 Ağustos'taki basın açıklamasında, "Türkiye Müslüman bir ülkedir. Bu ülkenin hükümeti ve halkıyla iyi ilişkiler geliştirmek istiyoruz ancak Kabil Havaalanı'ndaki sorun çözülür çözülmez yabancı askerlere ihtiyacı-

mız olmayacak" ifadelerini kullanarak, TC'ye ABD emperyalizmi tarafından verilen bu görevi kabul etmeyeceklerini açıkladı.

Şu gerçeğe işaret etmeliyiz; R.T.Erdoğan bir doğruyu ifade etmektedir. TC faşizminin ve şu anda iktidarda olan R.T.Erdoğan'la Taliban arasında bir fark bulunmamaktadır. Dahası TC faşizmi ve R.T.Erdoğan bizzat Suriye iç savaşında DAİŞ gibi örgütlerle ortak iş tutmuştur. Bu anlamıyla Taliban'dan daha tecrübeli bir gericilik, faşizm söz konusudur. R.T.Erdoğan bu ortak noktaya işaret ederek Taliban'ı ikna etmeye çalışmıştır.

Taliban'ın olumsuz yanıtına rağmen R.T.Erdoğan ısrarını sürdürmüştür. Bu ısrar açıklamalarına da yansımıştır. "Taliban yöneticilerinin yaptığı itidalli ve ılımlı açıklamaları memnuniyetle karşılıyoruz." (18 Ağustos 2021) "Taliban'ın kuracağı hükümetle görüşürüz." (19 Ağustos 2021) "Gerekirse Taliban'la da görüşmeler yapabiliriz, ortada bir vaka, gerçek var ve bu konuyla ilgili kapı çalındığında kapımızı açar görüşmelerimizi yaparız." (20 Ağustos 2021) Ve sonunda R.T.Erdoğan yaptığı açıklamada havalimanı güvenliği değil ama havalimanı işletilmesi konusunda belli bir uzlaşmaya varıldığını açıklamıştır: "Taliban'la 3.5 saat görüşüldü yine görüşürüz. Taliban'ın Kabil Havalimanı'nın işletilmesi noktasında teklifleri var, bize. Bu konuda şu anda henüz verilmiş bir kararımız yok." (27 Ağustos 2021)

Anlaşılan, Taliban Afganistan'da yabancı asker istememe tutumunu devam ettirmiş ancak TC'nin ısrarları sonucunda havaalanının işletilmesi konusunda yeşil ışık yakmıştır. Bunun nedeni elbette Taliban gibi bir örgütün, NATO üyesi gerici faşist bir güçle ilişki geliştirme ve meşruiyetini sağlama ve tanınma kaygısıdır. Taliban, TC faşizmi üzerinden kendini pazarlayacaktır.

TC'nin havalimanı konusundaki ısrarının nedeni ise bambaşkadır. Bu ısrarda ABD emperyalizmine verilen sözün yerine getirilmesi etkiliyken; TC faşizminin ısrarının arkasında yatan asıl neden, havalimanını uyuşturucu ticareti için "özgürce" kullanabilmek

vardır. Hatırlanırsa Sedat Peker'in ifşa ve itiraflarıyla Güney Amerika hattı deşifre olmuştu, anlaşılan TC faşizmi bu nedenle yeni yollar aranmaktadır.

TC'nin Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi'ne ve devrimci harekete yönelik yürüttüğü karşı devrimci savaşı uyuşturucu ticareti ile finanse ettiği bilinmektedir. Tam da bu nedenle uyuşturucu ticareti, TC için "stratejik"tir. Ülke ekonomisinin içinde bulunduğu durum, ağır ve süregelen kriz hali, dış piyasalardan sermaye gelmemesi gibi nedenler TC açısından bu ticaretin önemini ve gerekliliğini artırmış durumdadır. Nitekim bu ihtiyaç nedeniyle faşist MHP'nin lideri Devlet Bahçeli şu açıklamayı yapma gereğini hissetmiştir: *"Bu ülkeye sırt dönülmesinin, hadiselerin akışının uzaktan seyredilmesinin özellikle milli çıkarlarımıza ve hatta milli güvenliğimize yönelik ilave tehditlere neden olacağı herkesçe bilinmelidir... Afganistan'dan dönmek demek Anadolu coğrafyasını tehlikeye atmak demektir."* (16 Ağustos 2021) TC faşizmi o kadar zor durumdadır ki, Afganistan'da bulunmamayı "Anadolu'nun tehlikeye atılması" olarak değerlendirebilmektedir.

Afganistan konusunda yaşanan tartışmalarda yaşanan göç ve mülteci akının etkisi vardır. Ne var ki bu konuda da halka yalan söylenmektedir. AKP-MHP iktidarı sözcüleri tarafından göçmenlere dair yapılan bütün açıklamalara rağmen İngiltere Savunma Bakanı Wallace'ın 23 Ağustos'ta *"Türkiye ve Pakistan gibi ülkelerde mülteci merkezleri planlıyoruz"* ifadelerini kullanması, TC'nin emperyalistlerle mülteciler konusunda da yeni pazarlıklar içinde olduğunu göstermektedir. Her ne kadar aynı gün Türk Dışişleri Bakanlığı; *"Bu yönde tarafımıza iletilmiş resmi bir talep bulunmamaktadır. Böyle bir talep iletilse dahi kabul etmemiz mümkün değildir"* açıklamasında bulunmuşsa da mülteciler üzerinden Avrupa emperyalistleriyle daha önceden yapılan pazarlık bilinmektedir. TC faşizmi, mültecileri ve mülteci sorununu "dışarıya" karşı şantaj aracı olarak kullanmakta, içerde ise ucuz iş gücü olarak mülteci emeğini sömürmektedir.

Mülteciler konusunda bir diğer iki yüzlü tutum ana muhalefet partisi CHP tarafından sergilenmektedir. Burjuvazinin muhalefetteki temsilcisi "Sınır Namustur" sloganıyla bir kampanya

başlattı. TC faşizminin sınır ötesi saldırılarına onay veren, mecliste sınır ötesi operasyon tezkerelerini onaylayan, Suriye sınırı delik deşik edildiğinde, cihat kampları kurulduğunda seslerini çıkarmayanlar mülteci sorununda pay sahibidirler. O zaman sınırları hatırlamayanların şimdi sınırları hatırlamaları, üstelik bunu "namus" görüp başka devletlerin sınırlarını "ulusal çıkar" adına kalbura çevrilmesine ses çıkarmamaları ikiyüzlülüktür.

Birleşik Mücadeleyi Yükseltelim!

R.T.Erdoğan Taliban'la görüşürken bir yandan da emperyalistlere mesaj vermeye devam etmektedir. 27 Ağustos'ta yaptığı açıklamada *"Terör örgütlerine bu ülkeleri teslim ederek buralardan ayrılmak bedeli ağır neticeler doğurmaktadır"* dedi. (27 Ağustos) R.T.Erdoğan bu açıklamayı Afganistan bağlamında yapmış olsa da hedeflediği örgüt Taliban değildir. Erdoğan'ın "Taliban'ın inancıyla alakalı ters bir yanı yok"tur. Onun hedefinde yine her zamanki gibi Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi vardır. Kürt ulusunun başta Rojava'daki kazanımlarını kastetmektedir.

TC faşizminin yeminli Kürt düşmanlığı bilinmektedir. ABD emperyalizminin Afganistan'dan çekilişini bile Kürt ulusunun kazanımlarına saldırıya dönüştürmek istemektedir. Nitekim TC devletinin son süreçte, Rojava ve Irak Kürdistanı'na yönelik saldırıları artmış durumdadır. TC, Kürt ulusuna yönelik

saldırganlığını uluslararası gelişmelerden, emperyalistler arası çelişkilerden yararlanarak artırmakta, yeni mevziler kazanmak istemektedir.

Bu hedefi doğrultusunda Kürtlere yönelik saldırılarını artırırken; bizzat R.T.Erdoğan'ın ağzından *"Kimsenin toprağında, egemenliğinde, yer altı ve yer üstü zenginliklerinde gözümüzün olmadığını hem sözlerimizle hem de eylemlerimizle ortaya koyuyoruz"* (25 Ağustos) diyebilmektedir. Yalan propaganda ile saldırıgınlık aynı anda piyasaya sürülmektedir.

TC'nin Suriye iç savaşında oynadığı rol bilinmektedir. Suriye'nin yer altı ve yerüstü zenginliklerini talan etmişlerdir. Bunun yanında Rojava topraklarında işgal ettiği bölgelerde yerel halkı göç ettirerek nüfus değişimi yaptığı, bu bölgelere kaymakam atadığı, PTT şubesi açtığı, hatta "milli ordu" kurduğu bilinmektedir. İşgal ettiği topraklarda Türk lirasının kullanımını zorladığı ve hatta ihale açtığı da ortadadır. Dolayısıyla TC işgal ettiği Rojava topraklarını ilhak etmenin adımlarını atmaktadır. Bu anlamıyla TC en iyi bildiği şeyi yapmaktadır. Bunda şaşılacak bir şey yoktur. Asıl şaşırtıcı olan kendine solcu, ilerici diyen kimi çevrelerin Afganistan'da Taliban'ın iktidarı ele geçirmesini selamlaması ve Taliban gericiliğini devrimci görmesidir. Bu çevrelerin yanı başlarındaki Kürt mücadelesini ise "terörizm" olarak görmeleri şaşırtıcı değildir. Bu durumun nedeni elbette

ırkçılık ve şovenizmdir. Taliban gericiliğini alkışlamak ama Kürt mücadelesini bölücü ilan edip mesafe koymak ancak bununla açıklanabilir.

TC faşizminin başta Kürt ulusu olmak üzere, işçi ve emekçilere, kadınlara, LGBTİ+'lara, Alevilere, doğaya ve çevreye yönelik artan saldırıgınlığına karşı örgütlenmekten başka şansımız, mücadele etmekten başka çaremiz yoktur. Birleşik Mücadele Güçleri'nin "Birleşirsek Kazanırız" kampanyası önemli bir yerde durmaktadır. Kampanyanın yerellerde emekçi halka dokunarak sürdürülmesi, yürütülen çalışmaların somut örgütsel bir hedefle yürütülmesi önemlidir.

BMG'nin çalışmalarının etkili olduğu görülmektedir. Bunlardan birincisi halkın ilgisi ve desteğidir. İkincisi reformist solun BMG'nin çalışmaları ve yarattığı etki karşısında kendi çalışmalarına hız vermesidir. Kongre ve kurultaylardan, üye kampanyalarına kadar bir dizi pratik içindedirler. Bu durum açıktır ki, BMG'nin bir alternatif olma ihtimalinin belirginleşmesinin ürünüdür. Üçüncüsü düşmanın tutumudur. Düşman son süreçte BMG bileşenlerine ve çalışmalarına yönelik saldırılarını artırmış durumdadır. Kaçırma, ajanlık dayatmaları, işkence pratikleri sıradanlaştırılmaya çalışılmaktadır. Bu durum düşmanın devrimcilerin birleşik mücadelesinden nasıl da çekindiğini göstermektedir.

İşçi Direnişleri Parça Parça Sürüyor

Baldur Direnişi

Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze Şube Başkanı Necmettin Aydın, 25 Aralık 2020’de başlayan grevin adaletli şekilde çözümlenmesini istiyor.

Grevdeki işçiler: “İşçilerimizin çalışma koşullarını düzeltilmesini istiyoruz. İşçilerimizin hiçbir sosyal aktiviteleri yok. İşveren başka işçi arkadaşları çalıştırmaya başladı. İşverenin grevde işçi çıkarma hakkı yoktur ama işveren işçileri çıkardı.” Açıklamasında bulundu.

Baldur işçileri anayasal hakları olan Toplu İş Sözleşmesi için hala grevde. Baldur patronu üretimi devam ettirerek işçinin anayasal hakkı olan grevi de işlevsiz hale getirmek istiyor.

Kocaeli Gebze’de faaliyet gösteren İspanya merkezli Baldur Süspansiyon fabrikasında işçiler, direnişin 250’li günlerini geride bıraktı. İşçiler yaz, kış, demeden yağmur, çamura aldırmadan direnişe devam ediyor.

Akınbella’da Direniş

Antep Başpınar OSB’de bulunan Akınbella Terlik Fabrikası önünde, sendikacı olduğu için işten atılan Aydın Göçmen’in direnişi sürerken sendika üyesi Suriyeli işçi Muhammed Nebhen de işten atıldı. Nebhen, Aydın Göçmen’le birlikte direnişe başladı.

Antep Başpınar OSB’de kurulu bulunan Akınbella’da bir buçuk yıldır çalışan ve şu an sendika üyesi olan Suriyeli işçi Muhammed Nebhen, çalıştığı sırada muhasebeci Muhammed Polat tarafından çağırıldı ve ‘Sen içeride sen-

dikaya üye yapıyormuşsun, seni işten çıkaracağız’ tehdidiyle karşı karşıya kaldı.

Nebhen, muhasebeci Polat’a böyle bir haklarının olmadığını, işten çıkmak istemediğini söyleyince, Nebhen’e güvenliğinin yanında beklemesi söylendi. Ardından muhasebeci Muhammed Polat, Nebhen’e ‘bütün haklarımı aldım’ ifadeleri yer alan bir belge imzalatmaya çalıştı. İmza atmak istemediğini söylediğini belirten Nebhen, Polat’ın kendisine “imza atmak zorundasın” dediğini ve bağırarak aktardı.

Muhammed Nebhen, Aydın Göçmen’in yanına gelerek direnişe katıldı.

Bel Karper Direnişi

Türkiye Gıda ve Yardımcı İşçileri Sendikası (Tekgıda-İş)’nin Çorlu’da bulunan Bel Karper Gıda SAN A.Ş Fabrikasında ki örgütlenme serüveni 2015 yılına kadar uzanıyor. 2015 yılında örgütlenmeye başlayan sendika, işverenin bütün uğraşlarına rağmen 2021 yılında çoğunluğu sağlayarak Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı’ndan sözleşme yetkisi aldı. Sendikanın yetki belgesine itiraz da bulunan işveren, hukuksal süreç devam ederken aralarında sendika baş temsilcisinin de olduğu 5 kişiyi işten çıkardı, 12 işçiyi ise ücretsiz izne ayırdı.

Patronun bütün girişimlerine karşı, Tekgıda-İş sendikası hakkını kullanarak, işverenin Toplu İş Sözleşmesi (TİS) masasına oturmasını ve işten atılan işçilerin işe iadesi talebiyle fabrika önünde grev başlattı. Toplamda 118 işçinin çalıştığı fabrikada, grev 70 işçi tarafından sürdürülüyor. İşçilerin fabrika önündeki grevi 107’inci günü geride bıraktı.

Alba Plastik Direnişi

Alba Plastik’te tacize karşı çıktıkları için işten atılan ve direnişe başlayan işçilerin mücadelesi 16’ıncı günü geride bıraktı.

Sabahları servis giriş çıkışlarında ve mola saatlerinde işçilere seslenen direnişçiler, birlikte mücadele çağrısı yapıyor.

Gebze’de süren diğer direnişlerle dayanışma ziyareti gerçekleştiren işçiler, sendikacı oldukları için işten atılmıştı.

Adkoturk İşçileri Greve Çıktı

Tekgıda-İş Sendikası’na üye 21 işçinin dört ayı aşkın süredir direnişte olduğu hazır makarna üreticisi Adkoturk’te çalışan işçiler 23 Ağustos’ta greve çıktı.

Tekirdağ Çerkezköy’de bulunan fabrikada patronun Tekgıda-İş Sendikası’nın tüm görüşme taleplerini reddetmesi ve uzlaşmaması sonucunda işçiler greve gideceklerini açıklamış, yönetim grev öncesi işçileri tehdit etmişti.

Çevik kuvvetin çevre ilçelerden getirilerek grevi engellemeye çalışması da arbedeye neden oldu. Servislerle işyerine gelen işçilerin greve katılmasını engellemek için polis işçilerle servis arasına bariyer oluşturdu.

Öte yandan yasal haklarını kullanan işçiler grevin sürdüğünü belirtti.

Sinbo Direnişi Sürüyor

Sinbo’da Kod-29’a karşı devam eden direniş 7 ayını geride bıraktı.

TOMİS sendikası öncülüğünde süren direniş Ankara yürüyüşünün ardından İstanbul’da çeşitli semtlerde Kod-29’a karşı verilen mücadelelerin anlatıldığı paneller örgütlenerek ilerliyor.

CarrefourSA Dopada Direniş

CarrefourSA Esenyurt depo da çalışan ve geçen dönem deponun baş temsilciliğini yapan Murat Polat, 18 Ağustos günü CarrefourSA yetkililerinin küçülmeye gittiklerini söyleyerek iş sözleşmesini tek taraflı feshettiğini aktardı.

Polat işten atılmasına ilişkin: “Pandemide milyonlarca lira kar eden market ve perakende sektöründe mesailer artmış, karlar katlanmış, mevcut işçi sayıları ile iş yetiştirmekte zorlanılırken küçülme nedeni ile işten çıkartılmam işten atılmamın sadece bahanesidir” dedi.

İşten çıkışı kabul etmediğini ve vardiya çıkışında depodan çıkarak Tezkoop İş Sendikası Genel Başkanı Haydar Özdemir’i aradığını fakat telefonlarını açmadığını aktaran Polat, Tezkoop İş Genel Sekreteri Hakan Bozkurt’u aradığında ise «Ben ne yapabilirim?» cevabı aldığını, kendisinin ısrarı üzerine de ilgilenileceğini söylediğini fakat bir daha sendikadan bir dönüş olmadığını belirtti.

19 Ağustos’ta işten çıkarılmayı kabul etmediğini söyleyerek sabah işçi arkadaşlarıyla beraber depoya gittiğinde ise kendisiyle çalışmayacaklarını, çıkışının yapıldığını tekrar söylediklerini belirten Polat: “Bunun üzerine kadrolu ve taşeronda çalışan elliye yakın işçi kardeşim beni almadan iş başı yapamayacağını söyledi ve iş başı yapmayı reddettiği için iş başı yapmış oldum» dedi.

Bunun sadece kendisinin bir mücadelesi olmadığını, tüm yağma ve talana karşı mücadeleyi sürdürmek gerektiğini belirten Polat: “Bunca yağma ve talan karşısında yapılan eylemleri, söylenen sözleri büyütme ve sözümüzü, eylemimizi küçük büyük demeden devam ettirmektir. Sendikaların asıl sahipleri işçilerdir. Söz, yetki, karar mekanizmaları işçilere bırakılana kadar ve işçiler sendikaları da, ülkeyi de yönetene kadar kavga etmekten vazgeçmeyeceğiz” dedi.

“İşçilerimiz Sessiz Bir Şekilde Çalışılan Yerlerde Heba Olmamalı; Sesimizi Bir Yerlere Duyurabilelim”

SÖYLEŞİ BAKIRKÖY BELEDİYE İŞÇİLERİ

2018 yılında KHK ile belediye şirketlerine geçirilen ve Yüksek Hakem Kurulu (YHK) tarafından bağitlanan sözleşme ile 2 yıl yüzde 4'lük zammaya mahkum edilen İstanbul Bakırköy Belediyesi'nde çalışan yaklaşık 1200 işçi, belediye yönetiminin ardı arkası kesilmeyen yetki itiraz davaları sebebiyle toplu iş sözleşmesi imzalamıyor.

27 Nisan'da eylemlerine ara veren belediye işçileri, 23 Ağustos'ta direniş çadırını yeniden kurdu. Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda eylem yapan işçiler taleplerini bir kez daha yineledi. Direnişin 3. Gününde işçilerle bir araya gelerek söyleşi yaptık.

Oradaki örgütlenme sürecine dair sormak istiyoruz. Nasıl başladı? Kişisel olarak sendikalı olma hali nasıl gelişti?

Bakırköy Belediyesine 2010 yılından girmiş oldum. 10 yılımı doldurdum, 11. yılımdayım. İdari personel olarak çalışmaktaydım. Sonra Kurumsal İlişkiler Uzmanı olarak işime devam ettim. 11. yılımda da işten atıldım.

Biz taşeron olarak geçilen şirket çalışanlarıydık. Bize zaten sendikaya üye olma e-devlet üzerinden açılmıyordu, tanınmıyordu. Ta ki KHK gelene kadar. KHK başladığı süreçte bize de sendikalaşma yolu açılmış oldu. Biz zaten sendikal yolun açılması için, Nisan itibarıyla hepimiz DISK-GENEL İŞ'e üye olmuştuk. Orada arkadaşlarla konuşuyorduk, böyle bir hak-

kı elde ettiğimiz zaman hangi sendika olur, nasıl olur, ne yaparız diye. Bizim gönlümüz her zaman DISK-GENEL İŞ'ten yanaydı ve örgütlenmemizi o doğrultuda yaptık. Daha KHK'nın ikinci, üçüncü gününde şirket üzerinde çoğunluğa sahip olmuş olduk.

Örgütlendikten hem sonra sendikalı arkadaşlar hem de Sendika Temsilcilerine dair **mobbing, baskı uygulamaları arttı mı?**

İlk etapta göz önünde bir şey yoktu ama bizim sendikalaşma sürecimizdeki yetki tespitine ilişkin, Çalışma Bakanlığı'na yetki tespitinde bulunduğunuz zaman zaten yetki tespitine ilişkin diğer sendika aracılığıyla karşı dava açıldı. Yetki tespitine itiraz edildi. Daha sonra Belediye de taraf oldu. Diğer

sendika ve Belediye, bizim yetki tespitimizi itirazlar ile 2 sene kadar uzattılar. Bu 2 senelik uzatma için KHK'yı da bahane ediyorlardı. O süreçlerde zaten davalık olduğumuz için, çoğunluk bizde olmasına rağmen biz de artı bir şey yapamadık. Bir şekilde davayı kazanacağımızı düşünüyorduk. Ama her seferinde farklı şeylerle karşımıza çıkıldı, her dava öncesi, sonrası. Şirket adı değiştirildi. Belediye davanın uzaması için, elinden gelen her şeyi yaptığı için, biz de örgütlü arkadaşlar dedik ki, 'Yeter artık, biz mesele çözülsün istiyoruz, uzlaşa istiyoruz' Genel İş'in de tavrı bu yöndeydi.

Adımız Bakırköy Belediyesi Direnişçileri ama biz genelın olumsuzluklarına karşı da bir şeyler yapmak istiyoruz.

Onun için çok fazla eylem yapmayı düşünmedik, etmedik. Haklarımızı alacağımızı bildiğimiz için. Ama süreç uzatılmaya çalışıldıkça, elimize bir şey geçemeyeceğini ve bunu bir şekilde alanlara çıkıp artık sesimizi

duyurmak zorunda olacağımızın farkına vardık. Ve Genel-İş olarak kararımızı aldık. Eylemimizi başlatmış- tık geçen sene.

O eylemlerin ardından işten atma süreçleri yaşandı mı?

Eylemlerin arkasında belediye o kadar örgütlü bir güçle karşılaşacağını tahmin edemedi. İlk eylemimizde 600-700 kişiyle alana çıktığımız zaman önce işçilerden sorumlu olduğu onbaşlarının, bölge sorumlularının yerlerini değiştirdiler ve işten çıkarıldılar. Bunlar olunca tabi, iş korkusu ve bir de

bunun yanı sıra müdürler işçileri toplayarak, kendi odalarına alarak, işten atmayla tehdit ettiler ve sendikaya üyelikten istifaya zorladılar. Bunu da yanlarında bire bir e-devleti açarak yaptılar. Bu çok hukuksuz olan bir olay.

Tabi ki suç. Suç duyurusunda da bulunduk. Hem müdürler hakkında hem de Belediye Başkanı hakkında. Belediye Başkanı birimlere giderek, işçilerin içine girerek, sendika ile ilgili her hangi bir şey yapıldığında, üye olduğunda, işten çıkarma gibi bir söylemde bulundu.

Herhangi bir belediyeyi bırakın, sıradan bir işverene bile yakışık bir durum değil. Sendikalaşma hakkımız, demokratik hakkımız bizim. Biz bunları savunmazsak, işverenin bütün dediklerini yapmaya çalışırsak, olmaya- caktır. Tabi bu eylemlerden sonra işten çıkarmalar oldu. 2 arkadaşımız Kod-29 ile çıkartıldı. Çünkü işten çıkarma

yasası vardı. Bunun arkasında biz

eylemlere devam ettik. Belediye yönetimi alternatif olarak ücretlerde düşürmeyi getirdi. Ücretlerden düşürmeyi kabul etmek istemeyen arkadaşlar ki bunlardan biri de benim. Ücretimi düşürmeyi "Bu bir hak gaspıdır" diye beyan ettiğim için işten atıldım.

Sizi de mi Kod-29'dan attılar?

- Kod-29 değildi. Benim ki Kod-4 "İşverenin her hangi bir şey göstermeksizin kendi iradesiyle işten çıkarılması, iş hakkının feshedilmesi" diye geçiyor. Ama tabi diğer arkadaşlara yapılan haksızlıklar da vardı. Çoğu arkadaş iş kaybı korkusu yaşadı. Pandemi sürecinde, işsizliğin arttığı, yoksulluğun arttığı bu dönemde kimse işini kaybetmeyi göze alamadı. İstedikimiz kadar işçiler

arasında o cesareti, cesurluğu gösteremedik maalesef. Ve çoğu arkadaşımız ücretlerinde düşürmeyi kabul ederek işine devam etmek zorunda kaldılar. Bunlar hiç bir şekilde yaşamaması gereken olaylar. İnsanlar geliyorlar ve zaten asgari ücretle başlatılıyorlar işe.

%4'lerle gelinmiş olan 3-4 bin liralık maaşın tekrar asgari ücrete indirilmesi, hukuk dışını bırakın, insanlık dışı bir şeydir artık. Belediyenin baskıları devam etti. Kısa çalışmaya koydu herkesi. Kısa çalışmadan sonra, öncü olan bizleri, ücretsiz izinlere çıkardı. Ücretsiz izinden sonra işten çıkarma yasası başladığı zaman bizi işten çıkaracağını tebligatlarını gönderdi evlerimize. Yapacak bir şey yoktu. Sonuçta biz kalkıp bu yola girmişiz, bir şeyler yapmaya çalışıyoruz. Bunu da sonuna kadar devam ettirmek için elimizden geleni yaptık. Tekrar burada bürokrasi işin içerisine girdi. Yine çözümü uzlaşmacı bir şekilde yapalım dedik. Konfederasyonumuz görüşmeye geldi. Genel-İş görüşmeye geldi.

Ama, maalesef Bülent Kerimoğlu'ndan her hangi bir adım, her hangi bir cevap alamadık ve kurumlar geldikçe bunlar işçilerin üzerine daha fazla yürümeye başladı. Mobbingler, yer değiştirmeler, işten çıkarmalar oldu. 4 kişi çıkarıldı ve sonra durdu. İçerde arkadaşların yaşadığı olaylar ve çalışma koşulları hiç de insani değil.

Biz de bu süreci tekrar canlandırmak istedik. Sonuçta müzakere ile bir yere ulaşamadık. Demokratik hakkımız sendikalaşma, işimize geri dönme olayını çadırımızda halkımızla beraber uygun gördük. Ve böyle bir uygulamada bulunduk.

Peki o zaman son olarak şunu sorayım. Burada direnişiniz daha yeni başladı. 3 gün oldu. Neler yapacaksınız, nasıl bir çağrınız var kamuoyuna?

Ama süreç ilerleyecek. Geri adım atmak gibi bir pozisyon olmayacak. Biz şimdi Bakırköy Belediyesi işçileri olarak direnişimizi gösteriyoruz ama özünde biz, bu durumları yaşayan tüm işçilerle bu direnişi yapmaya çalışıyoruz. Bilindiği üzere, fabrikalarda, belediyelerde diğer çalışılan yerlerde işçilerin hak araması her zaman için ters karşılanmıştır ve bastırılmaya çalışılmıştır. Şimdiye kadar da çok fazla sesleri yükselmemiştir. Şu an da ufak tefek de olsa işçilerimiz seslerini yükseltmeye çalışıyorlar. Biz sorunların hepsinin ortadan kalktığı, daha güzel organize ve örgütlü bir şekilde olduğu zaman, sesimizi daha fazla duyurabileceğimiz, bu Kod-29 gibi hukuk dışı şeylerin bütün yerlerde, bütün çalışanlar üzerindeki baskısını kaldırmak istiyoruz. Adımız Bakırköy Belediyesi Direnişçileri ama biz genelin olumsuzluklarına karşı da bir şeyler yapmak istiyoruz. Onun için burada sivil toplum örgütleri olsun, diğer arkadaşlar, direnişteki bütün gruplar olsun, hepsinin direnişi, hepsinin hak arayışı, bizimde hak arayışımızdır. Bizde onlar için elimizden geleni yapıyoruz.

Bunu bireysel değil, genele yayıp işçilerin bilinçli bir şekilde, sınıf varlığını bilerek, işçi sınıfı bilincine vararak direnişleri sahiplenmesini ve bunun ilerlemesini istiyoruz. İşçilerimiz sessiz bir şekilde çalışılan yerlerde heba olmamalı. Emekleri, alınterleri sömürülmesin. Çocuğuna ekmek götürmek, aş götürmek için işçiler, saatlerce kötü çalışma koşullarına maruz kalıyorlar. Biz bu direnişimizi genele yaymak istiyoruz. Bunun için tüm arkadaşlarımızın bizimle birlikte, bütün eylem kırıcılara karşı ses çıkarmalarını, farkında olmalarını istiyoruz ki, sesimizi bir yerlere duyurabilelim.

“İşten Çıkarılan Arkadaşlara Ses Olmalıyız, Yoksa Çıkarmalar Devam Eder”

Çin sermayeli Xiaomi ve iş ortağı Salcomp'un İstanbul Avcılar'da kurduğu fabrikasında sendikalaşan işçilerin işten atılması üzerine işçiler 27 Ağustos gecesi iş bıraktı.

800 civarında işçinin bulunduğu Salcomp'ta asgari ücret seviyesinde ücret aldıklarını ve kötü koşullarda çalıştıklarını söyleyen işçiler bir süre önce Türk Metal'de örgütlenmeye başladı. Sendikalaşma faaliyeti üzerine gruplar halinde 25 kadar işçi işten atıldı. İşten sendikal çalışma yaptığı için Kod-49'tan işten atılan işçilerden biri olan Yenigül, işten atılma sürecini ve fabrikadaki çalışma koşullarını aktardı.

-Kısa bir süre önce işten çıkarıldın, bu süreci bize aktarır mısın, neler yaşadın?

İşyerinin sorunlarını anlatayım öncelikle. Xiaonmi telefon fabrikasında başlarken daha çok kadın işçiler vardı. Bu devlet tarafından teşvik aldı fabrika kurulduğunda. Çin fabrikası daha doğrusu Tayyip Erdoğan'ın Çinli'lerle anlaşması gereği Ziraat Bankası teşvik verdi. Fabrika kurulalı yaklaşık olarak 7 ay oldu, 7 yılda burada kalacak.

Yenigül, fabrikaya başladıklarında daha fabrika inşaatının bitmediğini, mutfak bile olmadığını, yemeklerin dışarıda konteynırlarda yendiğini aktararak çalışma koşullarının daha başından epey kötü olduğunu aktardı ve “İşçiler çok mutluydu yeni bir telefon öğreniyorduk, montaj telefonların A'dan Z'ye yapılmasını. Biz montaj yapıyorduk, Çin'den geliyordu ürünler, birleştiriyorduk. 1-2 ay çalıştık 3 vardiyaydık sonra 10 saate döndü, 2 vardiyaya döndü bize hiç bir şey açıklamadan, söylemeden, hiç bir toplantı yapmadan sadece kulaktan dolma biçimde 2 vardiya olduğunu 10 saat çalışacağımızı öğrendik. Her ay mesailerimizi alamıyorduk, maaşlarımız eksik yatıyordu. Sürekli her ay gidip İKA ile konuşuyorduk hala devam ediyordu, çözülüyordu. Bizim asgari ücretinin düzeltileceğini söylediler ama düzeltmediler” sözleriyle koşulların her gün biraz daha kötüleştiğini dile getirdi.

“Sus payı olarak çikolata dağıtıldı”

“Asgari ücretle çalışmaya devam ettik. Sonra insanlara mobing uygulanmaya başladılar. Çay molalarımızı kaldırdılar daha sonra tekrar verdiler. Zaman zaman işçiler iş durdurdular kendiliğinden daha sonra işten atılmalar başladı. Türk-İş'e bağlı bir kaç kişi işten atıldı sendika çalışmasından dolayı ama biz onları pek tanıımıyorduk, iletişimde değildik. Daha sonra fabrika önünde bir akşam saat 6'da eylem yaptı işten atılanlar.

Servisleri arka tarafa fabrikanın içine çektiler, işçileri apar topar fabrikadan çıkarttılar, diğer vardiyayı almadan geldiler, diğer servisin alması gerekirken almadılar. Daha sonra müdür bizi fabrikadan çıkarttı, herkesi servise bindirdiler güvenlik ve polis eşliğinde.

Yenigül sürecini “Bayrama iki hafta varken bizlere çikolata dağıttılar. Sus payı! Diğer vardiyadakiler arıyorlar ‘bizi ne zaman alacaksınız’ diye. Yetkililer işyerin önünde eylem olduğunu söylüyorlar. Diğer vardiyayı bırakıp sizi alacağız diyorlardı, bir kargaşa yaşanıyordu. Bizim yemek, çay paydoslarımız da sıkıntılıydı, yemekhane mesafesi uzun ve biz soyunma dolaplarımıza gidip elbiselerimizi, terliklerimizi çıkartıp sivil kıyafetlerimizi giyinip güvenlikten geçiyoruz, alt kata yemekhaneye iniyoruz. Tekrar soyunma odalarına gidip iş kıyafetlerimizi giyinip işbaşı yapıyorduk. 10 dakika erken işbaşı yapıyorduk. Lavaboya giderken sürekli kıyafet değiştiriyoruz, kaç dakika erken kaç dakika geç geliyoruz bunları hesap yapıyorlar. Sürekli işçilere mobing uyguluyorlardı” sözleriyle aktardı.

“Sendika kahvaltısı Kod-49 ile işten çıkarma gerekçesi”

“Bayramdan sonra Türk-İş'in baya bir üyesi oldu. Hızlı ve açıktan yürütmeye başladılar sendikal çalışmayı. Türk-İş'in bir kahvaltısı oldu oraya gideceğimi iş yerindekilerine söyledim. Birkaç kişinin beni ihbar ettiğini düşünüyorum. Kod-49'dan işten çıkarıldım. Hiç bir açıklama yapmadılar. İKA Ağustosun 5'inde akşam mesai bitiminde beni ça-

ğırdı. Herkesi sessizce, üretimde kimseye duyurmadan yukarıya çağırıyorlar.

Diğer çıkarttıklarını da bu şekilde yukarıya çağırıyorlardı. Ne olduğunu anlamıyorsun, sonradan anladık. İKA hiçbir açıklamada bulunmadan ‘üzgünüz sizle çalışamayız’ dedi. Ben neden diye sordum. Onlar ‘biz nedenini bilmiyoruz’ dediler.

Beni çıkarıyorsanız nedenini de biliyorsunuz dedim, bilmiyoruz dediler. Beni güvenlik eşliğiyle servise bindirmediler, kartlarımı elimden aldılar. Ben ne demek servise binemiyorum, ben buranın işçisiyim ve kartımı okutmak zorundayım dedim. Kartımı aldıkları için yüzümü okuttum çıkışta. ‘Yazılı olarak noterden bildireceğiz neden çıkış olduğunu, biz bir şey bilmiyoruz’ dediler. Üretim mühendisi, müdür yardımcısı, takım liderleri şaşırdılar çıkarılmama. Nedenini soruyorlar onlara da ‘size bilgi veremeyeceğiz’ diyorlar. Sendikadan dolayı çıkartılmama, ‘gerekten işi, görevi yerine getirmemem’ şeklinde gerekçelendiriyorlar. Eve hala kağıt gelmedi, 170 arayarak öğrendim bunları.

-Patronların sendikal işçilere tahammülsüzlüğünü nasıl değerlendiriyorsun, bu neyin korkusu sence?

İşveren hiç bir zaman sendikanın gelmesini istemez, bu sarı sendikada olsa böyle. Al, bu hak senin demez. Ama işçiler; işyerlerinde zor koşullarda çalıştığı, lavaboya gitmenin bir ihtiyaç olduğu halde süre kısıtlamasının olduğu, sürekli mobing uygulandığı, molalar keyfi kaldırıldığı, asgari ücrete geçinemediği ve bunlarla sendikaya üye olarak mücadele edeceği, bu hakları bu vesile ile elde edeceğini bildiği için sendikayı isterler. İşverende sendikayı istemez.

Esenyurt'ta birçok işçi havzasında iş yerinde işten çıkarmalar var. İşçiler neler yapmalı sence?

İşçiler bir araya gelmeliler, yan yana durmalılar. Her işçi işten çıkartıldığında bireysel düşünmemek, o işten atıldı demek, seyirci kalmamak, işten çıkarılan arkadaşlara ses vermek, buna bir tepki oluşturmamız gerekli. Göz yumarsak çıkartmalar devam eder. Ve öylede oluyor.

KADINLARIN BİRLİĞİ

“Hudut Namustur” Sloganı Üzerinden Kadın Düşmanlığı

Her sloganda ideolojilerin yansımaları ve halkı harekete getirme çağrısı vardır.

Suriyeli mülteciler üzerinden başlayan ve Taliba'nın Kabil'de hakimiyeti alması ile Türkiye'de göçmen ve mülteci karşıtlığı boyut kazandı. Göç tartışmaları sürerken Taliban'ın Kabil'e girişiyle yeni göç dalgası ile birlikte göçün daha da yoğunlaşarak devam edeceği ve Türkiye'deki mülteci nüfusunun artacağı tahminleri yapılmaya başlandı. Burjuva muhalefetin körüklediği mülteci karşıtlığı “Öfkeli Genç Türkler” ismiyle bir grubun “Hudut Namustur” yazılı pankart asmasıyla karşılık buldu. Ardından mülteci düşmanlığını siyasi bir argüman haline getirmeye çalışan İyi Parti ve CHP'de benzer söylemlerle il ve ilçe binalarına pankart asmaya başladı.

TC'nin karakteristik özelliklerinin burjuva siyasetin bütün paydaşlarında temsil bulduğu ve yenişme kavgasına dönüştüğü bir örnek olarak “Hudut Namustur” çıkışı iktidarından muhalefetine burjuva siyasetin bütün kirliliğine pek çok pencereden ayna tutuyor.

İhtiyaç hissettiğinde Avrupa'ya “sınır kapılarını açarız” tehdidi savuran AKP'den, lümpen bir göçmen karşıtlığı üzerinden siyaset yapan CHP'ye, “Öfkeli Türk Gençler” adının işaret ettiği paramiliter güçlere kadar bütün paydaşlar milliyetçilik, ırkçılık, mülteci düşmanlığı, kadın düşmanlığı temelinde TC'nin karakteristik özelliğini yaşatmaktadır. Göçmen ve mülteci politikasında ayrışıyor gibi görünenler, milyonları göçe zorlayan, yerinden-yurdundan, yaşamından eden savaş politikalarını körükler, savaş tezkerelerine imza atarken aynılaşmaktadır. Bu aynılar savaşında göçünde mülteci yaşamlarında sorumlulardır.

Siyasetin Dili Eril ve Cinsiyetçidir

Erkek egemen anlayışın en kirli hallerinin yansımalarını Türkiye siyasetinin bütününde görmek müm-

kün. Bu yüzden erkek egemen devletin ırkçılık, milliyetçilikle bezeli politikalarının ürünü olan sadece bir slogan dahi kadın düşmanlığı ile bezenmektedir. Mülteci düşmanlığı, ırkçılık ve milliyetçilikle bezenen “Hudut Namustur” sloganı aynı zamanda kadın düşmanıdır. Hududu namus olarak tanımlamak erkek egemen aklın kadın bedeni üzerinde tahakküm kurma çabasının en yalın ifadesidir.

Türkiye'de siyasetin dili eril ve cinsiyetçidir. Türkiye'deki siyasetin odağında milliyetçilik ve kadın düşmanlığı vardır. Dün “her kürtaj bir Uludere'dir” söyleminde buluşan milliyetçilik ve kadın düşmanlığı bugün “Hudut Namustur” sloganında buluşmaktadır. Ve Deniz Poyraz katliamında vücut bulmuştur.

Biz biliyoruz ki hudutları egemenler arası mülkiyet kavgası çizer. Ve bu sloganda mülkiyet kavramının kadın düşmanlığı ve milliyetçilikle bütünleştirilerek kitleler üzerinde hakimiyet kurmak için söylenen cinsiyetçi bir ifadedir. Mültecileri yaftalamak için kullanılan “tacizci, tacavüzcü” propagandasının başka bir biçimde ifade edilmiştir. Erkek egemen devlet eliyle işlenen kadınlara dönük suçlar yokmuşçasına, her gün onlarca kadın şiddetle maruz kalmıyor, katledilmeyormuşçasına, şiddet faili erkekler devlet eli ile korunmuyormuşçasına kadına yönelik suçlar mülteci karşıtlığı için araçsallaştırılmaya çalışılmaktadır.

Erkek egemen akıl aslında toplumun en geri iki yanına seslenerek kendini var etmeye, güçlendirmeye çalışmaktadır. Biri TC'nin varoluş kodlarından olan milliyetçilik diğeri ise toplumun bütün katmanlarına sirayet etmiş olan namus kavramı. Toplumun en geri en çürümüş yanına seslenerek başka bir çürümenin ölü açılmaya ve böylelikle erkek egemen iktidar güçlendirilmeye çalışılmaktadır. Bu yüzden hiçbir slogan sadece slogan değildir, sıradan ve yüzeysel değildir. Her sloganda ideolojilerin yansımaları ve halkı harekete getirme çağrısı vardır.

KBDH: “Faşizmi ve erkek egemenliğini yıkacağız! İleri, daha ileri!”

KBDH yazılı bir açıklama yaparak “faşizmi ve erkek egemenliğe karşı” direniş çağrısı yaptı.

KBDH açıklamada Afganistan'da yaşanan gelişmeler için “Son süreçte gelişen Taliban'ın Afganistan topraklarını ele geçirmesi hem Afgan halkı için hem de özellikle kadınlar ve ezilen cinsel kimlikler açısından kaygı verici bir gelişmedir.

Taliban sözcüleri kadın haklarını şeriat kanunu çerçevesinde tanımlayarak gerçek yüzünü göstermiştir. Gerçekte olacak olanlar hâlihazırda oldukça sınırlı olan kadınların haklarının bütünüyle ortadan kalkması, kadınlara örtünme zorunluluğu, kadınların yalnız dışarıya çıkmasının ve çalışmasının engellenmesi, çocuk istismarı ve taşıyarak öldürülme anlamına geleceği çok açıktır.” ifadeleri kullanıldı.

Kadın cinayetlerine vurgu yapan KBDH, “İstanbul Sözleşmesi'nden imza çekilmesiyle birlikte artan kadın cinayetleri, cinsel saldırı faillerinin serbest bırakılması nedeniyle Eda Nur'un intihar etmesi, Aleyna Çakır cinayeti faili Ümit Can Uygun'un DNA raporlarına rağmen serbest bırakılması, ardından yine başka bir kadının faili olarak yeniden gözaltına alınması, Azra için yapılan kayıp başvurusuna bile devletin iki gün boyunca tabiri caizse kılımı dahi kıpırdatmaması, aslında devletin failleri nasıl koruduğunu alenen ortaya koyuyor. Muhafazakar faşist AKP iktidarı kadını aile kurumunun içine hapsederek şiddet faillerini, çocuk istismarı faillerini koruyarak kadın düşmanı olduğunu bir kez daha gözler önüne seriyor.” dedi.

KBDH: “Gelişmeler gösteriyor ki özellikle Ortadoğu coğrafyasında hegemonya savaşları daha da derinleşerek devam edecektir. Suriye iç savaşı ve Rojava devriminin varlığı bölge ve dünya planında bir çok aktörün dahil olduğu önemli bir hegemonya mücadelesini içermektedir. DAİŞ ve diğer çeteler Rojava devrimi tarafından yenilgiye uğratılmıştır. Ancak devrim topraklarında faşist Türk devleti başta olmak üzere işgal tehdidi devam etmektedir.”

KBDH'ın açıklamasını, “Faşizmi ve erkek egemenliğini yıkacağız! İleri, daha ileri!” sözleri ile sonlandırdı.

Afganistanlı Kadınlar Mücadele ile Kazandığı Haklarını Taliban'ın Gelişi ile Kaybetmek İstemiyor

Taliban, beş gün içerisinde Kabil'e girdi. Ertesi gün Taliban, Afganistan İslam Emirliği'ni ilan etti. Böylece 20 yılın ardından Afganistan'da tekrar Taliban dönemi başlamış oldu. Emperyalist güçlerin Taliban ile anlaşarak Afganistan'dan çekilmesiyle Taliban yeniden Afganistan'da.

Taliban'ın geçmişte Afganistan'ı yönettiği dönemde (1996-2001), kadınlara yönelik acımasız kural, ceza ve şiddetin her türlü hatırlanıyor. Bazı kadınların başlarının kesildiği, taşlanarak katledildiği ve burka giymeye zorlandığı dönem, Taliban'ın 2001'deki 11 Eylül saldırıları sonrası ABD liderliğindeki koalisyon güçlerince iktidardan uzaklaştırması ile "sona ermişti". Afganistanlı kadınların bu dönem özgürlük alanı görece biraz değişmiş, bazı kadınlar bakan, belediye başkanı, hakim olmaya başlamıştı. O dönem kendini var etme ve meşru göstermek adına ABD kimi göstermelik adımlar atmıştı. Ancak Afgan kadınların önünde şiddet sarmalının getireceği "belirsiz" bir gelecek var.

Afganistan'ın dünyaca ünlü kadın aktivistleri ve sanatçıları, Taliban'ın gelişle birlikte kendilerini karanlık bir geleceğin beklediğini ifade ederek yardım çağrısında bulundu.

Ülkenin ilk kadın belediye başkanı Zarifa Ghafari'nin "Benim gibi insanların peşine düşecek ve beni öldürecekler. Ailemi bırakamam. Bekliyorum" sözleri bu endişenin en somut örneğidir.

Tarihe kısaca bakarsak; Taliban'ın 1996'dan 2001'e kadar Afganistan'daki önceki yönetimi sırasında, kız çocuklarının normal bir okul eğitimi almalarına ve kadınların çalışmasına izin verilmedi. Taliban'ın ayrıca kadınların nasıl giyinip, bakmaları gerektiği konusunda katı kuralları vardı/var.

Makyaj yasaklandı ve kadınlar burka giymek zorunda kaldı. Kadınların yanlarında bir erkek akrabası olmadıkça evlerinden çıkmalarına izin verilmedi. Kuralları çiğneyen herhangi bir kadın, alenen aşağılanmak veya dövülmek de dahil olmak üzere çok sert bir şekilde cezalandırılabilir. Bu süre zarfında Taliban,

bu faaliyetlerin İslam'a aykırı olduğunu söyleyerek televizyon, müzik, uçurtma uçurma ve sinema gibi birçok şeyi de yasakladı.

1990'lı yıllarda Taliban'ın şeriat kanunları adı altında kadınlara ve kız çocuklarına sıkı yasaklar getirmişti. Taliban 1996'da başkent Kabil'i ele geçirdi ve ardından hızla kadınların günlük hayatta özgürlük alanını daralttı.

Kadınların yanında bir erkek olmadan ve saçlarını ve bedenini saklayacak şekilde tamamen örtünmeden evden çıkması, siyasete atılması ya da kamusal alanda konuşması yasaklandı. Sağlık çalışanlarının tamamen erkeklerden oluşması nedeniyle yanında bir erkek olmadan kadınların sağlık hizmetlerine erişimleri de mümkün değildi.

Kadınlar, Taliban'ın şeriat yasaları uyarınca günlük hayatta her alanda acımasız cezalarla karşı karşıya kalıyordu. Şimdi de benzer şeyler yaşanıyor. 8 Mart Kadın Örgütü'nün açıklamasında geçen şu ifadeler durumu özetlemektedir; "Geçtiğimiz haftalarda Taliban tarafından ele geçirilen kasaba ve köylerde kadınlar sırf kendi başlarına dışarı çıktıkları veya yüksek topuklu ayakkabı giydikleri için öldürüldü. Çok sayıda genç kız dövülüyor, zorla evlerinden alınıyor ve seks kölesi olarak kullanılıyor. Bunların sadece bir kaçı haberlere yansıyor. Tarih, dünyanın hiçbir yerindeki hiçbir emperyalist güce,

kadınların kurtuluşu mücadelesinde güvenilmeyeceğini ve güvenilmemesi gerektiğini bir kez daha kanıtlamıştır."

Burkasının altında vücutlarının en ufak bir kısmı görünse dahi kadınlar sokak ortasında kırbaçlanabiliyor, okula gitmek isteyen bir kız çocuk dayak cezası alabiliyordu. "Zina" ile suçlanan kadınlara verilen ceza ise sokak ortasında taşlanmaktı. Taliban savaşçıları 1996'da oje süren bir kadının başparmağının ucunu kesmişti.

1990'lardaki zulüm günlerine dönüşmesinden endişe eden kadınlar, her yerde olduğu gibi Afganistan'da da sokağa çıkarak isyanlarını haykırdı. Kimi çevrelerin değerlendirmesi, kadınların eylemlerine Taliban'ın iyi görünmek adına izin verdiği, yönünde olsa da bunu bu şekilde görmek kadınların olanüstü baskı ortamında cesaret dolu isyanlarını görmemek olur. Ancak ülkeyi şeriat kurallarına göre yöneteceğini ilan eden Taliban, kadınları, müzisyenleri katletmeye başladı. Tüm özgürlükleri kısıtlanan, yaşamları tehlike altında olan kadınlar ise şimdilerde, Taliban üyeleri tarafından alıkonulmak için çatılardan atlayarak intihar ediyor. Keza Taliban'ın ilk işi de kadınlara burka zorunluluğu getirmek ve kadınların renklerini ve seslerini siyaha boyamak oldu. Taliban bir taraftan "değiştik, kadınların özgürlük alanları olacak" derken diğer taraftan sokakta burka giymeyi reddettiği gerekçesiyle bir kadını Afganistan'da

infaz etti.

Kadınlar kendilerini nasıl bir ceza, nasıl bir infazın beklediğini bilmedikleri için sosyal medyadan fotoğraflarını dahi kaldırıyor. Kadınların evlere kapatıldığı, dışarda olanlar otobüslerin "sorumluluk alamayız" diyerek kendilerini almadığını söylüyor. Afganistan'da kadınlar için "normal" bir hayat ortadan kalkmış durumda.

Kadınlarla dayanışmak için Türkiye'nin de bir çok yerinde "Dayanışmamız ve öfkemiz sınırları aşar" şiarıyla bir çok eylem yapıldı. Çünkü kadınlar yeniden Taliban'ın kadınlara dönük şiddetin her boyutunun hayata geçirildiği o döneme benzer şiddetin yeniden devreye gireceğini biliyor. Afganistan'da kadınların uzun müddet mücadele ederek belli kazanımlara ulaştı, şimdi bunlar geri alınmak isteniyor, o nedenle kadın dayanışması her geçen gün daha da önemli bir hale geliyor.

"Sınır namustur" ırkçılığın ve cinsiyetçiliğin yeniden üretimi

Afganistan'daki kadınlara dönük her türlü şiddetin Taliban tarafından zulmün yeniden açığa çıktığı bugünlerde önce CHP Genel Merkezine, ardından İstanbul il ve ilçe örgütlerinin binalarına, Kılıçda-roğlu fotoğrafı ile altında 'Sınır Namustur' yazısı bulunan dev afişlerin asıldı.

Bu afiş ilk bakışta, "Öfkeli Türk Gençleri" imzalı, "Hudut Namustur" afişleri asan İYİ Partili gençlerin gözaltına alınıp mahkemeye çıkarılmasına bir tepki gibi görülse de CHP'nin sınırı "koruma" "güdüsünün" altında yatan cinsiyetçi, ayırıcı ve ırkçı tutumunu ortaya çıkardı.

Pankarta yazılan "namus" kelimesi cinsiyetçi bir ifade olmanın yanı sıra mülteciler üzerinden yürütülen "tacizci, tecavüzcü" propagandasını perçinlemekte ve yükselen ırkçılığı Afganistan'daki göç üzerinden yeniden üretmektedir. Her iki burjuva parti "sınırı korumak" adına ırkçı ve cinsiyetçi, ötekileştirici politikalar üretmektedir ve bu söylem ve politikalara karşı dayanışmayı ören çalışmalara ihtiyaç vardır.

TC'nin Rojava, Şengal'de Saldırı ve İşgalleri

TC devletinin Rojava ve Şengal'e yaptığı saldırı ve işgaller devam ediyor. Topraklarını gasp ve ilhak ettiği Kürtler üzerindeki baskı, katliam, kültürel soykırımı tarihsel olarak devam ettiren Türk devleti, günümüzde de bu saldırılarını had safhaya varırmıştır. TC, bu saldırılarını Türkiye Kürdistanı'yla beraber daha geniş alanlara yaymış ve Rojava ile Irak Kürdistanı topraklarını da hedef almış durumdadır. Öyle ki Kürdistan'ın tüm alanlarında işgalci, soykırımcı, imha edici, zenginlikleri talan eden özel savaş uygulamalarını had safhaya varırmıştır.

Bu saldırılara ABD, Rusya, Avrupa devletleri sessiz kalıyorlar. Dünyayı yeniden paylaşım ve hegemonya kavgasına giren emperyalist devletler Türk devletinin saldırılarına destek veriyorlar ve göz yumuyorlar. Çünkü onların onayı ve desteği olmadan TC bu saldırıları yapamaz.

Tüm bunlara karşın Rojava'da ve Irak Kürdistanı'nda mücadele de var. Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi, Arap halkı, Süryaniler-Asuriler ve Türkiyeli devrimciler ile dünyanın çeşitli ülkelerinden anti-faşist güçlerin yer aldığı bir direniş söz konusu. Nitekim bu direniş ve haklı savaş günümüze değin devam etmiştir/etmektedir.

Şengal Saldırıları

Çoğunluğunu Ezidi Kürtlerin oluşturduğu Şengal'e Türk ordusunun karadan ve havadan yaptığı saldırılar devam ediyor. Şengal bu saldırılarla iyice hedef alınmış durumdadır. 2014 sonrası DAİŞ saldırılarından kurtarılan Şengal bu kez TC devletinin hedefi olmuştur. Bunun sonucu Kürtleri hedef alan Türk ordusu, KDP'nin de desteğiyle Irak Kürdistanı'na saldırıya geçmiş ve birçok bölgeyi hedef almıştır. Özellikle Şengal üzerindeki işgalci, soykırımcı, imha

edici savaş tarzı giderek artırıldı. Şengal halkı topraklarını terke zorlandı, soykırımla yok edilmek istendi ve topraklarının ilhakı hedeflendi. Ancak Ezidi Kürtler, Kürt hareketi önderliğinde örgütlendiler ve YBŞ'yi (Şengal Direniş Güçleri) oluşturdular. Tüm saldırılara göğüs gerip onlara karşı savaşlarını ve mücadelelerini sürdürdüler.

Ancak bu mücadelede Şengal halkı nice şehit vermiştir. Şengal halkı, Ağustos ayında Til-İzer, Siba, Şéh Kidir, Gizerik, Koçes'te verdikleri şehitleri anmışlardır. Bu yıl bu şehitler anılırken, 16 Ağustos'ta Şengal'in eski çarşısında YBŞ komutanı Seid Hesên ve savaşçı İsa Xwedêda Türk ordusunun örgütlediği saldırı sonucu öldürüldüler. Bu saldırıların, şehitlerin verildiği Ağustos ayında yapılmasının esas nedeni Şengal sorunun çözümü için yapılan çalışmaları sekteye uğratmaktır. Nitekim onlar anısına Şengal Demokratik Özerk Meclisi yaptığı açıklamada bunu belirtmiştir:

"Bilindiği gibi Seid Hesên arkadaşımız hem değerli bir komutanımız hem de Şengal sorununun çözümü için siyasi ve diplomatik alanda çok değerli çalışmalar yapıyordu. Daha önceleri Irak hükümetinin heyetiyle görüşmüş ve Şengal'in özerkliğinin güvenceye alınması için çaba vermiştir. İki gün önce 16 Ağustos'ta Şehit Seid, Özerk Yönetim adına Irak Cumhurbaşkanı Mustafa Kazımî'yle görüşme hazırlığı yapıyordu. Böyle bir süreçte o ve arkadaşları hedef seçilip şehit edildiler." (Yeni Özgür Politika, 18 Ağustos 2021).

Böylece önceden planlanan Şengal Özerk Yönetimi ile Irak Cumhurbaşkanı'nın görüşmesi engellendi. Saldırı anında Şengal'de bulunan Irak Başbakanı Mustafa Kazımî hiçbir tavır takınmadığı gibi, saldırıyı gerçekleştiren Türk devletiyle ilişkileri

Saldırıların arkasında Irak yönetimi, Türk devleti ve ABD emperyalizmi vardır. Zaten emperyalistlerin onayı olmadan bu saldırılar ve 9 Ekim anlaşması olmazdı.

geliştireceklerini belirtmiştir.

Ardından 17 Ağustos 2021'de Şengal'de Sikiniye köyüne saldırı yapıldı. Türk devletine bağlı hava kuvvetleri, yaptıkları saldırı ile köydeki hastaneyi hedef aldılar. Yapılan bu saldırı önceki saldırıların devamıdır. Amaç Ezidi Kürtleri hedef alma ve topraklarından kopartmaktır. Onların varlığını kabullenmeyen ve onlara karşı duyulan tarihsel kin ile Ezidileri tümünden yok etmektir. Onların topraklarını ilhak etmektir. 73. Ferman'la Ezidilere yapılan saldırının devamı olarak, 74. Ferman'la onları Şengal'de de tümünden hedef alma ve soykırıma tabi tutmaktır.

TC devleti bu amaçla hiçbir savaş kuralını gözetmemekte, sivilleri, sivil yerleşim yerlerini hedeflemektedir. Tam bir gözü dönmüşlikle açıktan savaş suçunu işlemektedir. Nitekim Sikiniye Hastanesi'ni bombalayan TC devletinin bu suçlarını Şengal Demokratik Özel Meclisi yazılı açıklamayla belirtmiştir:

"Sikiniye Hastanesi'ne yönelik saldırı sıradan bir saldırı değildir. İnsanlığa karşı işlenmiş suç olarak tarihe geçmiştir. Uluslararası yasalara, insanlık vicdanı ve ahlakına göre hastaneye yönelik saldırı suçtur; ahlaksızlık ve vicdansızlıktır. YBŞ'nin de belirttiği gibi bu hastane aynı zamanda Êzidî ve Arap toplumunun hizmetindeydi. Şengalli anne, çocuk, genç erkek ve kadınlar burada tedavi ediliyordu. Fakat işgalci Türk devleti tüm dünyanın gözleri önünde bu saldırıyı gerçekleştirdi ve hastaneyi bombaladı. Irak hükümeti, Birleşmiş Milletler, tüm dünyanın gözleri önünde bu saldırı gerçekleştirildi. Sadece bir kez değil 4 kez hastane bombalandı. İnsanlar ölümü göze alıp şehit ve yaralıların yıkıntılarının altından çıkardılar. Hastaneye yönelik saldırıda hastalar, doktorlar, sağlık çalışanları, hastane güvenliğini alan YBŞ savaşçıları hedeflendi."

Bu saldırı sonucu 8 kişi şehit olmuş, 4 kişi yaralanmıştır. Amaç Şengal'de de Kürtlerin hedef alınması ve etkisiz kılınarak gerici güçlerin güdümünde yönetimin oluşturulmasıdır. Dolayısıyla bu saldırı ve katliam bu hedefin gerçekleştirilmesi için ABD'nin onayıyla Irak-KDP-TC arasında 9 Ekim 2020'de yapılan anlaşmanın sonucudur.

Anlaşma önceki ABD Başkanı Donald Trump döneminde imzalanmıştır. Anlaşma PKK'nın varlığını, Ezidilerin Şengal Demokratik Özel Meclisi'ni, YBŞ'nin varlığı

ğını reddeden ve hedef alan, onların yerine KDP ile Irak yönetimini temsil eden yeni bir yönetimin oluşturulmasını içermektedir. Bu anlaşma BM'nin Irak Özel Temsilcisi Jeanne Hennis Plasschaert tarafından da desteklenmiş ve anlaşmada hedeflenenlerin bir an önce yerine getirilmesi istenmiştir.

Dolayısıyla bu anlaşma Şengal'de Ezidilerin ve -KDP dışında- Kürt örgütlerinin bölgeden çekilmesini ve tasfiyesini hedefleyen bir anlaşmadır. Şengal'e yapılan saldırılar bunun sonucudur. Bu nedenle saldırının arkasında Irak yönetimi, Türk devleti ve ABD emperyalizmi vardır. Zaten emperyalistlerin onayı olmadan bu saldırılar ve 9 Ekim anlaşması olmazdı.

Rojava Saldırıları

Emperyalistler ve TC devleti tarafından desteklenen cihatçı çetelerin yenilgisi ve Rojava zaferi, Türk devleti tarafından kabullenilmemiş ve her fırsatta bölgeye yönelik yeni işgal ve saldırıları düzenlenmiştir. TC bu sefer cihatçı çeteleri değil emperyalistlerin onay ve desteklemesiyle doğrudan kendi askeri gücünü devreye sokmuştur. El Bab-Cerablus hattı, Afrin ve son olarak Gre Spi-Serekaniye hattı işgal edilmiştir. Bu işgal ve ilhak saldırılarına karşı direnişler örgütlenmiş saldırganlara önemli kayıplar verdirilmiştir. Bu saldırılar ve mücadele günümüzde devam etmektedir.

TC ordusunun Rojava'da saldırılarda giderek öne çıkmıştır. Türk devleti, mayasındaki Kürt düşmanlığı ve Kürt topraklarını fethetme, yağmalama ve zenginliklerini talan etme dürtüsüyle Rojava saldırılarını giderek üst mertebeye tırmandırmıştır. Bu saldırılarda da Rusya ve ABD'nin onayı alınmıştır. Emperyalistler Rojava'da da Kürtlerin kendi yörüngesinde hareket etmesini istemektedir. Bu nedenle PYD önderliğinde, YPG-YPJ savaşçıların PKK'den bağlarının kopartılması ve etkisiz kılınması için TC ordusunun saldırılarının önü açılmıştır. Nitekim Rusya ile Türk ordusunun kurduğu tampon bölgeyle beraber, Cerablus ve Afrin bölgesinin işgali bu gerici emellerin sonucudur.

İşgalci ve ilhakçı Türk devleti son saldırılarını Til Temir'de gerçekleştirmiştir. Bunun sonucu Til Temir'in öncü komutanlarından Heval Sosin Birhat, Heval Renas Roj, Heval Agit ile YPG savaşçıları şehit düşmüşlerdir. Til Temir şehri kadim bir Asuri-Süryani toprağıdır. Yapılan bu saldırıyla Til Temir şehrini boşaltmak, etkisiz

hale getirmek ve o toprakları ilhak SSetmek hedeflenmektedir.

Bu saldırının Biden-Erdoğan görüşmesinden sonra yapılmış olması ABD'nin onayının alınması anlamına gelir. Nasıl ki, Rusya emperyalist çıkar ve hedefleri sonucu Türk ordusunun saldırılarına onay veriyorsa, ABD de aynı çıkarlarla işgalci ve ilhakçı TC devletinin saldırılarına onay vermektedir.

Nitekim son aylarda Rojava'ya saldırılar giderek artmaktadır. Son olarak ABD'nin "güvenliği" altındaki Qamışlo yolu üzerindeki bir arabaya da suikast ile saldırı yapılmıştır. TC devleti ve çetelerin saldırıları bu bölgede de artmıştır. Ayrıca Zırgan bölgesi bombalanmış, 1 kadın, 1 çocuk ölmüştür. Rojava'da birçok bölge tehdit ve saldırı altındadır.

Saldırgan ve ilhakçı Türk devleti Irak Kürdistanı, Şengal ve Rojava'nın topraklarına saldırarak işgal ve katliamlar yaptığı gibi aynı zamanda işgal ettiği bölgelerin yeraltı ve yer üstü zenginliklerini de talan etmektedir. Bir çökme ve hırsızlık ekonomisi kurulmuştur. İşgal edilen bölgelerdeki zenginliklere, bitki ve sebzelere, mal ve mülklere de el konulmuştur. İşgalciler işgal ettikleri topraklarda Kürtlerin yetiştirdiği meyve, sebze ve tahıl ürünlerine de el koyarak kendi pazarlarına aktarmışlardır. Bu pratiğin en bilineni Afrin bölgesi zeytinleridir.

İşgalci ve ilhakçı TC devleti sadece bununla sınırlı kalmamış, işgal ettikleri bölgelere, valiler-kaymakamlar atamış, PTT'den okullara kadar bir dizi kurum açmıştır. Bu adımlar TC devletinin işgalinin amacını da açık etmektedir. Uzun vadede TC devleti bu bölgeleri ilhak edip kendi topraklarına katmak istemektedir. Antakya'nın Hatay yapılması, Kıbrıs'ın işgali bu politikanın tarihsel örnekleridir.

Ayrıca işgal ettikleri Rojava topraklarına yerleştirdikleri askeri güçleri ve çeteleri dışında valiler atamışlar, askeri karargahlar kurmuşlar, kendi tahakkümleri altına almışlardır. Türk devleti Rojava ve Başure Kürdistan topraklarına Osmanlı döneminin Misak-ı Milli ruh haletiyle saldırmıştır.

Ancak bu saldırı ve ilhak girişimine karşı Kürt ulusu PKK ve PYD önderliğinde mücadele vermekte ve Türk ordusunun ve çetelerin saldırılarına karşı da savaş yürütülmektedir. Onların baskılarına karşı göğüs gerilmekte ve saldırıları püskürtülmektedir. Ve onlara darbeler vurulmaktadır. Bunun sonucu Türk ordusu ağır kayıplar vermektedir. Birçok çatışmada verdikleri kayıplar ile planladıkları işgal ve saldırı girişimleri boşa çıkartılmaktadır. Kürt hareketleri verdikleri mücadeleyle Kürt toplumunun kitlesel desteğini alıyorlar. Hatta uluslararası alanda da dünya kamuoyunun da desteğini alıyorlar.

Elbette ki bu mücadele kolay değil. Ama dünya çapında ezen ve ezilenlerin mücadelesinin bir parçasını oluşturan bu mücadele, eninde sonunda Kürt hareketinin zaferiyle sonuçlanacaktır.

Çürümüşlüğe, Savaş Politikalarına ve İşsizliğe Karşı Çağrımızdır; “Birleşsek Kazanırız!”

Kuruluşunu Şubat 2020'de gerçekleştiren Birleşik Mücadele Güçleri (BMG), yeni bir kampanya ile işçi sınıfı ve emekçilere, Kürt halkına, kadın ve LGBTİ+'lara ve ezilen tüm kesimlere, faşizme karşı birleşme çağrısı yapıyor.

Partizan olarak bileşeni olduğumuz BMG, yaygın bir kitle çalışmasıyla, düzenin ötekileştirdiği, mağdur ettiği ve de mücadele eden tüm kesimlere dokunarak güçlü bir çıkış yapmıştı. Deklarasyonun düzenleneceği Kadıköy'ü savaş hazırlığı yapar gibi ablukaya alan faşizme rağmen BMG olarak açıklamamızı yapmıştık.

BMG olarak, Mart ayı boyunca “Emeğimiz ve Özgürlüğümüz için Örgütleniyoruz” şiarıyla bir kampanya yürüttük. Bu süre içinde özgürlük ve direniş gücü Nevroz'un örgütlenmesine dahil oldu, bu alanda birleşik mücadele çağrılarını sürdürdük. Akabinde Nisan ayında da “Emeğimiz ve Özgürlüğümüz İçin Her Yer 1 Mayıs Her Yer Direniş” şiarıyla bir çalışma örgütledik. AKP-MHP faşist bloğunun pandeminin arkasına sığınarak işçi sınıfı ve emekçilerin taleplerini yok sayma ve 1 Mayıs'ı yasaklama politikasına karşı fiili-meşru bir mücadele ile alanlarda olduk. BMG, ortaya koyduğu duruş ile AKP-MHP bloğunun gerek çalışmalara yönelik yasaklarını gerekse de 1 Mayıs günü getirdiği yasağı tanımadı.

BMG, 6 Mayıs, 18 Mayıs, HDP'nin kapatılmasına yönelik saldırılar, Gergerlioğlu'nun tutuklanması, İzmir'de Deniz Poyraz'ın katledilmesi ve Konya'da bir Kürt aileye yönelik faşist katliama ilişkin politik tavrını pratikte ortaya koydu; Gazi katliamının yıldönümünde, işçilerin devam eden direnişlerinde, dayanışma ve birlikte mücadele çağrıları yaptı.

BMG ezilenlere, Kürt halkına yönelik her türlü saldırganlığa ses yükseltti.

Faşist Blok, Göçmen Düşmanlığıyla Ezilenlerin Mücadelesini Bölme İstiyor!

Bugün AKP-MHP iktidar bloğu, büyük bir çürüme ve çözülme süreci yaşıyor.

Faşist mafya şefi Sedat Peker'in itirafları ve ifşaatlarıyla su üstüne vuran mafya- siyaset-devlet ilişkileri, bu halk

düşmanı soygun ve çökme düzeninin ne boyutlarda olduğunu bir kez daha gösterdi. Faşist mafya şefinin iktidar klikleri arasında kılıçların çekilmesiyle birlikte hasımlarına karşı bir hamle olarak gündeme getirdiği başlıklar, en tepeden en aşağıya kadar faşist devlet aygıtının nasıl bir yolsuzluk ve rant mekanizması; halkın sömürüsü ve alınterinin gasp edilmesi üzerine kurulu olduğunu tüm çıplaklığıyla ortaya koydu.

AKP-MHP faşist ittifakı, gelinen aşamada yaşadığı erime ve tıkanmanın sonucunda toplumun geniş kesimlerine yönelik azgın bir saldırı ve zulüm politikasını yaşama geçiriyor.

Pandemiye fırsata çevirmek isteyen iktidar, emekçileri işsizlik, sefalet ve yoksulluk girdabında bir yaşama mahkum ediyor. Kadınlar her gün kadın cinayetleriyle katlediliyor, LGBTİ+'lara yönelik sistematik homofobik ve trans-fobik saldırılar devreye sokuluyor. Ale-vilerin evleri işaretlenerek baskı altında tutuluyor, Kürt halkı ise faşist ittifakın açık katliamlarının hedefi oluyor.

Rant ve talan politikalarıyla doğayı ve dahası ekolojik dengeyi bozan bu zulüm düzeni, Türk-Kürt uluslarından çeşitli milliyet ve inançlardan, cinsiyet ve kimliklerden ezilenlerin üzerine adeta zifiri bir karanlık çekmek istiyor.

Antalya Manavgat'ta göz göre göre yanan ormanları söndürmeyen iktidar, Kürt düşmanlığını büyütüyor, İzmir'de cihatçı çeteler eliyle Deniz Poyraz'ı katleden faşist blok, Konya'da faşistler eliyle Kürt bir aileyi katlediyor; ezilenlerin alım gücü her gün düşerken, mil-

liyetçilik – ırkçılık zehri ile halktan kesimler faşizmin arkasına yedeklenmeye çalışılıyor. Ankara Altındağ'daki mültecilere dönük ırkçı-faşist saldırı bunun son örneklerini oluşturuyor.

Hemen her alanda artan sömürü, hak gaspı; işsizlik ve yoksunluk, faşizmin derinleşmesini tetikliyor. Sistem, Kürt halkına, Alevilere, kadın ve LGBTİ+'lara, gençlere karanlık bir gelecek öngörüyor. Başka bir deyişle içeride sıkıştıkça ve yönetemez hale geldikçe, göçmen düşmanlığını, ırkçılık ve şovenizmi; kadın ve LGBTİ+ düşmanlığını bir politika haline getiriyor. Böylelikle tüm bu sorunların gerçek sorumlusu olduğu gerçeğinin üstünü örtmek istiyor.

BMG olarak biz de, tüm bu gerçeklerden hareketle, faşist iktidar bloğuna karşı ezilenleri güçlerini birleştirmeye çağırıyoruz. “Birleşsek Kazanırız” şiarıyla Ağustos'un ortasında başlattığımız çalışmayla; semtlerde, pazarlarda, işçi havzalarında, grevlerde, direniş çadırlarında, işçi ve emekçilere, kadın ve LGBTİ+'lere kısacası tüm ezilenlere bir arada olma ve mücadelemizi birleştirme çağrısı yapıyoruz.

BMG olarak amacımız önceki kampanya çalışmalarından çıkardığımız deneyimlerle, işçi ve emekçilerle daha fazla buluşabilmek, daha geniş bir kitleye temas etmek ve faşist bloğa karşı tepki duyan, direnen tüm kesimlerle yan yana olmaktır.

İşsizliğe, yoksulluğa, krize, savaş ve işgal politikalarına, katliamlara, bu çürümüş düzene karşı “Birleşsek Kazanırız”

Taliban'ın Afganistan'ın büyük bölümünde iktidarı ele geçirmesini konu edinen bu makalenin birinci bölümünde, ülkenin tarihsel sürecine uğradığı işgaller bakımından bir değerlendirme ikinci bölümünde ise Taliban'ı doğuran zemin ve Afganistan'ın güncel durumuna ilişkin bir perspektif sunuluyor.

40 Yıl Süren Afganistan İşgali, Taliban'ın Ülkeyi Ele Geçirmesi Ve Olasılıklar Üzerine...(1/2)

15 Ağustos 2021 tarihinde Taliban'ın ülkeyi ele geçirmesiyle Afganistan bir kez daha tüm dünyanın gündemine girdi. Günlerdir ülke üzerine yapılan tartışma programları, köşe yazıları ve makaleler, bu ülkenin neden bu kadar önemli olduğu sorusunun üzerinde duruyordu.

Afganistan'ın İngiliz sömürgeciliğinden bu yana emperyalistlerin işgal ve saldırılarının hedefinde olmasında stratejik konumu belirleyicidir. Bunun yanında yerüstü ve yeraltı kaynaklarının zenginliği her zaman emperyalistlerin iştahını kabartmıştır. Afganistan; Batı Asya, Orta-doğu, Orta Asya ile Basra Körfezi ve Hint Okyanusu arasında bir geçit özelliğine sahip olmasının yanında 1 trilyon değerindeki yer altı madenleri; bakır, demir, altın, doğalgaz, lityum, kromit, çinko, kurşun, kükürt, mermer üretimi ve nadir bir toprağa sahip olması açısından da tüm işgalci güçlerin iştahını kabartmaktadır.

Afganistan, bu makalemizi kat be kat aşan yüzyıllara dayanan bir tarihe sahiptir. Ancak Afganistan'ı tanımak açısından kısa bir tarih hatırlatması yapmak bu ülkeyi tanımak açısından önemlidir.

Afganistan coğrafyasında insan yaşamının 9 bin yıl önce başladığı varsayılmaktadır. İnsanlığın belli bir döneminden sonra M.Ö. 3. bin yılda Oxus ve Helمند uygarlıkları kuruldu. Demir çağıının yükselişi olarak tarihe geçen dönemde M.Ö. 6. yüzyılda ise Pers Ahameniş İmparatorluğu'na ev sahipliği yaptı. M.Ö. 4. yüzyılda Büyük İskender bölgeyi ele geçirdi. Grek-Baktriya Krallığı, Helenistik uy-

garlığı dünyanın bu bölgesine uzun süre hakim oldu. Maurya İmparatorluğu'nun bölgeyi ele geçirmesiyle Budizm ve Hinduizm inancı hakim oldu. İslam bu coğrafyaya 7. yüzyılda geldiyse de Müslümanlığın esas hakimiyeti, Sasanilerin elindeki Herat ve Zerenci'nin işgal edilmesiyle 9. ve 12. yüzyılda oldu. Afganistan tarihinin başlangıcı 1709 Hotaki Hanedanı'nın kurucusu Mirüveys'in "bağımsızlık ilan etmesi" olarak kabul edilir. Bu tarihten sonra çeşitli imparatorlukların denetimine giren coğrafyada, Peştunlar, Becullar, Tacikler, Özbekler, Hazaralar, Türkmenler ve daha irili ufaklı birçok ulus ve azınlık yaşamış ve günümüze kadar gelmiştir.

Afganistan'ı 1747 yılında Ahmet Şah Dürrani'nin Peştun kabilelerini birleştirerek kurulduğu genel bir kabuldür. Ahmet Şah Dürrani, Kandehar'ı başkent ilan ederek Dürrani İmparatorluğu'nu kurdu. 1776'da ise bugünkü Kabil'i başkent ilan etti.

Afganistan'da hakim ulus Peştunlardır. Nüfus bakımından irili ufaklı birçok ulus ve azınlık bulunmaktadır. Peştuca ve Darice resmi dil olarak kabul edilmektedir. Bu iki dilin yanında 20'ye yakın dil diğer azınlıklar tarafından kullanılmaktadır.

Afganistan 1800'lü yıllardan itibaren sömürgecilerin işgaline maruz kaldı. İngilizler bu tarihte Afganistan'ı sömürgeleştirmek istedi. Afganistan halkı, feodaller ve ticaret burjuvazisi önderliğinde İngiliz sömürgeciliğine karşı üç kez silaha sarıldı. 1842 yılında Afganistan'ı işgal ederek Hindistan yolunu açmak için işgale kal-

kıştı. Buna karşı Afgan halkı, İngilizlere karşı büyük bir direnişe geçerek işgalcileri püskürttü. İngilizler, 1878 yılında bir kez daha ülkeyi işgal etmeye kalktığında daha büyük bir direnişle karşılaştılar. Bugünkü Afganistan sınırları da o tarihte "Durand hattı" adıyla belirlenmiş oldu. Afganistan 1919'da üçüncü kez silaha sarılarak "bağımsızlığını" kazandı. 20. yüzyılın başında bağımsızlığını ilan etmekle birlikte ülke gerçek ve demokratik bir yönetime kavuşmaktan uzak bir şekilde monarşiyle yönetilmeye başlandı.

Afganistan'da ağır ve hafif sanayi yok denecek kadar azdır. Yarı-feodalizmin hakim olduğu ülkede temel gelir kaynağı tarım ve hayvancılıktır. Alt yapının zayıf olduğu ülkede, sağlık ve eğitim yeterli olmadığı için halk bunlardan mahrum bir şekilde yaşamını sürdürmektedir. Afganistan, Rus Sosyal Emperyalizmi'nin işgaliyle birlikte daha da geri bir duruma düştü. ABD'nin Afganistan "mücahitlerini" desteklemeye başlamasından bu yana ise ülkenin "geçim kaynağı" uyuşturucu üretimi oldu.

Rus Sosyal Emperyalistlerinin İşgali
Afganistan tarihi incelendiğinde, burjuvazinin çeşitli klikleri arasında uzun yıllara dayanan bir iktidar kavgasının olduğu görülecektir. Seçimle gelip seçimle gitme yerine daha çok darbe ve suikastların yaşandığı bir tarih görüyoruz. 1919'da iktidara gelen Emanullah Han'ın hakimiyeti ancak 1929'a kadar sürdü. 1929'da iktidardan alaşağı edilen Emanullah Han'ın yerine geçen Muhammed Nadir Şah'ın ömrü de ancak 4 yıl sürmüştü. 1933 yı-

linda bir suikastla öldürülen Muhammed Nadir Şah'ın yerine geçen Muhammed Zahir Şah, iktidarda kalan en uzun süreli lider olmuştur. 1973 yılına kadar iktidar da kalan Muhammed Zahir Şah'ında 1973 yılında Muhammed Davut Han tarafından bir darbeyle iktidarına son verildi. Muhammed Davut Han, monarşiye son verip cumhuriyet ilan eden lider olarak da tarihe geçti.

Muhammed Davut Han, 1978'e kadar iktidarda kalmış ve yüzünü Batılı emperyalistlere çevirerek onlardan umut beklemiştir. Bu umut fazla uzun sürmemiş ve 1978'de Rus Sosyal Emperyalizmi (RSE)'nin Afganistan'daki uşakları olan Nur Muhammed Teraki, Babrak Karmal ve Hafızullah Amin tarafından bir darbeyle iktidardan indirilmiştir. Darbeyle indirilen Muhammed Davut Han, ailesiyle birlikte öldürülmüş ve bu tarihten sonra RSE Afganistan'da hakim bir güç olmuştur. Yarı-feodal, yarı-sömürge olarak RSE'nin denetimine giren Afganistan'da süren 40 yıllık savaş böyle başlamıştır.

Kendilerine "sosyalist" diyen bu iktidar, Afganistan Demokratik Cumhuriyeti'ni ilan ettiğini tüm dünyaya duyurmuştur. Devlet başkanlığına getirilen Nur Muhammed Teraki, aynı zamanda başbakanlık ve Devrim Konseyi Başkanlığı'na ve Afganistan Demokratik Halk Partisi Genel Sekreterliği'ne getirildi. Kurulan hükümette Babrak Karmal Başbakan Yardımcısı, Hafızullah Amin ise Dışişleri Bakanlığını üstlenerek, Perçem Cephesi'nde yer alan tüm güçlere iktidar paylaşılmış oldu. Ancak bir süre sonra bu cephe

içinde yer alan güçler aralarındaki iktidar kavgası, sürgün ve tasfiyelere dönüştü. İktidarda daha güçlü olan Nur Muhammed Teraki, kendisine rakip birçok politikacıyı sürgüne gönderse de bunda fazla başarılı olmamış ve onun sonu da kendisinden öncekiler gibi olmuştur.

1979'da Hafizzullah Amin devlet başkanı olduktan sonra Nur Muhammed Teraki ile iktidar kavgası da iyice su yüzüne çıkmış ve Teraki'nin RSE ile yaptığı Dostluk ve İşbirliği Anlaşması'ndan sonra Hafizzullah Amin, Teraki'nin Afganistan'ın "sosyalist bir ülke" olmamasına "sıcak" bakmadığını ileri sürerek tasfiye etmiştir. Ne var ki, bu hamle Amin'i kurtarmamış ve idam edilmiştir. Hafizzullah Amin, Teraki'yi idam etmesinden sonra RSE'ye bağlılığını bildirmesine rağmen, Afganistan, Aralık 1979'da L. Brejnev'in emriyle işgal edilmiştir. RSE, işgalden hemen sonra iktidardaki Hafizzullah Amin'i devirip öldürdükten sonra Çekoslavya'dan getirtilen Babrak Karmal başkanlığa atandı. 28 Aralık 1979'da Kabil Radyosu'nu işgal eden KGB ajanları yaptıkları açıklamada: "Amin'in kanlı iktidarı, Amerikan emperyalizminin ajanlarından oluşan çete devrildi. Amin, suçunu itiraf ederek emperyalizmle işbirliğini yaptığını açıkladı" demişlerdir. Aynı anda sosyal-emperyalistler büyük bir yüzüzlükle Afganistan'a, "Afgan hükümetinin çağrısıyla girdiklerini açıkladılar." (Aktaran Partizan, sayı 11, 1979)

İşgalle birlikte Afgan halkı, pasif ve aktif (silahlı) olmak üzere direnişe geçti. Silahlı güçlerin kırsal alana çekilerek kırdan RSE'ye karşı başlatılan direniş kısa sürede kitlesel bir hal aldı. İşgal karşısında irili ufaklı onlarca örgüt savaştı. Savaşan her örgüt, hakim olduğu bölgede kendi iktidarını kurdu. Kendilerine has bayrakları altında halkı örgütleyerek savaştırdı. Bu örgütlerin bazıları süreç içinde geriledi, bazıları da tasfiye oldu. Hakim güç olarak İslami örgütler güçlenerek öne çıktılar. Kendilerine "Afgan Mücahitleri" diyen bu örgütlerden "Hezb-i İslami Afgani" (Afganistan İslam Partisi) en güçlü olanıydı. Örgütte yer alan millî ticaret burjuvazisi, küçük toprak ağaları, molla ve şeyhlerin önderliğinde savaş yürütüldü. Bu örgütün yanında; Afganistan'ın orta bölgesinde yaşayan Şii mezhebinden Hazaralar, millî burjuvazinin temsilcisi olarak Sitam-ı Millî örgütü, küçük burjuva Gulohi Inkılabî örgütünün yanında direnişin en ileri ve bilimsel savaş örgütü olarak Afganistan Komünist Partisi/Marksist-Leninist (İnşa Örgütü) yer aldı.

Proletarya önderliğinde gelişmeyen her ulusal hareketin emperyalizmle uzlaş-

ma ve yedeğine girme tehlikesi her zaman vardır. Afganistan örneğinde olduğu gibi "mücahitler" zamanla farklı örgütler olarak (Taliban vb.) ortaya çıkarak ABD'nin güdümüne girmiş, süreç içinde aralarında çıkan çelişkiler sonucu aralarına "bir mesafe" koysalar da 15 Ağustos tarihinden bu yana Taliban'ın kendisine yeni bir emperyalist güç araması bu tespitemizi bir kez daha doğrulamıştır. Nitekim Partizan, 1979 yılında yayınladığı bir broşürde şöyle demektedir: "Afganistan'daki büyük direniş örgütlerinin İslam ideolojisinden ya tamamıyla ya da önemli ölçüde etkillemeleri, ABD ve onun yandaşı emperyalistlerin hareketi daha kolaylıkla satın almalarını; onların uşağı feodallerin ve kompradorların önderliği daha kolaylıkla ele geçirebilmelerini sağlayacak bir durumdur. Ayrıca İslam ideolojisinin ezici etkinliği, mevcut millî burjuva örgütlerinin anti-feodal ve anti-faşist yanlarının çok zayıf olduğuna da işaret etmektedir." (Partizan, Sayı 11, s. 68)

Devamla: "Afganistan'da Rus sosyal-emperyalizminin işgaline ve onun bir avuç uşağına karşı gelişen silahlı mücadelenin önderliğinin kesin olarak hangi sınıfın elinde olduğunun henüz açık bir sorun olduğunu; fakat kapitalist emperyalistlerin ve onların uşakları olan kliklerin, İslami ideolojisinin yaygınlığı, doların, şantajın ve emperyalist oyunların gücü ve komünist bir önderliğin yokluğu ortamında şu anda genel bir yönlendirme sağladıklarını veya o yönde gelişmekte olduklarını söyleyebiliriz." (age, s. 68)

RSE'nin Afganistan'ı işgal etmesinden sonra ülkemizde iki farklı tavra kısaca değinmek de fayda vardır. Afganistan işgaline tek doğru çözümleme getiren ve tavır takınan Kaypakkaya geleneği olmuştur. Buna karşılık TKP, TİP, TSİP işgali açıktan savunarak alkışlamışlardır. Bunu bir devrim olarak ezilen mazlum halklara yutturmaya çalışanlar, Rusya'nın dağılmasıyla kendileri de tuz buz oldular.

Büyük Kayıplar...

1979'da başlayan ve 1989'da Rusya'nın Afganistan'dan çekildiği tarihe kadar Rusya'nın işgal savaşında 20 bin askerini kaybettiği resmi kayıtlarda yer almaktadır. Ayrıca işgal süresince 85 milyar dolar askeri harcama yaptığı da tahmin edilmektedir. İşgalle birlikte 2 milyon Afgan'ın ülkeyi terk etmek zorunda kaldığı bilinmektedir.

RSE'ye karşı başlayan direnişi ABD kendi çıkarları için destekledi. Direniş karşısında Babrak Karmal ancak 7 yıl iktidarda kaldı ve 1986'da ülkeyi terk ederek Rusya'ya kaçtı. RSE'nin işgal ettiği Afganistan'da, direniş karşısında başarılı olamaması ve ağır kayıplar vermesi Gorbacov'un "yeniden yapılanma" politikasının da sonucu olarak 1989'da işgale son verildi.

Partizan 15 Şubat 1989'da RSE'nin Afganistan'dan çekilmesini ele aldığı bir makalesinde bugüne de ışık tutmuştur; "Bunun (ulusal) proleter bir hareket olmadığı ta başından açıktır. Böyle burjuva nitelikli hareketi desteklemek burjuvazinin kuyruğuna takılmak anlamına mı gelir? Biz buna hayır diyoruz. Burada desteklenen emperyalizm koşullarında kendi ulusal pazarlarını korumaya çalışan ve ulusal burjuvazinin emperyalist tahakküme karşı verdiği mücadelenin demokratik muhtevasıdır. Onun kendi iradesi dışında da olsa somut o tarihte kesitte vurduğu darbeler. (...) Bugün Afganistan direnişine hala birçok aydın kuşkuyla bakmakta, hatta bu entarili, sarıklı, namazlı direnişi gericilikle suçlayabilmektedir. Bu ruh, İslam ülkelerinde, emperyalizme, sosyal emperyalizme karşı mücadele bayrağını kaldıran, orta sınıfların, küçük toprak ağaları ve aşiret reislerinin, esnafların, millî burjuvazinin önderliğinde..." (Yeni Demokrasi, Mart 1989, sayı: 19, s. 12-13)

Afganistan'da Rus işgaline karşı direniş bir başkaldırı olarak doğmuş ve proleter hareket bu hareketin demokratik

yönünü desteklemiştir. Ancak ne var ki, süreç içinde direnişin proleter önderlikten yoksun olması beraberinde hareketin başta ABD emperyalistleri olmak üzere başka gerici güçlerin etkisine girmesine neden olmuştur.

El-Kaide'nin ve Taliban'ın Ortaya Çıkışı: ABD İşgali...

RSE 1979'da Afganistan'ı işgal etti. Direnişe karşı ilk başkaldırı kendilerine "Afgan Mücahitleri" diyen İslamcılar tarafından başlatıldı. Mücahitler kısa sürede bir güç haline gelerek RSE'ye karşı halkı örgütlediler. Halk, işgale karşı mücahitleri destekledi. Mücahitler ise çok geçmeden ABD'nin güdümüne girdi. ABD'nin "Siklon Operasyonu" adını verdiği bu destek, Usame Bin Ladin'in öldürülmesine kadar devam etti. CIA'in para ve lojistik destek verdiği mücahitler, Pakistan'da eğitilip RSE'ye karşı savaştırıldı.

Afganistan'daki savaşa dünyanın birçok yerinden gönüllü İslamcılar gelip mücahitlere destek verdi. 1984'te Arap mücahitler arasında yer alan Abdullah Azam ve Usame Bin Ladin, kurulan "Hizmetler Bürosu" eliyle Afganistan'a "savaşçı ve para yardımı" yapmaya başladı. Usame Bin Ladin ile Afgan mücahitleri arasında başlayan çelişki giderek su yüzüne çıkmaya başladı. Bunun üzerine Usame Bin Ladin 1986'da Afganistan'da "Aslan Yuvası" adını verdiği askeri kamplar açmaya başladı. Bu tarih aynı zamanda El-Kaide örgütünün kuruluşuna giden yolun da başlangıcı oldu.

El-Kaide'nin kelime anlamı "Kuruluş"tur. Örgüt, 1988'de Usame bin Ladin liderliğinde kuruldu. Afganistan'da RSE'ye karşı yürüttüğü savaşta ABD'den önemli bir destek gördü. 1990'lara gelindiğinde uluslararası bir örgüt haline geldi, birçok ülkede El-Kaide'ye bağlı bölgesel El-Kaide örgütleri kuruldu. Dünyanın birçok yerinde intihar eylemleri gerçekleştirerek İslam'a karşı olan "kafir ülkelere" cihat başlattı. Örgütün yaptığı söylenen en büyük eylem, 11 Eylül 2001'de New York'taki İkiz Kuleler'e ve ABD Savunma Bakanlığı Pentagon'a yönelik saldırıdır. Kaçırılan uçaklarla gerçekleştirilen saldırıda yüzlerce insan hayatını kaybetti. ABD, saldırıdan El-Kaide'yi sorumlu tuttu ve örgüte küresel çapta "savaş açtığını" ilan etti ve de bu saldırıyı büyük bir fırsata çevirdi. Kaybettiği prestijini yeniden kazanmak, istediği yeri işgal etmek için tüm emperyalistlere açık bir çağrı yaparak "ya bizden yanasınız ya da karşı taraftasınız" diyerek dizginsiz saldırılarına zemin hazırladı.S

Emperyalizmin Çoklu Krizleri Derinleşirken; Ekolojik Denge Bozuluyor, Kitlelerin Öfkesi Büyüyor!

Uluslararası alanda tüm ülkelerde oluşan sorunlar ve çelişkiler yumağı çözüme kavuşmadığı gibi giderek daha üst boyutlara tırmanıyor. Uluslararası finans kapitalin girdiği bu durumun faturası, sömürü, baskı, işgal ve çıkartılan savaşlarla halklara mal edilmiştir. Bunun sonucunda, emekçi sınıflar ve halklar iyice yoksullaşıyor, artan baskılar altında daha da eziliyor, daha çağdışı bir yaşam içine itiliyorlar. Emperyalist sistemin kendi iç yapısında da oluşan çatlaklar onarılamadığı gibi yarattığı tahribatlar giderek büyüyor. İşsizlik, sömürü, sosyal hakların gaspı, anti-demokratik baskı ve uygulamalar, ırkçılık bu ülkelerde de hissedilir boyutlara tırmandırılmıştır. Artık eskisi gibi yönetemeyen tekeli burjuvazi, ekonomik, sosyal ve siyasal alanda sorunların daha katmerli boyutlara tırmandığı döneme girmiştir.

Emperyalist burjuvazi kendi ülkesini artık eskisi gibi yönetemiyor, sömürüyü ve baskı unsurunu giderek artırıyor, ırkçılığı körüklüyor. Buna mukabil kafa ve kol emekçilerinden oluşan proletarya, işsizler, gençler, emekçi kadınlar ve LGBTİ'ler de kötüleşen yaşamlarına karşı tepki duyuyorlar, öfkeleri her geçen gün daha kabarıyor ve daha sık eylemlere gidiyorlar. Her ne kadar Covid-19'un ortaya çıkması eylemleri kısmen sınırlasa da, kapitalizme duyulan tepki ve öfkenin nedenleri daha derinlerde varlığını devam ettiriyor. Önümüzdeki dönemlerde daha etkin eylem ve patlamaların koşullarını bağrında barındırıyor...

Sınıf çelişkilerinin derinleşmesine paralel emperyalizm, doğayı da iyice tahrip etmiştir. Kâr dürtüsü ile üretim yapan, emperyalist emeller güden politikalar ve askeri saldırılarla uluslararası tekeli kapitalizm; dünya çapında doğayı da tahrip etmiş ve ekolojik sorunlar yaratmıştır. Sömürüyü ve kendi çıkarlarını her şeyin üstünde gören uluslararası burjuvazi, yerküreyi, ekolojik dengeyi sarsan ve zarar veren bir sürece de sokmuştur. Emperyalistler, doğada ve iklimde oluşan sorunların üstesinden gelmedikleri gibi sömürü, kar hırsı, baskı, zulüm içeren sınıf karakterleri ile dünyayı, sera gazlarını artıran, ozon tabakasını delen, yangın ve yağışları artıran, pandemiler oluşturan daha agresif ve daha zorlu bir sürece sokmuştur

Kapitalist Merkezlerde Derinleşen Çelişkiler, Bozulan Ekolojik Denge Emperyalizme bağımlı ülkelerde, halkların yoksulluğu, işsizliği, gördükleri baskı daha katmerli boyutlara tırmandırıldı. Bu ülke halkları giderek daha da yoksullaştı. Kırsal alandan şehirlere göçler giderek arttı. Şehirlere göçler arttıkça geçim sorunu giderek büyüdü ve yaşam şartları kötüleşti. Özellikle toplumların genç nüfusları bu olumsuzluklardan çok daha fazla etkilendi. Kısacası 21. yüzyılda emperyalizme bağımlı iktisadi ve sosyal yapı, emekçi sınıfların daha fazla sömürüldüğü, daha fazla ezildiği döneme girdi.

Asya, Afrika, Latin Amerika kıtalarının artan sömürüyle beraber faşist baskı ve

tahakküm üst düzeylere çıkartıldı. Korku ve kaos ile kitlelerin düzene olan tepkilerinin pasifize edilmesi ve sistem içinde tutulması hedeflendi. Ancak sömürü, baskı ve saldırılara karşı oluşan tepki beraberinde kitlesel eylemleri de getirmiş ve giderek ivme kazanmıştır. Covid-19'a rağmen kitlelerin tepkileri, hoşnutsuzlukları ve eylemleri günümüzde de varlığını devam ettiriyor.

Baskı ve sömürü furiasıyla beraber emperyalistler ve faşist yönetimlerce çıkarılan savaşların külfeti de tümünden halklara kesiliyor. Irak, Suriye, Libya, Yemen, Sudan, Afganistan, Ukrayna, Venezüella, Ermenistan-Karabağ, Ruanda, Etiyopya, Angola, Nijerya, Kongo, Somali vb. ülkelerde emperyalistlerin, gerici emelleri doğrultusunda çıkartılan savaşlar ve gerçekleştirilen işgaller sonucu baş gösteren kitlesel göçler uluslararası bir boyut kazandı.

Dolayısıyla halkların göçü münferit bir sorun değildir. Tersine pörsüyen ve daha saldırgan hal alan emperyalist sistemin neden olduğu evrensel bir sorundur.

Bağımlı ülkelerle beraber emperyalist ülkelerde de sorunlar ve çelişkiler giderek gelişmiştir. Kapitalizmin sömürüye teka-bül eden mülkiyet biçimi, giderek merkezileşen üretim araçları ve toplumsallaşan emeğin önünde Marks'ın deyimiyle "Sermaye tekeli, kendisiyle birlikte ve kendi egemenliği altında fişkırp boy atan üretim tarzının ayakbağı" olmuştur.

Kapitalizmin giderek otomasyon sis-

temine girmesi ve yapay zekanın öne çıkmasıyla kapitalizmin üretim ilişkileri arasındaki uyumsuzluk da giderek derinleşiyor. Burjuva demokratik haklar giderek kısıtlanıyor. Sendikalar üye olma giderek zorlaştırılmış ve sendikalı işçi sayısı azaltılmıştır. Irkçı, faşist yasa ve uygulamalar öne çıkarılmıştır. Buna ilaveten göçmen işçiler ile yerli işçiler arasında suni çelişkiler yaratılıyor ve ırkçılık körükleniyor. "Medeniyetler Çatışması" kisvesi ile iç faşistleşmenin zemini oluşturuluyor. Polise verilen yetkiler artırılıyor. Amerika, Fransa başta olmak üzere gelişmiş kapitalist ülkelerde yürüyüş, miting ve diğer gösterilerde polis daha saldırgan kılınmıştır. Bu ülkelerde oluşan çelişkiler ve sorunlar yumağı günümüzde iyice tırmanmaktadır.

Günümüz koşullarında kapitalizmin vardığı boyut doğada ve iklimde ciddi sorunları da beraberinde getirmiştir. Sistem, sömürü ve kar dürtüsü ile tabiatın, iklimin, atmosfer tabakasının, coğrafi yapının da tahrip edilmesine neden olmuştur. Sanayide, tarımda, ulaşımda, askeri tatbikatlarda kullanılan enerji, kömür, petrol, doğalgaz gibi karbon içeren fosil yakıtların zararlarına karşın önlem alınmamıştır. Bu yakıtların çevreye saldırdığı sera gazları arttıkça hava kirlenmiş, karbondioksit oranı artmıştır.

Yüzde 80'nini karbonmonoksitin oluştuğu sera gazları arttıkça bir taraftan delinen ve incelen ozon tabakası güneşten gelen zararlı ışınların süzülmesini azaltmış ve yerkürenin daha fazla ısınmasına yol açmıştır.

Dünya, bir taraftan kirlenmiş, diğer taraftan ısınmış, buzullar erimeye başlamış ve artan buharlaşma ile özellikle kuzey kutbunda asit yağmurları artmıştır. Sera gazının artması ve ekolojik dengenin bozulması, yerkürenin olağandan fazla ısınmasına ve orman yangınlarına da neden olmuştur. İklimin ve doğanın bu denli bozulması sonucu oluşan mutasyonlar ve koronavirüsler başını alıp gitmiştir.

Daha açık bir deyimle, tabiatın içinde baş gösteren sorunlar, coğrafi yapı ve iklim krizi sistemin sorunlarıdır. Ekonomik ve siyasi kriz, iklim kriziyle iç içe geçmiş bir haldedir. Ekonomik ve mali krizle birlikte, iklim krizinin birbirini tetiklediği günümüz dünyasında emperyalist burjuvazi artık istikrarlı döneme giremiyor.

Emperyalist ülkeler mevcut dönemde

istikrarlı dönemden uzak ve burjuva demokrasisinin giderek kısıtlandığı döneme girilmiştir. Lenin'in deyimiyle kalın halka olan bu ülkeler de giderek zayıflamakta ve çatırdamaktadır. Ve devrimci durum bu ülkelerde de oluşmaktadır.

Durumu daha iyi anlamak için Lenin'in devrimci durum tanımına bakmakta yarar var:

“Marksistlere göre, devrim için elverişli bir durum olmaksızın bir devrim olanaksızdır; üstelik her devrimci durum bir devrime yol açmaz. Genel anlamda bir devrim durumunun belirtileri nelerdir? Şu üç ana belirtiyi sıralarsak bizce yanılmış olmayız:

1) egemen sınıflar için, bir değişiklik yapmaksızın egemenliklerini sürdürmek olanaksız hale geldiği zaman: ‘üstteki sınıflar’ arasında şu ya da bu şekilde bir bunalım olduğu zaman; egemen sınıfın politikasındaki bu bunalım, ezilen sınıfların hoşnutsuzluk ve kırınglıklarının ortaya dökülmesini sağlayacak bir gedik açtığı zaman; bir devrimin olması için çoğu zaman ‘alttaki sınıfların’ eski biçimde yaşamak ‘istememeleri’ yeterli değildir; ‘üstteki sınıfların da’ eski biçimde ‘yaşayamaz duruma gelmeleri’ gerekir;

2) ezilen sınıfların sıkıntıları ve gereksinimleri dayanılmaz duruma geldiği zaman;

3) yukarıdaki nedenlerin sonucu olarak, ‘barışta’ soyulmalarına hiç seslerini çıkarmadan katlanan, ama ortalığın karıştığı zamanlarda hem bunalımın yarattığı koşullarla ve hem de bizzat ‘üstteki sınıfların’ bağımsız tarihsel bir eyleme sürüklemeleriyle, yığınların faaliyetinde oldukça büyük bir artış olduğu zaman.

Yalnızca tek tek grupların ve partilerin değil, ayrı sınıfların iradesinden de bağımsız olan bu nesnel değişimler olmaksızın, genel kural olarak bir devrim olanaksızdır. Bu nesnel değişikliklerin hepsine birden, devrim durumu denilmektedir.” (Lenin, Sosyalizm ve Savaş, sf.102)

Lenin'in belirttiği bu nesnel koşullar yukarıda belirttiğimiz gibi giderek emperyalist ülkelerde de oluşuyor; çelişkiler derinleşiyor!

Ancak devrimci durumun oluşması ke-sinkes devrimle sonuçlanacağı anlamına da gelmez. Devrimci durum nesnel bir durumdur. Lenin'in belirttiği gibi öznel durum, yani devrime önderlik eden güçlü bir parti oluşmadan devrimci durum devrimle sonuçlanmaz:

“Çünkü her devrim durumu, bir devrime yol açmaz; bir devrim, yukarı-

da sayılan nesnel değişmelerin yanı sıra öznel bir değişme de olursa, yani bunalımlı dönemlerde bile zorlanmadığı takdirde “devrilmeyen” eski hükümeti yıkacak (ya da uzlaştıracak) güçte bir devrimci sınıfın yığın eylemi yapmaya gücü yetmesi halinde meydana gelir.” (Lenin, age, sf.102)

Zamanın Ruhu Bizi Çağırıyor!

Hâkim sınıfların bağımlı ülkelerde iktidarda kalabilmesi adına faşizm ve otokratik yönetimler sürekli uygulanıyor. Ezilen, sömürülen, siyasi baskı ve tahakküm altındaki sınıf ve katmanların sistem içinde tutulması hedefleniyor. Buna karşın sömürülen ve ezilen sınıf ve kesimler ise düzene ve devlete karşı tepki duyuyorlar; yer yer tepki ve öfkelerini eylemlerle dile getiriyorlar. Nitekim tüm dünya çapında geçmişe kıyasla bir çok bağımlı ülke halklarının başkaldırıları giderek artmıştı.

Coğrafyamızda da emekçiler ve ezilenler mevcut durumdan hoşnut değildir. Derinleşen bunalımın ve Koronavirüs'ün tüm külfeti halkımıza mal edilmiştir. Halkımız iyice yoksullaşmış, açlık boyutlarına tırmanmış, işsizlik de çıgrından çıkmıştır. Tüm bunlara karşın diğer ülkelerde olduğu gibi, Gezi İsyanı ve özellikle de Özyönetim Direnişlerinin ardından halkın tepki ve yeni başkaldırılarını sindirmek için durmadan faşist yasalar çıkarılmakta ve kitlelere, Kürtlere, kadınlara, LGBTİ+'lara, aydınlara yapılan baskı ve saldırılar geçmişe kıyasla daha da tırmandırılmaktadır.

Ülkeyi yönetemeyen faşizm ancak böyle ayakta durabilmektedir!

Ancak kitlelerin öfkesini ve mücadeleyi direncini yok edememektedir. Evleri yıkıl-

makla, arazileri işgal edilmekle, topraklarından sürülmekte, tehdit edilen köylüler, ürünleri ellerinde kalan küçük üreticiler, işten çıkarılan ve ücretleri ödenmeyen işçiler, öğrenciler, kadınlar, LGBTİ+'lar yaptıkları eylem ve gösterilerle tepkilerini ve öfkelerini dile getiriyorlar. Kısacası ülkemizde ve emperyalizme bağımlı ve geri kalmış ülkelerde sürekli var olan devrimci durum, varlığını devam ettirmekte ve giderek tırmandırmaktadır...

Dünya çapında sınıf çelişkilerinin daha geliştiği, doğa tahribatlarının had safhaya vardığı böylesi bir süreç aslında devrimin nesnel koşullarını da geliştiriyor. Dünya çapında halklar uluslararası kapitalizmin tahribatlarıyla rahatsız oluyor ve tepki ve öfke daha da artıyor.

Emperyalist-kapitalistlerin ezilen dünya halklarına umutsuzluk ve karamsarlık aşılama çabası, buna paralel korku ve yenilgi rüzgarlarını estirmeye çalıştığı, bu yönüyle ideolojik alanda kitlelerin üzerinde bir hegemonya kurmaya çalıştığı günümüz dünyasında, dikkatimizi bu tepki ve öfkeye yoğunlaştırmamız gerekiyor.

Bir yandan emeğin yoğun sömürsünde geline aşama diğer yandan temel hak ve özgürlüklere yönelik kapsamlı saldırılar, buna eşlik eden ve artık tüm dünya halklarını derinden etkileyen iklim krizi; emperyalizmin krizleriyle sarsılan bir dünya gerçekliğinin içindeyiz.

Bu tablo, emperyalizmin geline aşamada sadece işçi sınıfı ve ezilenler emekçi kitleler için değil tüm insanlık için dünyayı tehdit eden bir aşamayı karşımıza çıkarmıştır. Başka bir deyişle emperyalizm yok edilemediği sürece, kendisi yerküreyi için-

dekilerle birlikte yok etmektedir. İşçi sınıfı ve ezilenlerin, kadın ve LGBTİ+'ların, gençlerin ezilen yığınların emperyalizmden doğan sorunları, ekolojik krizlerle içi içe geçmiş durumdadır.

Başka türlü söylemek gerekirse dünya, halklar için giderek yaşanmaz bir hal almakta bu durum, sınıfsal çelişkilerin daha da gelişmesi ve derinleşmesine aynı zamanda ekolojik dengedeki bozulmanın tüm insanlığın emperyalist sistemin yarattığı sorunlara tepki duymasına ve öfkeyi büyütmesine neden olmaktadır.

Bu yanı sıra bahsettiğimiz nedenlerden dolayı dünyada devrimci durum giderek olgunlaşmakta, çelişkiler derinleşmektedir. Nitekim dünya emperyalist-kapitalist sistem yüzünden giderek yok olmaya doğru yol almaktadır. Kuşkusuz benzer bir durum, gerek derinleşen sınıfsal, ulusal, mezhepsel ve kimliksel boyutuyla gerekse de doğadaki tahribat boyutuyla Türkiye, T. Kürdistanı için de geçerlidir.

Emperyalistler Covid-19'u bahane edip sınıfın ve emekçilerin yüzyıllık kazanımlarına saldırırken diğer yandan ekolojik tahribatın neticesinde yangın ve sel gibi doğa olayları ezilenlerin canını almaya devam etmektedir.

Dipte biriken öfke ve tepki giderek mayalanmaktadır. Bu kahredici gücü açığa çıkaracak ve emperyalistlere, onların işbirlikçi uşaklarının tepesinde bir balyoza çevirecek olansa devrimci ve komünistlerdir. Bu yanı sıra zamanın ruhu, ezilenlerin emperyalistlere yönelik tepkisi ve de yok olmayla yüz yüze gelen dünya; devrimci ve komünistleri göreve çağırıyor!

Taliban'ın Dönüşü ve Afganistan İçin Sonuçları

*Taliban kitlelerin
yenilikçiliğine ve
yaratıcılığına güvenemez ve
bu nedenle önceki rejimden
özünde farklı olmayacaktır.*

Kabil'in Taliban'ın eline geçmesi, Afganistan halkları için bir trajedinin sonunu ve bir başkasının başlangıcını işaret ediyor. Sanki Afganistan, tekrarlanan bir felaketler ülkesi ve halkı sonsuz bir acıya mahkummuş gibi. Korku, belirsizlik ve kafa karışıklığı topluma nüfuz ediyor. Karamsar gelecek kaygıları, insanların tüm umutlarını ve coşkusunu alıp götürdü. İnsanların çoğu aşırı yoksulluktan muzdarip ve savaş nedeniyle yerinden edilenler açlıktan ölüyor. Pek çok genç, Türkiye üzerinden Avrupa'ya ulaşmayı umarak okulları, kolejleri ve üniversiteleri terk ederek İran'a yöneldi. Birçok aile, Pakistan-Afganistan sınırında mahsur kaldı ve Pakistan şehirlerine ulaşanlar camilerde, düğün salonlarında, otellerde ve açık havada kamp kuruyor.

Afganistan halkı için bu büyük trajediye neden olan emperyalizm ve gerici, yenilgilerini gidermek ya da zaferlerini kutlamakla meşgul. Taliban, zaferi ve iktidarı ele geçirme sarhoşluğu içinde ve savaş ganimeti ve siyasi iktidarın bölünmesi konusunda bir iç mücadeleyle meşgul. Kabil'in fethinden günler sonra, Taliban hala hükümetini kuramadı. Bu, ciddi siyasi zorluklarla karşı karşıya olduklarını gösteriyor. Kukla rejimin silahlı kuvvetlerinin kalıntıları esas olarak hayatlarını kurtarmaya çalışıyor ve saklanıyorlar. Bazıları ülkeyi terk etti ve bazıları Panjshir'de (Taliban tarafından fethedilmeyen tek eyalet) toplandı. Abdullah ve Karzai'nin ardından bazıları, Taliban'ın affından yararlanıyor ve kendilerine Taliban İslam Emirliği safalarında bir yer bulmayı umuyorlar.

Kukla rejim birkaç hafta içinde çöktü ve emperyalist ulus inşa etme projesinin tarihi maskaralığını ortaya çıkardı. Kukla rejimin çöküşü, yalnızca emperyalist satrapların (Pers Valisi burada emperyalizmin uşaklığını yapanlar kastediliyor çn.) yenilgisi değil, aynı zamanda ABD emperyalizmi ve müttefiklerinin de büyük bir siyasi, askeri ve ideolojik yenilgisidir. Emperyalist ülkelerdeki burjuva politikacılar, kendilerini aşağılanmadan kurtarmak için Afganistan'daki satraplarının hepsini ve beceriksizliklerini suçluyorlar. Ancak bu umutsuz çaba hiçbir yere varmayacak. ABD emperyalistlerinin ağır moral, ide-

olojik ve siyasi yenilgisi onarılamaz. Pek çok kukla rejim, efendileri desteklerini geri çekince çöktü, ancak Afganistan'daki kukla rejimin hızlı çöküşü dramatik ve beklenmedikti. Bu olayı trajik bir şekilde, Kabil Havaalanı'nda 13 ABD Deniz Piyadesi ve 28 Taliban üyesi de dahil olmak üzere en az 150 kişinin ölümüne ve 200 kişinin yaralanmasına neden olan bir patlama izledi.

Amerikan emperyalizminin Afganistan'daki yenilgisi, Sovyetler Birliği ve İngiltere'nin bu ülkedeki yenilgisi gibidir. Tıpkı Eşref Gani'nin kaderinin Necibullah ve Şah Şujah'ın kaderi olması gibi.

ABD emperyalistleri, istihbarat ve casusluk amacıyla Kabil Havaalanı'nda varlıklarını sürdürmeye çalışıyorlar. Kabil Havaalanı ve Afganistan hava sahası hala ABD emperyalistleri ve müttefikleri tarafından işgal ediliyor. Taliban ve ABD emperyalistleri arasında perde arkasında gizli anlaşmalar sürüyor. Taliban lider yardımcısı Molla Baradar ile CIA başkanı arasındaki görüşme bu gerçeğin göstergesidir. ABD güvenlik, istihbarat ve siyasi personelinin Kabil'den çekilmesi, Afganistan'ın askeri işgalinin sona ermesi anlamına gelir, ancak ABD emperyalizminin ve diğer emperyalistlerin Afganistan'daki etkisinin sona ermesi anlamına gelmez. Bu süreç, Taliban'ın Abdullah Abdullah ve Hamid Karzai gibi kukla rejimin eski yetkililerini geri çekmesi ve eski rejimin askeri ve idari kurumlarını yeniden kurmasıyla devam edecek.

Taliban'ın hızlı ve şaşırtıcı zaferi, ülke halkını şok etti. Havaalanına akın eden, İran, Pakistan ve Orta Asya ülkelerine kaçan insanların şok edici görüntüleri, halkın Taliban korkusunu gösteriyor. Afganistan halkı, bu sefer yanılmalara kapılmadı çünkü Taliban'ın özünü biliyorlardı. Bu nedenle Taliban halkın rızasını kazanmak ve korkularını azaltmak için uzlaştırıcı görünmeye çalışıyor. Taliban'ın "genel affı" ve "kapsayıcı" bir hükümet kurma vaadi, orta sınıfların, aydınların ve eski rejimin çalışanlarının korkularını yatıştırmadı. Kadınlar ve ulusal azınlıklar siyasi arenadan dışlandı ve medya özgürlüğü daha da kısıtlandı. Medya kuruluşlarının yüzde sekseni kapatıldı. Kadınların sağlık tesisleri dışında dışarıda çalışması yasaklandı. Bütün bunlara rağmen, Taliban'ın vaatleri, gerici burjuva-feodal komprador sınıfları ve eski rejimin bazı yetkililerini cezbetmiştir. Taliban sadece eski rejimin yetkililerini cezbetmekle kalmıyor, aynı zamanda ABD emperyalistlerinin ve müttefiklerinin desteğini kazanmaya ve kendilerini kabul edilebilir olarak sunmaya çalışıyorlar. An-

cak bu çabaların hiçbir çirkin yüzlerini kitlelerden gizlemeyecek.

Eskiden kukla rejime mensup bazı teknokratlar, Taliban rejimiyle çalışmaya istekli olduklarını gösterdiler. Peştun şovenist unsurlar, Taliban'a destek verme konusunda daha hevesli. Onlara göre, Taliban'ın İslam Emirliği Peştun şovenizmini ve onların devlet üzerindeki hakimiyetini destekleyecektir. Ancak kukla rejimin Peştun olmayan unsurları daha korkulu ve Taliban'a yabancılaşmış durumda. Ancak, eğer Taliban onlara bir yerde izin verirse, isteksizce Taliban rejimiyle birlikte çalışacaklardır. Ezilen milletleri "temsil ettiklerini" iddia eden bu satılmışlar ister önceki kukla rejimde ister Taliban İslam Emirliği'nde olsun, sadece hükümetteki paylarını önemserler.

Taliban, son 20 yıldır Karzai ve Eşref Gani'nin kukla rejimleri tarafından vaat edilen "kapsayıcı" bir hükümet kurmaktan bahsediyor. Bazıları bunu Taliban'ın değiştiğinin bir işareti olarak yorumladı. Hiç şüphe yok ki, son on yılda Taliban emperyalist ülkelerle ve bölge ülkeleriyle diplomasisinde değişiklikler yaptı ve bu arada Afganistan halkı ve iç muhalefetle de uğraşıyor. Ancak Taliban sözcüsü Zabihullah Mücahid'in dediği gibi, Taliban'ın ideolojisinde ve temel inançlarında herhangi bir değişiklik olmadı. Son on yılda Taliban emperyalist ve gerici güçlerle ilişkiler kurmuş ve bu alanda deneyim kazanmıştır. Özellikle Katar'da ofislerini açtıktan ve dünya ülkeleriyle ilişkiler kurduktan sonra diplomasi becerisi ve uyanıklığını kazandılar. Öte yandan bu dönemde kentleşme artmış, işçi sayısı ve eğitimli nüfus artmıştır. Taliban, bu ülkelerle ilişkilerini sürdürmek ve emperyalist yardımları çekmek, bir yandan da ülkedeki siyasi ve idari kadronun beyin göçünü engellemek için davranışlarını yumuşatmak zorunda kalıyor. Taliban, önceki rejim gibi, ülke ekonomisinin durumunu değiştiremez ve sonuç olarak hükümetlerinin ekonomik temellerini güçlendiremez. Önceki rejimden emperyalist yardıma bağımlı bir ekonomi ve yozlaşmış bir bürokrasi miras aldılar. Taliban'ın dış yardıma bağımlılığının bir başka nedeni de yeterli iç gelirin olmaması ve tarım ve sanayinin tahribatıdır. Taliban kitlelerin yenilikçiliğine ve yaratıcılığına güvenemez ve bu nedenle önceki rejimden özünde farklı olmayacaktır.

Son yirmi yılda, Taliban'ın ana sloganı yabancı işgalini sona erdirmek ve İslami Şeriat yasalarına dayalı bir hükümet oluşturmaktır. Şimdi fırsat buldukça, İslam'ın dar görüşlü ve aşırı bir yorumuna dayalı, bireysel, sosyal, politik ve kültürel özgür-

lükleri büyük ölçüde kısıtlayacak dini kanunları çıkaracak şovenist bir teokrazi inşa edecekler.

Kadınlar, işçiler, sosyo-politik aktivistler, siyasi partiler ve gruplar ve komünistler bastırılacaktır. Taliban topluma siyasi ve kültürel felç dayatmaya çalışıyor. Kurallarına tam itaat arıyor. Mollalar, toplumun entelektüel, ahlaki ve politik rehberi olarak eleştirel hareket eden nüfusun önderi olarak hareket edeceklerdir. Laik partilerin faaliyet göstermesine izin verilmeyecek ve hatta diğer İslami ve cihatçı partilerin faaliyet göstermesine bile izin verilmeyecektir. Hak ve özgürlüklerin bası altına alınması ve bastırılması, Taliban'a karşı direnişe yol açacaktır. Taliban, gençlere ve entelektüel emekçilere karşı çelişkili bir yaklaşım sergiliyor. Bir yandan idari-siyasi alanda kapasite ve uzmanlıklarına ihtiyaç duyarken, diğer yandan Taliban'ın dar görüşlülüğü ciddi engeller yaratacak ve onları bastıracaktır.

Etnik şovenizm, Taliban rejiminin bir diğer temel özelliği olacaktır. İslami birlik kisvesi altında Taliban, ezilen ulusların taleplerini reddederek İslam'a karşı olduğunu söylüyor. Her ne kadar Taliban'ın bu sefer saflarında Özbek, Tacik ve Sünni Hazaralar olsa da, bu, Taliban'ın siyasi gücü Peştun yönetici sınıflarının elinde yoğunlaştırmasını engellemez, bu da sonuç olarak daha fazla toplumsal antagonizma, etnik bölünme ve çatışmaya yol açacaktır.

Taliban'ın karşı karşıya olduğu bir başka zorluk da, etnik gruplar arası bir boyutu da olan çeşitli hizipler arasındaki iç bölünmelerdir. Eşref Gani rejimi, gücü Doğu Ghaljai Peştunları'nın elinde yoğunlaştırmıştı, bu da kendi iç sürtüşmelerinin bir faktörüydü.

Taliban içinde birkaç grup var. İki ana grup Molla Haybatullah liderliğindeki Ketta Şura ve Sirajuddin Hakkani liderliğindeki Peşaver Şura'dır. Ancak Molla Mansur ve Molla Yakub'un önderlik ettiği hiziplerden de söz edilmektedir. Bu nedenle, Taliban'ın karşı karşıya olduğu en acil zorluk, bir yanda çeşitli Taliban grupları arasındaki farklılıklar, diğer yanda ise saf-lar ve örgüt ile liderlik arasındaki farklılıklardır. Molla Haybatullah liderliğindeki ana hizip Durrani'dir ve onların Ghaljai olan Sirajuddin Hakkani ve Halil Hakkani liderliğindeki Hakkani hiziplerinden farklılıkları açıktır. Bu nedenle, "kapsayıcı" hükümetin anlamı, her şeyden önce, farklı Taliban grupları arasında bir güç dağılımı ile ilgilidir. Çünkü Taliban liderliğinin ana gövdesi Kandahar, Helmand ve Uruzgan'ın üç vilayetinden geliyor.

Taliban'ın karşı karşıya olduğu diğer

zorluklar, gücün diğer etnik gruplar ve milletlerle paylaşılmasıdır. Eski rejimin bazı silahlı kuvvetleri, siyasi iktidardan pay almak isteyen Ahmed Mesud'un (merhum Ahmed Şah Mesud'un oğlu) komutasında Panjshir'de toplandı. Kukla rejimin diğer bazı silahlı kuvvetleri, teçhizatlarıyla birlikte ülke geneline dağılmış durumda. Bu güçleri silahsızlandırmak, Taliban'ın karşı karşıya olduğu bir başka sorun. Kabil havaalanındaki korkunç patlama, Taliban'ın güvenliği sağlayamadığını ortaya çıkardı.

Dışarıdan, Taliban hükümeti emperyalist ve gerici güçlerin baskısı altında ve onların Taliban rejimini tanımları konusu hala bir muğlaklık meselesi. Pakistan Dışişleri Bakanı, Orta Asya ülkeleri ve İran'a yaptığı ziyaretlerde, Taliban hükümetini tanımak için bu ülkelerin rızasını arıyor. Taliban hükümetinin dünya çapında tanınması, onun özünü değiştirmeyecektir. Ne olursa olsun, Taliban rejimi teokratik ve insan karşıtı olacak ve Afganistan'ın emekçi kitlelerinin çıkarlarına ters düşecek. Kitlelerin kurtuluşu, ancak emperyalizmi ve burjuva feodal komprador sınıflarını devirecek yeni bir demokratik devrim yoluyla elde edilebilir.

Kısacası, ABD emperyalistlerinin Afganistan'daki yenilgisi, onun askeri, siyasi, ideolojik ve ahlaki iflasını ve empoze edilen emperyalist ulus inşa projesinin maskaralığını gösterdi. Bu, yanılsamaları ortadan kaldırmaya ve kitlelerde direniş ve mücadele ruhunu geliştirmeye ve güçlendirmeye yardımcı olacaktır. Taliban rejiminin teokratik ve şiddetli doğası, kaçınılmaz olarak halk kitlelerini kendilerine karşı siyasi mücadelenin saflarına katılmaya çekecektir. Bu nedenle, partinin ve devrimci mücadelenin karşı karşıya olduğu fırsatları ve zorlukları doğru bir şekilde belirlemeli, analiz etmeli ve buna göre yeni zorluklarla yüzleşmeye hazırlanmalı ve kitlelerin Taliban karşıtı duygularını devrimci mücadeleyi güçlendirme hizmetine kanallandırmalıdır.

Afganistan Komünist (Maoist) Partisi

28 Ağustos 2021

Kaynak: http://www.sholajawid.org/english/main_english/the_return_of_the_taliban_sho27d4.html

“Tüm Ezilen Göçmen Halkların ve Emekçilerin MLPD ile Birlikte Mücadele Etmesi Gerekiyor”

26 Eylül'de Almanya'da yapılacak olan seçimlerde MLPD'nin adayı olarak seçimlere giren ATİF üyesi Erhan Aktürk ile bir röportaj gerçekleştirdik.

Almaya'da seçim süreci ile keskinleşen siyasi atmosfere, MLPD ve ATİF'in bu siyasi arenadaki yerine, göçmen politikasına dair bir çok konuyu ele aldığımız bir söyleşi oldu. Erhan Aktürk, bir çok önemli vurguda bulundu ve son olarak, “Tüm ezilenleri, Enternasyonal liste-MLPD ile dayanışmaya ve oy vermeye çağırıyorum” dedi.

Bize kendinizden bahseder misiniz? Erhan Aktürk kimdir?

26 Eylül'de Almanya'da yapılacak olan parlamento seçimlerine Enternasyonal liste-MLPD'de ikinci sırada milletvekili adayım. Almanya'ya 1988 yılında, politik mülteci olarak geldim. ATİF'in bir üyesi olarak, Federasyonun çeşitli kademelerinde yer alarak, uzun yıllar göçmenlerin ekonomik, demokratik ve akademik talepleri doğrultusunda mücadele ettim. Politik çalışmalarımın yanı sıra, 2006'dan 2008'e kadar Fransa'da 2 yıl tutuklu kaldım. Yine 15 Nisan 2015 tarihinde, Almanya-Türkiye işbirliğiyle, yapılan operasyonda, Münih politik tutsakları olarak bilinen davada; 10 sanık ile birlikte tutuklandım ve 3 yıl 6 ay hapisshanede kaldım. Tutuklama ve yargılama süreci, toplamda 5 yıl 4 ay gibi, uzun yıllara yayıldı. Ve “demokrasisi çok gelişmiş” bu ülkede, Müslüm Elma adeta rehin tutuldu. Son duruşmada ancak özgürlüğüne kavuştu. Gelin aşamada, üst mahkemeye yaptığımız itiraz ile birlikte, dava Yargıtay'da devam ediyor. Şimdi halen fabrikada işçi olarak çalışıyorum.

MLPD'nin yeniden enternasyonalist adaysınız, Almanya'da nasıl bir seçim atmosferi var? Sizce Almanya'da halk için bu seçim nasıl bir anlam taşıyor?

Öncelikle Almanya seçimleri ve parlamentosu üzerine kısaca birkaç noktaya, vurgu yapmak istiyorum. Önceden Almanya'da dört yılda bir yapılan genel seçimlerin, 2021 yılından itibaren beş yılda bir yapılması konusunda meclisteki bütün partiler uzlaştı. Gerekeceği ise, Avrupa ülkelerinde beş yılda bir yapılan seçimlere, Almanya'nın da ülke menfaatleri için uyum sağlaması gerekiyor.

Yine Almanya Federal Meclisi; 709 milletvekilinden oluşuyor. Son olarak, 2017'de yapılan federal seçimlerinde, meclisteki vekil dağılımı şöyle oldu; CDU-CSU (kardeş patiler) yüzde 32,9 (246 vekil) SPD yüzde 20,5 (153 vekil) AFD (ırkçı-faşist parti) yüzde 12,6 (94 vekil) FDP yüzde 10,7 (80 vekil) Sol-Parti yüzde 9,2 (69 vekil) Yeşiller yüzde 8,9 (67 vekil).

Şimdi esas sorunuza dönecek olursam; bilindiği üzere, son iki yıldır tüm insanlık, Koronavirüs'ün etkisi altındadır. Koronavirüs pandemisinin çıkması ve dünya ülkelerine hızlıca yayılması, egemenlerin tüm çaresizliğini

ortaya koydu. Şimdiye dek, emperyalistler hep ürettikleri ve imha gücü yüksek olan silahlarla övünmeye çalışıyorlardı. Bu anlamda da kapitalist sermayenin önemli bir bölümü bu alanda dolaşüyor-dolaşıyordu. Fakat pandemi süreci, onların ikiyüzlülüğünü ve kitleleri yalanlarla nasıl avuttuklarını açığa çıkardı. İşgal ve talan siyaseti için, silah ve savaşlara devası bütçeler ayırırlarken, sağlık ve çevre sorununa ayrılan bütçe, silahlara ayrılan bütçenin, yüzde 1'i kadar değil. Örneğin; Almanya 83 milyon nüfusu ve ekonomisinin de çok güçlü olmasına rağmen; ülkedeki yoğun bakım yatakları sadece 28 bindi. Ve 1900 hastaneyi temsil eden Alman Hastaneler Birliği Başkanı, GERALD GASS “28 bin olan yoğun bakım yataklarını, pandemi sürecinde, 40 bine çıkardık” diye açıklama yaptı. Burada ortaya çıkan şudur; pandemi sürecinde evlerde ve sokaklarda insanların ölmemesi için, hastaneleri ve yoğun bakım yataklarını, kontrolü bir şekilde devreye koydular. Bu bakımdan, egemenler iki noktayı önlemeye çalıştılar. Birincisi; bir an önce pandemiye hafifletip yeniden kitlelerin güvenliğini kazanmak, ikincisi de ne pahasına olursa olsun sosyal patlamaların önüne geçmek.

Gelinen aşamada, tüm bu süreç; sağlık, çevre ve yaşanan doğa afetleri gibi gündemleri öne çıkardı. Bunlarla birlikte, işsizlik ve yoksullukta sürekliliği sağlanmış bir gündem olarak yerini koruyor. Bütün bunlara Afganistan'daki son gelişmeleri de ekleyebiliriz. Şimdi Almanya'da çok tartışılan konulardan biride budur. Bu anlamda Almanya halkları yoğun gündemler içinde seçime gidiyor. Bu pandemi süreci bazı ülkelerde iktidar değişimine yol açtı. Bakalım Almanya'da CDU-CSU ve SPD koalisyon hükümeti yerini koruyacak mı, göreceğiz.

Siz MLPD'nin Kuzey Ren Vestfalya eyaletinin Oberhausen şehrinin adaysınız. Özellikle son dönemde artan ırkçılık ile birlikte göçmenler için sancılı bir süreç. Bu süreçte gerçekleşen bir seçimde nasıl bir göçmen politikası ve söylemi var, bize biraz MLPD'nin göçmen politikasını aktarır mısınız?

Evet ırkçılık emperyalist-kapitalist sistemin önemli bir saldırı silahıdır. Sistem ürettiği sorun ve problemlerin üstünü örtmek için, her süreçte halklara dönük bu saldırı silahını devreye koyuyor. Almanya'da da ırkçılık temel bir problem olarak her dönem aktüeldir. Yine şöyle bir değerlendirmeden yola çıkarsak; 83 milyonluk Almanya'da yaklaşık olarak, 15,5 milyon göçmen yaşamaktadır. Bunların içinde 4,5 milyonu Müslüman ülkelerden gelen göçmenlerdir. ırkçı ve faşist partiler, tüm sorunların nedeni olarak bu azınlık göçmenleri göstermektedir. Şimdi 83 milyonluk Almanya'da 4,5 milyonluk bir kitle, yüzde 3,7'sine denk düşüyor. Bu kadar az bir oranın, büyük bir nüfus içinde tüm sorunların yaratıcısı olarak gösterilmesi zaten mantıklı değil. Ama manipülasyonla oldukça elverişli bir durumdur. Şimdiye kadarda hem iktidardaki partilerin hem de ırkçı ve faşist partilerin yaptıkları politikalar bu çerçevede oldu. Bu seçimde de bu söylemlerine devam ediyorlar.

MLPD'nin göçmenlik politikası geçmişe oranla şimdi daha da gelişmiş ve ileri durumdadır. MLPD enternasyonalizm politikası çerçevesinde, göçmen halklar, kurumlar ve partilerle hem iyi ilişkiler içinde hem de birlikte iyi çalışmalar yürütüyor. Bu anlamda MLPD'nin göçmenlere dönük politikasında bir netlik söz konusudur. Yine bugün Almanya'da birçok anti-faşist, anti-emperyalist gurup ve partiler var. Ama tüm bunların içinde, en doğru siyaseti ve ideolojiyi benimseyen, en tutarlı, en programlı ve bu sistemin alternatifi olan sosyalizmi hedefine net olarak koyan parti MLPD'dir. Bu nedenle tüm ezilen göçmen halkların ve emekçilerin MLPD ile birlikte mücadele etmesi gerekiyor. Zaten enternasyonalizmde bunu gerektiriyor.

Siz aynı zamanda Almaya Türkiye İşçiler Federasyonu üyesi olarak, ATİF'in Almanya seçimlerindeki rolünden ve bu seçimi ele alış politikasından bahseder misiniz?

Evet bende bir ATİF üyesi olarak söyleyebilirim ki, Almanya'daki gelişmelere karşı daha duyarlı olma ve buradaki sorunlara direkt dahil olma noktasında çok tartışmalar yaptık. Bu noktalarda bazen tutucu, bazen ileri yanlarımız oldu. Fakat yaşadığımız pratiklerden çok şey öğrendik ve dersler çıkardık. Bu anlamda, Federasyonumuz ATİF gelinen aşamada, bu coğrafyada doğru bir zemin üzerinde hareket ediyor. Bu olumlu bir durumdur. Ancak yeterli değildir. Bu durumu daha da ileriye taşımamız gerekiyor. Çünkü günümüzde yerli ve göçmenlerin sorunlarının aynıştığı bir dönemde, federasyonumuz ATİF'in de kendisini buna uygun konumlandırması zorunludur. Bu anlamda iki dönemdir ATİF'in Almanya seçimlerine katılması ve içinde yer alarak aktif mücadele etmesi doğru bir politikadır. Bu doğru politikasını şimdi de 26 Eylül'de yapılacak olan seçimlere ilişkin yapmaktadır. Ve göçün 60. Yılına dair, bir seçim broşürü çıkardı. Geniş baskısını yaparak tüm alanlara göndermiş bulunuyor. Ayrıca ATİF'e bağlı birçok derneğimizde seçim kampanyası çerçevesinde, MLPD ile birlikte toplantılar, paneller ve mitingler düzenleniyor. Yani yoğun bir süreçten geçiyoruz. Buda iyiye işarettir. Bu nedenle, bizim için esas olan kitlelerin sorunlarına daha duyarlı olmak ve bunun üzerinden kitle bağlarımızı genişletmektir. Bunun yanında emperyalizm, kapitalizm, faşizm ve ırkçılığa karşı mücadele etmekte kendisine insanım diyen herkesin görevidir.

PUSULA

Başarı İlerlemenin Motorudur!

Her türlü faaliyet, direniş, mücadele, eylem ya da kampanyada sergilediğimiz pratik, her ne olursa olsun hem genel duruma hem de özeldeki halimize ilişkin gerçekliğimiz konusunda en güçlü aydınlatıcıdır. Görevlerimizi yerine getirmemiz ve kolektifimizi daha ileriye taşımamız için çalışmalarımızın somut getirilerle yürütmesi gerekir. Başarılar, ilerlemenin motorudur. Başardıkça sağlanan özgüven, başardıkça büyüyen etki gücü, yeni başarıların teminatıdır. Gücümüzü ve kapasitemizi göstermenin, her şeyden önce bu sağlamayı kendimize yapmamızın ne kadar önemli olduğunu pratik testten çıkarmak hiç de zor değildir. Buna ihtiyacımız vardır.

Bundan bir süre önceki noktada olmayışımız yalnızca bu yönlü politikaların değil ama sınıf mücadelesinin bizzat değiştirici ve dönüştürücü gücü sayesinde. Bu alanda kat etmemiz gereken daha çok mesafe bulunduğu, her yeni pratiğin bize yolladığı çarpıcı mesajlardan birisi olmaktadır. Bundan sonra da yürüteceğimiz çalışmalarda dikkati toplamamız gereken nokta, çatışma ve çelişkinin odağıdır. Bu merkezde devrim mücadelesini besleyip ileriye taşıyacak bütün unsurların kendini bir biçimde var ettiği görülmelidir. Mücadelemizi ileriye taşıyacak bu unsurların eksik ve sorunlu yanlar barındırmakta olduğu, takılıp kalacağımız bir yön değildir. Uzun vadede çözülecek sorunlara öncelik verilmesi halinde esas halkayı kaçırmamız söz konusu olacaktır ki günün ihtiyaçları aksi yönde kendini göstermektedir.

Ama bunlar için de pratiğe bakmaktan geri durmamak ve bir bütün olarak elde edilen sonuçlar üzerinden de sorgulama yapmak gerekir. Bu sorgulamanın çeşitli başlıklar altında sergilenen ama toplamda bir yaklaşıma karşılık gelen sonuçları ise çözümlemenin vardığı nokta olarak kabul edilmelidir. Kolektifimizin öncelikleri, mücadele ve örgütlenme biçimleriyle kendini ifade eden bir zeminde yürütmesi, nesnel olguların geçirdiği

değişim ve harekete bağlı olarak konum alması ve sınıf mücadelesinin dinamikleriyle ilişki kurarak ilerlemesi gerekir. Bunun için nesnel dünyaya, başka bir deyişle sınıf mücadelesinin sürecini etkileyen bütün etki ve devinimlere yönelik değerlendirmelerin olabildiğince sağlıklı biçimde yapılması gerekir. Zira sınıf mücadelesi, kendisiyle doğru biçimde kontak kuramayanlar karşısında acımasız ve tavizsizdir. Çalışmalarımızda ne zaman akan gündem ya da takvimsel süreçlerle ilişkilenecek verimli olma kapasitemiz yükselmiştir. Bir başka potansiyelin transferinden dolayı değil, kolektifimizin bütün bu faaliyetler, bütün bu sorunlar için var olduğu gerçeğine temas etmiş olduğumuz için böyledir. Bir süreç ile güven oluşturduğumuz, büyük bir hamle ve atılım gerçekleştirdiğimizi düşünmemeliyiz tabi. Ancak geçirdiğimiz sürecin artılarını çıkış noktası yaparak yürümeyi başarmalıyız.

Açıktır ki, çalışmalarda belli bir mesafe alınmıştır ama bunların atılım yapacak ve sıçrama yaratacak bir birikim sağladığı söylenemez. Bu noktaya gelmek için sınıf mücadelesiyle kurduğumuz ilişkinin gerçekçi bir temele oturması ve kitlelerin dinamizmiyle buluşması gerekir. Süreci devrimci kılacak bu yolla bizi de ileri taşıyacak formül, sınıf mücadelesinin çeşitli alanlarında uç veren direniş noktalarının doğru biçimde tespit edilmesiyle bulunabilir. Gündemle bağlı doğru kurulursa verim alma şansımızın oldukça yüksek olduğu bir süreçten geçiyoruz. Daha ciddi adımların habercisi sayılabilecek kitle eylemleri, yayılma eğilimi gösteriyor. İşçi sınıfının, kadın ve LGB-Tİ+ların, emekçiler ve gençliğin hareketi dalgalar yaratıyor; alttan alta kaynamayı gösteren işaret fişeklerimiz oluyor. Bu dalgaların faşizmin kalelerini sarsacak boyuta ulaşması, giderek gedikler açması ve kalıcı mevziler yaratması, iktidarı hedefleyen bir içeriğe kavuşturulmasından geçiyor.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

1 Mayıs Mahallesi Gecekondu Şehitleri

2 Eylül 1977

Her biri ülmenin ayrı bir köşesinden geçimini sağlayabilmek için İstanbul'a gelen ve kendi gibi olan insanların yanına yerleşenlerin bulunduğu bir semt olan 1 Mayıs Mahallesi, 2 Eylül 1977 günü devletin azgın saldırısına sahne oldu. 2 Eylül günü, varları yoklarını kullanarak yaptıkları gecekonduları yıkılmak istenince halk, devrimcilerle omuz omuza vererek direnişe geçti. Otomatik silah cop ve panzerlerle halka saldıran devletin karşısında partizanlar da halkla birlikte direnişe geçti.

Çatışmalarda açılan ateş sonucunda Proletarya Partisi militanları Hüseyin Aslan, Hüseyin Çaparoğlu, Cuma Gül, Hasan Yıldırım ve İsmail Poyraz şehit düştüler. Katledilen 13 kişi arasında devrimci Hasan Saz, ev emekçisi Müzeyyen Keskin ve Hıdır Ulman isimli bir yurtsever ile 8 yaşındaki bir çocuk ve henüz kundakta olan iki bebek vardı.

Hüseyin Aslan, Dersim Nazimiye doğumluydu. İstanbul'da Akbank Bomonti Şubesinde müstahdem olarak görev yapıyordu. Cuma Gül, Gaziantep, İsmail Poyraz Pülümür Tasni köyü, Hüseyin Çaparoğlu ise Malatya doğumluydu.

Süleyman Cihan

1949 yılında Dersim-Pulur Hülüküşağı'nda doğan Süleyman Cihan, Proletarya Partisi ile genç yaşlarda ilişkilendi. 1973'te ilişkisi kopan Cihan, öğretmenlik yapmaya ve sürekli okumaya devam etti. İstanbul'da 1974 yılında Tunceli Kültür ve Dayanışma Derneği'ni kurdu. Cihan'ın yoğun mücadeleleri sonucunda yapılan Proletarya Partisi'nin 1. Konferansı'nda Cihan, MK-SB üyeliğine ve Örgütlenme Komitesi'ne getirildi. 77- 80 dönemlerinde çıkan Üç Dünya Teorisi ve AEP revizyonizmine Mao'yu ve Çin Devrimi'ni savundu. Süleyman Cihan, yılın ışığının kol gezdiği cunta koşullarında yapılan 2. Konferans'ta MK üyeliğine, MK tarafından da Genel Sekreterliğe seçildi.

Cihan 28 Temmuz 1981 tarihinde gözüaltına alındı. Aylar süren işkenceli sorguların ardından, teslim aldığı 'ser

verip sır vermeme' geleneğinin sürdürücüsü olarak 15 Eylül 1981 günü işkencede katledildi. Süleyman Cihan, İbrahim Kaypakkaya'nın ardından Proletarya Partisi'nin işkencede katledilen 2. Genel Sekreteriydi.

Sırma Boyoğlu

1958 yılında Erzincan'da doğan Sırma Boyoğlu ekonomik nedenlerden dolayı küçük yaşta İstanbul'a taşınır. Çevresi tarafından sevilen biri olan Sırma, amcası Ali Rıza Boyoğlu'ndan etkilenecek devrimci düşüncelere sempati duyar. 7 Eylül 1978 günü sivil faşistlerin bildiri dağıtımına engel olmak için alana giden devrimcilerin arasında yer alan Sırma Boyoğlu, sivil faşistlerin silahlı saldırısı sonucu ölümsüzleşir.

Munzur Geçgel

2 Eylül 1980 günü çatışmada katledilen kardeşi Ali Geçgel'in cenazesini almak için İzmir'e giden Proletarya Partisi militanı Munzur Geçgel gözaltına alınır. Gözüaltında yoğun işkence gören Munzur Geçgel, 9-10 Eylül 1980 günü işkence sonucu katledilir.

Zühre Dersim

Proletarya Partisi taraftarı Zühre Dersim, 14 Eylül 1988 yılında İsveç'te yakalandığı kanserden dolayı hayatını kaybetti.

Ahmet Şahin

1965 Elbistan doğumlu Ahmet Şahin Proletarya Partisi'nin düşünceleriyle tıp okuduğu dönemde tanıştı. Ankara'da Komsomol'un inşa görevini üstlenen Ahmet Şahin, daha sonra Parti tarafından Amed'de görevlendirildi. 8 Eylül 1989 günü Mersin'deki Osmaniye Polis Karakolu baskınında tutsak düşen Şahin işkencede katledildi. Ahmet Şahin Komsomol'un ilk şehidi olarak tarihe geçti.

Sinan Günel (Halo)

Sinan Günel (Halo) 1979 yılında Tokat Almus'a bağlı Dadukta'da doğtu. Doğduğu çevre devrimciliği bilen bir çevreydi. Birçok kez gerillaya katılma isteği, 1998'deki 8 aylık tutsaklığının ardından 1999 yılında gerçekleşen Sinan Günel artık dağların Halo'su olmuştu. 6 Eylül 2001 gecesi yoldaşlarıyla birlikte pusuya düştü. Hiç tereddüt etmeden düşman unsurlarına silahıyla yanıt verdi.

Marx'ın Engels' in SSCB'nin ve Mao Zedung'un Edebiyata Dair Genel Tutumları:

Peki, genel hatlarıyla aktardığımız bu olay ve olgulara Mao'nun yaklaşımı nasıl olmuştur? Kendisi de şair olan Mao Zedung, Marksizm'in temel tezinde yer alan ve yukarıda da belirttiğimiz alt yapı ve üst yapı ilişkisinin vurgusuyla "Bir kültür devrimi, siyasi ve iktisadi devrimin ideoloji alanındaki bir yansımasıdır ve onun hizmetindedir" (Zedung, 1995, s. 23) der. Siyasi ve ekonomik dönüşümlerin kültürü de dönüştürmesi temelinden hareketle Ocak 1940' da Yeni Demokrasinin Kültürü başlığında, Çin'in kültür hareketinin tarihi seyri üzerine çözümlemeler yapmıştır. Bu çözümlemeler de Yeni Demokratik Kültür'ü "geniş halk yığınlarının, anti-emperyalist ve anti-feodal kültürüdür" (Zedung, 1995, s. 23) diye tanımlayıp "Bu kültüre proletaryadan başka hiçbir sınıfın kültür ve ideolojisi önderlik edemez" (Zedung, 1995, s. 23) söylemiyle de en baştan komünist ideolojinin önderliğini belirtir. Daha sonra Çin'deki kültür hareketlerini dört dönem olarak ele alıp dönemleri de şöyle açıklar: "Birinci dönem 1919-1921 arasındaki iki yılı, ikinci dönem 1921-1927 arasındaki altı yılı, üçüncü dönem 1927-1937 arasındaki on yılı, dördüncü dönem de 1937'den günümüze kadarki üç yılı kapsamaktadır." (Zedung, 1995, s. 24) Buradaki birinci dönem, 4 Mayıs Hareketi'nin başlangıcından Çin Komünist Partisi'nin kurulmasına dair olan dönemi kapsamaktadır. Hareketteki "Kahrolsun eski edebiyat yaşasın yeni edebiyat" sloganı özelinde feodalizme ve emperyalizme karşı yükselen kültür ve edebiyata işaret etmekteydi. Ancak 4 Mayıs Hareketi'nin zayıflığı "halk" denildiğinde o dönemde küçük burjuva aydınlarının anlaşılmasındaydı. İkinci dönem ise Komünist Parti'nin kurulmasını, 30 Mayıs Hareketi'ni, Kuzey Seferi gibi olayları kapsamaktadır.

Önceki dönemde mevcut olan üç sınıfa; komünist aydınlara, devrimci küçük burjuva aydınlara, burjuva aydınlara köylülük de katıldı ve bu sınıfların siyasi birleşik cephesi kuruldu. Üç Halk İlkesi yenilenerek öğrenci gençlik kitlesine ulaştı. Edebiyat özelinde ise klasik edebiyata karşı çıkılarak herkesin anlayacağı bir yazı tarzı savunuldu. Üçüncü dönemde ise büyük burjuvanın karşı devrimci tutumundan dolayı üç sınıf yani; proletarya, köylüler ve küçük burjuvazi kalmıştı; bu da demek oluyordu ki kitleler arasındaki derinleşme netleşmişti. Dördüncü dönem de Japon emperyalistlerin istilasını kapsamaktadır. (Zedung, 1995, s. 24-28) Kültür Devriminin tarihi aşamalarına değindikten sonra Mao Zedung'un doğrudan edebî metne dair düşüncelerini aktarmaya çalışacağız. Yukarıda temel mesele olarak değindiğimiz içerik ve biçim tartışmasının açılması için Mao, sanatın kime ve nasıl hizmet edeceği sorunu belirginleştirir. Kim sorusuna verilen cevap bellidir: Halk. Her şeyden önce devrime önderlik eden işçi sınıfı, ikinci olarak en kalabalık ve en sağlam müttefik olan köylüler ve daha sonra silahlı halk birlikleri ve son olarak da küçük burjuva. Burada Marksist estetiğin "Sanat obje'si, herhangi bir ürün gibi, sanatçı duyarlı, güzelliğin verdiği hazzı duyabilen bir halk için yaratılır. Üretim, tüketim obje'sini yarattığı gibi, tüketim de üretimi yaratır." (Tunalı, 1976, s. 120) "Üretimde kişi (person) objektivleşir (nesneleşir), tüketim de ise nesne sübjektivleşir." (Tunalı, 1976, s.121) ifadelerini göz önüne alırsak Mao'daki okuyucu, seyirci sorununun önemi iyice kavranır. Diğer yandan nasıl hizmet edeceği sorusuna yaklaşımı ise "düzey yükseltme" ve "yaygınlaştırma" kavramları eksenindedir. Yukarıda değindiğimiz yazara yüklenen misyon ve yazarın/yazının yararlılığı bağlamında

bilinçlendirilmesi Mao'nun ifadelerinde en yetkin şekilde görülmektedir. "Sanat ve edebiyatımız esas olarak işçiler, köylüler ve askerler için olduğuna göre, 'yaygınlaştırma da işçiler, köylüler ve askerler arasında yaygınlaştırma demektir. 'Düzey yükseltme' ise onların bugünkü düzeyinden yola çıkarak ilerlemek demektir... İşte bu yüzden ki, işçilerden köylülerden ve askerlerden öğrenme görevi, onları eğitme görevinden önce gelmektedir. Bu düzeyin yükseltilmesi açısından daha da doğrudur. Bir şeyi yükseltmek için, bir temel olması gerekir... Bu, işçileri, köylüleri ve askerleri feodal sınıfların, burjuvazinin ya da küçük burjuva aydınlarının düzeyine yükseltmek anlamına da gelmez." (Zedung, 1995, s.51) Alıntılanan kısımda net bir şekilde "halkı eğitelim, burjuva edebiyatını, soyut anlatımı anlamıyorlar" benzeri yaklaşımlara karşı yazarın halkla bütünleşmesini, onların hayatını en iyi şekilde kavramalarını istemiştir. Halkın toplumsal hayatının canlılığı, zenginliğini; onların ifade biçimlerinin yarattığı estetiğin gerekliliğini en ufak bir bulanıklığa yer bırakmadan vurgulamıştır. Soyut ve mutlak olarak değişmez sanata karşı olan Mao'nun bu bağlamda içerik-biçim üzerine tavrını da "Çöküş dönemindeki bütün sömürücü sınıfların sanat ve edebiyatının ortak bir özelliği de, gerici siyasi içerikleri ile sanat biçimleri arasındaki çelişmedir. Bizim istediğimiz siyaset ile sanatın birliği, içerik ile biçimin birliği, devrimci siyasi içerik ile mümkün en yetkin sanat biçiminin birliğidir" (Zedung, 1995, s. 63) bu ifadeyle görmekteyiz. İkisinin de birbirini var ettiği, dönüştürdüğü gerçeği diyalektik mantığa uygundur. Nitekim Mao, ideolojik olarak feodal ve burjuva yapılarını güçlendiren sanatın, estetik olarak güçlü de olsa sanat değerinin düşük olacağını; aynı zamanda estetik olarak sanat değeri taşımayan eserlerin, ideolojik olarak doğru da olsa güçsüz olacağını düşünür. Biçime karşı olan bu bakış açısının edebî metne uygulanması noktasında ise ne tamamen eski edebiyatı reddeder ne de toptan Batı edebiyatını savunur. Dogmacı anlayışın tamamen karşısında yer alan Mao, iki edebiyatın da eleştirel bir şekilde incelenip, o günkü Çin'in gerçek ihtiyaçlarını anlatabilecek; onları ilerletebilecek bir "sentez" fikrinden yana tavır almıştır. Marksizm'in de Batıda oluşturulan bir teori olmasına karşın her ülkedeki devrimin somut pratiğiyle birleşmesi ile beraber okuyacağımız "Örneğin roman yazarken, dil, kişiler ve konu Çinli olmalıdır; ama bunları Çin

tefrikası biçiminde yazmaya gerek yoktur... İki şey birleştiği zaman, biçimleri değişir... Sanat, gerek çağımızın özelliklerini, gerekse milli özelliği belirgin olarak bağrında taşımalıdır. Çin sanatı ne gittikçe daha fazla geçmişe yönelmeli, ne de gittikçe daha fazla Batılaşmalıdır... Bunu gerçekleştirmeye çalışırken deneyimlerden kaçınmamamız gerekir" (Zedung, 1995, s.89) ifadesiyle sanatın teknik açıdan yetkinleşmesinin formülünü vermiştir. Ve yine bu yetkinliğin sağlanması açısından her sanat akımının, biçiminin deneyimlenmesi fikri Mao'nun özgürlükçü tarafını göstermektedir. Son olarak bu özgürlükçü anlayışın net bir şekilde görülmesi için 27 Şubat 1957 tarihli "Halk İçindeki Çelişmelerin Doğru Ele Alınması"ndan alınan şu ifadeyi aktarmak istiyoruz: "Yüz çiçek yan yana açsın ve yüz düşünce akımı birbirleriyle yarışsın siyaseti, ülkemizde sanatın ve bilimin gelişip ilerlemesi ve sosyalist bir kültürün serpilip boy atması amacıyla saptanmıştır. Sanat alanında farklı biçimler ve üsluplar özgürce gelişmeli. Kanımızca, belirli bir sanat üslubu ya da düşünce akımını idari önlemlere dayanarak zorla benimsetmek ya da yasaklamak, sanat ve bilimin gelişmesini köstekler." (Zedung, 1995, s.92)

Sonuç olarak; Marks ve Engels'in mektupları üzerinden değerlendirme imkânı bulduğumuz edebî metindeki gerçekliğin; sınıfların savaşımındaki tüm toplumsal/bireysel çelişkilerin tarihin seyri içerisinde sosyalist bir düzene doğru çözümlemesi ve bununla bilinç özne olan her bir yazarın kişisel üslubuyla aktarılması söz konusudur. SSCB özelinde resmi sanat anlayışı olarak kabul edilen Toplumcu Gerçekçilik akımına bir de partinin müdahaleci tavrı olduğu, sanatın tek tipleştiği eleştirilerine karşın; Mao'nun sanatın, bağımsız ve yaratıcı tarafına vurgu yapması; içerik karşısında biçimin değerini koruması; hem eski edebiyatın hem de Batılı edebiyatın eleştirilip benimsenmesi gerektiği düşüncesi; tek tip, basmakalıp anlatımın cansız olacağını ve halk tarafından da sevilmeyeceğini vurgulaması; doğru bir tavidir ve sanatı daima ileri taşır.

Bitti

KAYNAKLAR:

TUNALI, İsmail, **Marksist Estetik**, Altın Kitaplar Yayınevi, İstanbul, 1976.

ZEDUNG, MAO, **Kültür Sanat ve Edebiyat Üzerine**, (Çev. Celâl Üster), Berfin Yayınları, İstanbul, 1995.

Yangına Seyirci Egemenler Rant Peşinde

Ekoloji baş çelişme olarak belirlenmiş çelişmelerden bir tanesi. O zaman bu yangınlar-seller ve diğer doğal afetlere yaklaşım “baş çelişki” niteliğinin getirdiği bir yaklaşım biçiminde olmalıdır.

Türkiye’nin 26 ilinde yüzden fazla noktada devam eden yangınlar ilk olarak 28 Temmuz’da Antalya-Manavgat’ta başladı. Uzunca bir süre ormanların yanı sıra ege-menler tarafından büyük bir kayıtsızlıkla seyredildi.

Bu seyredişin geri planında “rant” ol-gusu olduğu gibi yetersizlik, beceri yok-sunluğu, öngörememe, plansızlık vb. pek çok şey vardı. Çıkan yangınlar sadece ormanları yakmadı ülkeyi yönetenlerin “kibrini, egolarını, egemenliklerini” de yaktı. Geriye bir avuç kül ve duman kal-dı. “Her şeye kadiriz, muktediriz” diyen-ler Artvin, Rize, Van’da sel suları altında kalırken yangın çıkan 26 ilde de közlerin ve küllerin altında kaldılar.

Çıkan yangınların ve bu yangınlara karşı gösterilen söndürme/söndürmeme çalışmaları ekolojik-ekonomik, siyasi, organizasyon vb. olarak ele almak var olan durumun kavranmasında faydalı olmaktadır. Her şeyden önce egemenlerin diğer her şeyde olduğu gibi kavramlara ve bu kavramların tanımladığı gerçekliğe yaklaşımları para odaklıdır. Egemenler için karşılığında para alınamayan hiçbir şeyin değeri yoktur. Her şey satılabilecek metadır, para ettiğince değerlidir. Or-man-doğa da para ediyorsa değerlidir.

Anayasanın 169.maddesi “ormana zarar verebilecek hiçbir faaliyet ve ey-leme müsaade edilemez” derken, sade-ce Ağustos 2020’de çoğu orman arazisi olan 9 milyon dönümlük bir alan maden şirketine tahsis edildi. Kaz dağlarındaki, İkizdere’deki orman katliamları ve katli-am girişimleri daha çok kısa bir süre önce gündemdeydi. Tamda ülkenin her tarafı yangınlar altında can çekişirken Turizmi Teşvik Kanunu’nda değişiklikler yapıldı. Kanunda yapılan değişikliklerle kıyılar-daki ve ormanlardaki yapılaşmadaki izni Turizm Bakanlığı’na devredildi. 2b deni-len kanunla orman vasfını yitirmiş statü-

süne ayrılan arazilerin imara açıldığı gün-ler hafızalarda tazeliğini koruyor. Zaten bu ülkede ormanlarda bir yangın çıktığın-da ülke de yaşayan insanların aklına ilk olarak “inşaat için kundaklandığı” gelir. Hele birde bu yangınlar sahilde ise “kesin otel inşaatı için kundaklanmıştır” seçene-ğinden başka seçenek insanların aklına gelmez. Kanun değişikliği de ilk olarak bu seçeneği ve rant kaygısını akla getirdi.

Yangınlarla birlikte, söndürme faali-yeti kapsamında kullanılan uçak-helikop-terler ve bu uçak-helikopterlerin hizmete alım süreçleri bağlamında THK ve bu kuruma ait uçaklar tartışma konusu ha-line geldi. AKP’nin yeni liberal ekonomik politikaların Türkiye’de uygulamasını en iyi şekilde gerçekleştirdiği bilinen ve hatta AKP’nin bununla gurur duyduğu bir gerçek. Her şeyin özelleştiği, kamu-nun olabildiğince küçültüldüğü bu süreç THK ve yangın söndürme uçakları üze-rinde de uygulandı. Satılabilenleri satılan, satılamayanları ise çöremeye terk edilen THK’yi, şuanda kayyum yönetiyor. Yan-gınların hızla sürdüğü insanların can pa-zarı yaşadığı ve 6 kişinin hayatını kaybet-tiği bir süreçte THK’nın kayyum başkanı düğünde olduğunu açıkladı. Tarım ve Or-man Bakanı’nın “envanterde yok” “hiç biri çalışmıyor” dediği uçakların 2019’da Teknofest’te gösteri uçakları yaptığı orta-ya çıktı.

Şuanda yangın söndürme çalışmalarını doğrudan devletin ihale yoluyla hizmet aldığı uçak ve helikopterler

gerçekleştiriyor. İhale şartnamesinde uçaklarda minimum 500 lt şartı aranıyor.

“THK uçaklarının kapasitesi 4900 lt. Bundan dolayı ihaleye katılamayan THK, tek başına ihaleye katılmak yerine CMC Savunma Sanayi AŞ. adlı şirketle ortak olarak ihaleye katılıyor. Bunun sebebi belli değil” (1 Ağustos 2021 sözcü). “Ortada var olan rantı, parasal değeri an-layabilmek için yangınlar çıkmadan kısa bir süre önce 15 Temmuz’da kiralanan 3 helikopterin kiralama değerine bakmak yeterli; 108 gün için kiralanan 3 helikop-tere 105 milyon 424 bin TL ödendi”(söz-cü Ağustos).

Ayrıca Rusya’dan 3 uçak kiralan-mış ve bu uçakların günlük kira bedeli 1,3milyon TL iken 153 günlük kira bedel-leri 200.3 milyon lira(yaklaşık 24 milyon dolar) THK’daki uçakların bakım bedeli 4 milyon dolar.

Orman yangınları sadece ağaçları yakmıyor. Bir bütün olarak yaşam alan-larını, habitatı, doğayı yakıyor, tahrip ediyor. Hem vahşi yaşamı, hem orman aracılığıyla “geçimini” sağlayan köylüle-rin ekonomik varlığını ortadan kaldırıyor hem de tarım ve hayvancılıkla hayatta kalmaya çalışan köylülerin yaşam ögele-rini yok ediyor.

Televizyon ve gazetelerde evlerinin ,tarlalarının, bahçelerinin, meyve ağaçları-nın geçimlerini sağlamak için beslediği hayvanların yangın nedeni ile yok olan insanların çaresizliğini gösteriyor. Var olan ekonomik politikalar sonucu zor

dönemler yaşayan köylüler bu orman yangınları ile iyice çıkmaza girdiler, yok-luk-yoksunluk girdabında eziliyorlar ve artık sadece var olma savaşı veriyorlar.

Ülkenin her tarafında yangınlar ormanları köyleri yutup şehirlere hızla yaklaşırken, Tarım ve Orman Bakanı Bekir Pakdemirli; “Yerleşim yerlerinin sorumluluğu belediyelerde. Orman teş-kilatı, yerleşim yerlerini korumak için ormanların yanmasına müsaade etmek zorunda kaldı.”(3 Ağustos Karar) açık-lamasını yaparak ormanların yanmasını seyrettiklerin-müsaade ettiklerini deklare etti. Yangınla mücadeleyi, depremle mü-cadeleyi yada daha genel anlamda afet-lerle mücadeleyi “ceset torbası” bulun-durma, enkazları hızla kaldırma, oluşan boşluklara bina dikme olarak anlayan yarı-sömürge, yarı –feodal anlayış bu son yangınlarda da yangınla mücadeleyi “su dökme” olarak algıladığını net bir şekilde gösterdi. Tüm çaba helikopter ve uçak-la havadan, itfaiye araçları vetomalarla karadan yangın bölgelerine su dökme üzerine yoğunlaştırdı. Bu bağlamda da THK uçaklarının “çürütülmesi” üzerine tartışmalar yürütülmeye başlandı. İnsan eliyle yangınlar olduğu gibi değişen iklim koşullarından kaynaklı da yangınlar hızla artıyor.

Yaşanan iklim değişiklikleri, değişen ya-ğış rejimi, var olan ormandaki ağaçların cinsleri ve çeşitliliği vb. konularda yapı-lan/yapılacak araştırma ve incelemeler, su dökme dışındaki mücadele biçimleri;

örneğin “karşı ateş” gibi yöntemler orman yangınlarını ve bu yangınlar sonucu oluşacak her türlü kaybın önüne geçilmesinde etkin araçlar olabilirler. Bizim amacımız egemenlere akıl vermek değil, ancak bu topraklar, ormanlar, dereler, her türlü yer altı ve yer üstü kaynakları ve zenginlikleri bizim değerimizdir, bu topraklarda yaşayan yoksul emekçi insanlar bizim halkımız ve insanlarımızdır. Bundan dolayı bu sorunlar karşısında çözüm yolları üretmek ve bu çözüm yollarının hayata geçirilmesini sağlamak için konu özgülünde köylülerle, çiftçilerle birlikte hareket etmek zorunluluktur, politik bir ihtiyaçtır.

Yangınlar tüm hızı ile sürerken Marnavgat’ta 5 kişi Marmaris’te 1 kişi yangın nedeni ile hayatını kaybetmişken Cumhurbaşkanı Marmaris’te çay dağıttı. Tüm ölümler tüm kayıplar ve yanan ormanlar karşısında bir ülkenin “tek” yöneticisinin yapabildiği en iyi şey çay dağıtmaktır.

TOKİ’de, yangınlar daha devam ederken daha yeni insanlar hayatlarını kaybetmiş, hayatta kalanlar tüm malvarlıklarını kaybetmişken yapıp-satacağı evlerin modellerini “beğeniye” sundu. Bunlar yetmezmiş gibi bir AKP’li belediye başkanı da ranttan gözleri dönmüş halde; öyle evler yapacaklarını, evleri yanmayanların bile “keşke bizimde evimiz yansaydı” diyeceklerini söylüyor.

Yaşamdan gerçeklikten ivmelenerek kopuş, hükümler olma çabasının yarattığı savruluş, halkın sorunlarına karşı var

olan duyarsızlık, egemen sınıf temsilcisi olarak konumlanmış bu kadar net bir şekilde “tasvir” edilemez.

Yangınların başında yangınların sebebi olarak PKK gösterildi. Böylelikle hem yangınlar karşısında içine düşülen çaresizlik, organizasyon eksikliği, rant arzusu gözlerden kaçırılmak hem de iktidar bloku etrafında kitlelerin konsolide edilebilmesi için milliyetçi-şoven bir dalga yaratılmak istendi. Bu söylem dolayısıyla Antalya’da Kürt etnik kimliğine sahip iki kişi yangınların sorumlusu olarak yakalanıp darp edildi ve araçları yakıldı. Daha sonra bu iki kişinin olaylarla herhangi bir ilgilerinin olmadığı ve o bölgede yaşadıkları ortaya çıktı. Ormanları PKK yaktı iddiası “bu kadar acizlik olur mu” sorusunu gündeme getirdiği için “her ihtimali değerlendiriyoruz” savunmasına çekildi. Bu iddia var olan eleştiri-tepkileri önleyemeyince “küresel ısınma, tüm dünyada yangınlar var, ABD, Kanada, İtalya, Yunanistan’da da yangınlar var” tarzındaki benzetmeler, denklik kurmalarla kendi sorumluluğunu yadsıma, savunmaya geçildi. Daha öncede Artvin’de Rize’de sel felaketleri karşısında “Almanya’da da Belçika’da da oluyor” argümanlarına sarılınmıştı.

Ne var ki diğer ülkelerdeki yangın ve diğer afetlere karşı müdahale etme organizasyon, yetenek ve tekniklerindeki çeşitlilik, başarı ortaya çıkınca bu argümanlarda işlevsiz kaldı. Elde kalan; yanan yerlerin ağaçlanacağı müjdesi oldu.

Ancak halk tüm yanan yerlerin imara açılacağı, lüks otellerin yapılacağı kaygısını taşıyor. Çünkü daha önce pratiklerin hepsi bunun böyle olduğunu gösteriyor.

Her afet durumunun egemenler nezdinde rant kaynağı olduğu tüm toplumun bildiği bir gerçeklik.

Ekoloji baş çelişme olarak belirlenmiş çelişmelerden bir tanesi. O zaman bu yangınlar-seller ve diğer doğal afetlere yaklaşım “baş çelişki” niteliğinin getirdiği bir yaklaşım biçiminde olmalıdır. Yangınlar, seller, depremler, iklim değişikliklerinin neden olduğu çeşitli olgular vb. tüm doğal afetlere ve bunlar olmadan da “süreç içindeki” ekolojik yaşama ilişkin kısa, orta ve uzun vadeli programlar geliştirmek gerekir.

Her hangi bir bölgede oluşabilecek orman yangını, sel ya da depremle ilgili olarak bir eylem planı, şablonu yaratılmalı ve bunların tüm alt yapısı hazırlanmalıdır. Olguya ortaya çıktığında o olguya özgülünde hazırlanmaya çalışmak ya da katari yolda dizmek değil, olguya çıkmadan olacaklar için hazırlıklı olmak gerekir.

Hazırlık ekonomik, politik, örgütsel olarak ele alınmalı ajitasyon-propaganda faaliyeti ihmal edilmemelidir.

Kitlelerle onların sorunlarının var olduğu yerde temas edilir. Elbette var olan sorun özgülüne ancak onunla sınırlı kalmayarak, kademeli bir şekilde “süreç içinde” temas noktaları geliştirilip güçlendirilerek. Zincirin iç içe geçmiş halkların misali...

DEDEF’ten Dersim’deki yangın için “Ses ol” çağrısı

Dersim Dernekleri Federasyonu (DEDEF), Dersim’in Hozat ilçesinde 17 Ağustos’ta askeri operasyon sonucu Tanzig (Danzi), Kurukaymak köyleri ile Koçeri Mezrası’nda başlayan ve Uzunmeşe, Değirmendere, Dereköy köyleri ve Ovacık ilçesinin Buzlutepe (Karper) köyüne bağlı Çamurek ve Hinzori mezralarına yayılan orman yangınının söndürülmemesini Kadıköy İskele Meydanı’nda protesto etti.

Eylemde konuşan DEDEF Genel Başkanı Ali Haydar Ben, “13 gündür Dersim coğrafyası yanıyor. Bu anlamda bugün gerek Dersim’e ses olmak gerekse ülkemizde ki diğer yangınlara ses olmak için hep birlikte buradayız. Biz bu yaşananların yabancıları değiliz. 90’lı yıllardan bu yana coğrafyamız birçok hukuksuzlukla karşı karşıya kaldı. 13 gündür maalesef yetkililer Dersim’de orman yangınlarına seyirci kalıyor. Eğer kurumların ve gönüllülerin oraya girmesine izin verselerdi kontrol altına alınabilirdi. Buradan yetkililere bir kez daha sesleniyoruz; coğrafyamızda ki yangınlar politiktir ve bilinçlidir. Bu orman yangınlarının çıktığı yerler maden ocaklarına da tekabül ediyor” dedi.

Eylemde basın açıklamasını okuyan DEDEF üyesi Ulaş Yeğin, “Ülkemiz yanıyor, ormanlarımız yanıyor, içimiz ayrı yanıyor, dışımız ayrı yanıyor. Kısacası ciğerlerimiz cayır cayır yanıyor. Dersim’de son 13 gündür, Hozat Çamurek, Hinzori, Kurukaymak Hocer ve Danzi bölgelerinde başlayan, rüzgârın etkisi ile ormanlık alana yayılan ve Ovacık köylerine kadar genişleyen orman yangınları, binlerce hektarlık alanın yok olmasına neden olmuş ve halen devam etmektedir” diye kaydetti.

Dersim halkının tüm çabalarına jandarmanın “yasaklı bölge” diyerek yangına müdahale etmesinin engellediğine dikkat çeken Yeğin, kamuoyu baskısı sonucu bugün yangına müdahale edildiğini ancak yangının kontrol altına alınmadığını söyledi.

Orman yangınlarının sadece Dersim’de değil Bingöl, Yayladere, Cizre ve Şırnak’ta da günlerce devam ettiğini ve müdahaleye izin verilmediğini kaydeden Yeğin, “Bizim için doğanın doğusu batısı, güneyi kuzeyi olmaz. Dersim’de yanan ormanlarımız ney ise Muğla ve Antalya’da yanan ormanlarımız, Sinop ve Kastamonu’da yaşanan sel felaketleri bizim için aynıdır. Batıda havadan müdahale ile yapılan çalışmaların aynısı doğu illerinde de yapılmalıdır. Yangın yayılmadan ve geç kalınmadan havadan ve karadan acil müdahale edilmesini istiyoruz” dedi.

Boğaziçi Direnişinden Notlar

2 Ocak'ta Melih Bulu'nun Boğaziçi'ne kayyum olarak atanmasının ardından 4 Ocak günü gerçekleştirilen eylemle başlayan Boğaziçi direnişi 6. ayını geride bırakırken kayyum rektör Melih Bulu Cumhurbaşkanlığı karnamesiyle görevinden alındı. Melih Bulu'nun yerine vekaleten Mehmet Naci İnci getirilirken direnişin başından bu yana rektörün tüm üniversite bileşenlerinin (öğrencilerin, akademisyenlerin, üniversite çalışanlarının) yapacağı seçimle belirlenmesini isteyen öğrencilerin taleplerinin üzerinden atlayarak akademisyenler tarafından rektör adaylarının belirlenerek güven oyu uygulaması yürütüldü. Bu süreçte güven oyu uygulamasıyla başvuran akademisyenlerden Prof. Dr. Fikret Adaman, Prof. Dr. Yavuz Akpınar, Prof. Dr. Yasemin Bayyurt, Prof. Dr. Taner Bilgiç, Prof. Dr. Mine Eder, Prof. Dr. Metin Ercan, Prof. Dr. Emine Erkin, Prof. Dr. Ayşe Gürel, Prof. Dr. Cengiz Kırkl, Prof. Dr. Ayşe Mumcu, Prof. Dr. V. Erkan Özcan, Prof. Dr. Murat Saraçlar, Prof. Dr. Cem Say, Prof. Dr. Ali İ. Tekcan, Prof. Dr. M. Burçin Ünlü, Prof. Dr. Can A. Yücesoy, Prof. Dr. Ünal Zenginobuz okul akademisyenleri tarafından belli oranda destek alırken, yüzde 95 karşı oyla Prof. Dr. M. Naci İnci'nin, yüzde 93 karşı oyla Prof. Dr. Gürkan S. Kumbaroğlu'nun desteklenmediği açıklandı.

Öğrenciler akademisyenlerin bu uygulamasını kabul etmese de akademisyenler, açığa çıkan tabloyu kamuoyuna açıklayarak rektörün Cumhurbaşkanı tarafından belirlenmesini istediler. Ancak açığa çıkan tabloya akademisyenlerin tüm uzlaşmalarına rağmen devlet saldırısına devam diyor. Boğaziçi direnişinin ısrarla devam etmesi AKP-MHP iktidarı açısından önümüzdeki süreçte meselenin yeniden tetikleneceği kaygısını yaratırken devlet çareyi rotasyona gitmekte buldu. Melih Bulu'nun görevden alınması devlet açısından bir geri adım, öğrenciler açısından bir kazanımı işaret ederken bu kazanımın akademisyenlere ve onlar eliyle Cumhurbaşkanıya teslim edilmesi Naci İnci'nin Melih Bulu'nun atandığı gibi yine bir cuma günü atanmasıyla bizleri pratik olarak direnişin ilk gününe geri götürdü. Boğaziçi direnişinin başından bu yana söz yetki karar üniversite bileşenlerine çağrılarının, 'söz akademisyenlerin karar Erdoğan'ın' diyerek yanıtlanması ayrı bir demoralizasyona yol açarken öğrencilerin ve akademisyenlerin bu süreçten bir deneyim çıkararak, okulların açılmasıyla birlikte bütünlüklü bir süreç değerlendirmesi yaparak ilerlemesi ihtiyacı kendisini dayatıyor.

Öğrencilercephesindeakademisyenlerin

güvenoyu tartışmaları bir yarılma yaratırken esasen bu oylamayı tanımayan kesimler açısından doğru bir tavrın geliştiğini ifade etmek gerekir. Ancak iki farklı fikri taşıyan kesimler açısından referansların ne olduğu, direnişin hangi öznel ve nesnel sebeplerden dolayı bu adımın gelişmesini engelleyemediği yönündeki sorulara doğru cevapları bulma noktasındaki verileri açıktan verecektir. Esasen güvenoyu süreci işletilirken akademisyenlerle birlikte bu süreçten karşılık bekleyen öğrencilerle tavır alan kesimler arasındaki bağın zayıflaması önemli bir noktaya işaret ediyor. Boğaziçi Dayanışması'nın politik-örgütsel sınırları içerisinde-dışında gelişen hatalı tarz ve yaklaşımlar bu konuda etkili olsa da devletin saldırılarından bağımsız bir yerde durmuyor. Bu açıdan kimi çevreler açısından Dayanışmanın ve BÜLG-BTİ+'nın pratiklerinin ve söylemlerinin tartışılmaya açılması direnişin ileri kitleleri ile geniş kitlesi arasındaki bağı zayıflatmış, zayıflatmaya yönelik bir süreç işletilmiştir. Burada doğru tarzın Mao Zedong'un kitle hareketlerine ilişkin "Komünistler hiç bir zaman halkın çoğunluğundan kopmamalı ve sadece birkaç ileri grubun kitlelerden kopuk ve aceleci ilerlemesine önderlik ederek halkın çoğunluğunu ihmal etmemeli, ileri unsurlarla geniş kitleler arasında sıkı bağlar kurmalıdırlar." vurgularından hareketle geliştirilmesi sorumluluğu omuzlarımızda bulunuyor. Önümüzdeki süreçte dayanışmanın kendisini farklı bir formda örgütlenme iddiası bulunurken bizimde Birleşik Öğrenci Meclisleri üzerinden yürüttüğümüz tartışmaların geliştirilmesi önümüzdeki süreçte safları oluştururken birleştirici ve geliştirici bir tarz açığa çıkarmamız bakımından kritik bir yerde duruyor.

Barış akademisyenlerinin ihracının ardından alternatif tek sese izin vermeyeceğiz diyen AKP-MHP iktidarı müfredatlarına, akademisyenlerin inceleme alanlarına, kabul edilen tezlere kadar bilumum her alanı zapturapt altına almaya çalışırken KHK'ların ardından Cumhurbaşkanlığı Kararnameleri'nin tıpan olarak kullanılması akademisyenlerin üzerinde ciddi bir baskı oluşturuyor. Boğaziçi Üniversitesi açısından bu sürecin diğer üniversitelere oranla daha geç devreye sokulması akademisyenler açısından daha somut adımların önünü açarken Feyzi Erçin'in, Can Candan gibi hocaların ve Boğaziçi Üniversitesi Cinsel Tacizi Önleme Ofis Koordinatörü Cemre Baytok'un görevden alınması akademisyenler açısından bir gözdağı oldu. Bu saldırılarla birlikte güvenoyuyla süreci atlatabileceğine inanan akademisyenlerin Mlih Bulu'nun kayyum olarak atanmasıyla, aylardır Kayyumluk binasına sırtlarını dönen akademisyenlerin, sırtlarını öğrencilere dönmeye özeleştirisini vermesi gerekmektedir. Feyzi Erçin, Can Candan ve Cemre Baytok örneklerinde olduğu gibi öğrenciler akademisyenlerin haklı mücadelelerinde sırtlarını dayayabilecekleri bir mevziyken güvenoyu adı altında öğrencilerin sözüne taleplerine arkasını dönen akademisyenlerin bir kazanım elde edemeyeceği, eldeki kazanımları da iktidara teslim etmekten öteye gidemeyeceğini belirtmekte fayda var. Bu süreçte Boğaziçi Üniversitesi akademisyenlerinin özeleştiril bir yaklaşım geliştirmesi buna paralel görevine son verilen akademisyenlerin iadesi için mücadelelenin geliştirilmesi birleştirici bir noktada duruyor.

Devletin, kadınların ve LGBTİ+'ların kazanımlarına dönük saldırılarını, direnişin

en ön mevzilerinde yer alan LGBTİ+'lar ve kadınlar en yoğun yaşayan kesim oldu. Hedef göstermelerden tutalım da, görünür-lüğüne dönük gökkuşağı bayraklarına getirilen yasak, devletin cepheden konumlanışını gösterdi. Sergi üzerinden linç girişimi başlatılan LGBTİ+ öğrencilerin tutuklanmasıyla ilk tutuklamaların gerçekleşmesi, BÜLG-BTİ+'nın kapatılması, Cinsel Tacizi Önleme Komisyonu çalışanının ücretsiz izne çıkarılması ve ardından Ağustos ayında görevine son verilmesiyle CİTÖK'un kapatılacak noktaya getirilmesi AKP-MHP iktidarının kadın ve LGBTİ+ düşmanlığını ortaya koyarken bu saldırıların üzerinden kendi tabanını domine etme pratiği olarak öne çıkmaktadır. Bu açıdan kimi çevrelerce ilk vazgeçilenlerin LGBTİ+'lar olması LG-BTİ+'ların yaşama biçimlerinin ve ortaya koydukları eylemlerinin tartışmaya açılması, devletin ataerkil karakterinin devrimci-demokrat saflardaki yankılarını gösterdi.

Bizim açımızdan direnişimizin bir ayağını patriyarkaya karşı mücadelenin oluşturduğunu gençlik açısından bu mücadelenin hayati bir noktada olduğunu tekrardan gösterdi. Bu açıdan kolektifimizin açığa çıkardığı olumlu deneyimlerin geliştirilerek büyütülmesi önümüzdeki süreç açısından önemli bir sorumluluk oluşturmaktadır. Burada Mao Zedong'un "Ve değiştirilecek olan nesnel dünya, değişikliğin bütün düşmanlarını da içermektedir." sözünü hatırlamakta fayda var. Yukarıda ifade ettiğimiz şekliyle LGBTİ+'ların kimliğini hedef alan esasen varlığını tartışmaya oturtan yaklaşımlara karşı mücadele, mücadelemizi içermektedir.

Gelişen öğrenci direnişi faşizmin baskı ve zor aygıtlarının yanı sıra küçük burjuva yaklaşımların saldırıları altında ısrarla devam ederken bugün yeni bir sürecin kapısı aralanıyor. Okulların hibrit sistemiyle yüz yüze eğitime başlayacağı bir süreçte gençliğin biriken öfkesinin kampüsleri ve sokağı saracağı ön görülebilir. Halk kitlelerinin devlete karşı biriken öfkesinin Boğaziçi sürecinde bir çatlaktan nasıl sızdığını gördük. Bu süreçten çıkarılan deneyimle gelişen hareketi karşılayabilecek politik-örgütsel forma kavuşmak bizim açımızdan hayati bir noktada duruyor. Burada pratik-politik hazırlıklarımızı sürdürürken ideolojik hattımızı daha net ve berrak bir şekilde ortaya koyma ihtiyacı kendisini daha fazla dayatıyor. Bu çerçevede Demokratik Halk Üniversiteleri mücadelemizin bugün açısından kısa-orta ve uzun vadeli hedefleri, yürüteceğimiz mücadelenin yönü noktasında daha derin tartışmalar yürütmek gerekiyor.

Korku İmparatorluğunun Bekçileri

HDP'li veya AKP'li vekil ve ayrıcalıkları arasındaki farklara baktığımızda iktidarın tekçiliğini, faşizmini resmedebiliriz.

Geçtiğimiz ay Mersin'in Erdemli ilçesinde trafik polisinin kendisini durdurması üzerine AKP Mersin Milletvekili Zeynep Gül Yılmaz polisleri “şerefsiz, terbiyesiz” gibi hakaretler etmiş, kendisi ve arabayı kullanan kişi polislerin isimlerini almaya çalışmıştı. CHP Milletvekilinin olayı gündeme getirmesiyle AKP'li vekil önce söylenenleri yalanlamış, görüntüler açığa çıkınca da özür dilemişti. Bu süreçte valilik de açıklama yaparak olayın çarpıtıldığını ve polisler hakkında gerekli işlemlerin yapıldığını belirtti.

Olayın özü şu; bir milletvekilinin aracı geçiş üstünlüğüne sahip ve oradaki polisler mevzuatın dışına çıkarak, milletvekilini yarım saat beklettikleri için açığa alındılar.

Yanlış ihbar ya da bilinçli bir yanlış sorgulama olsa dahi, ikiyüzlülüğünü her konuda açığa vuran iktidar burada da aynı şekilde hareket ederek; kendi vekili, bakanı, suç ortağı söz konusu olduğunda polisini de bir kalemde harcayacağını göstermiş oldu.

Çok uzak geçmişe gitmeye gerek olmadan yakın zamanda yaşanan, toplumsal muhalefetin yükseldiği durumlarda polis şiddetinin ne raddeye vardığını görebiliyoruz. Bu olayda bir AKP'li vekili yarım saat beklettiği için ya da bilinçli bir hata sebebiyle açığa alınan polisler ile eylemlerde HDP'li vekillere şiddet uygulayan polisler arasındaki farkı görmek gerek. Çok yakın zamanda meclisin içerisinde yaka paça gözaltına alınan bir vekil örneği de karşımızda durmakta. HDP'li veya AKP'li vekil ve ayrıcalıkları arasındaki farklara

baktığımızda iktidarın tekçiliğini, faşizmini resmedebiliriz.

Bu durum elbette ki sadece HDP üzerinden yaşanmıyor. Sokakta yapılan her eylemde, herhangi bir hak arama mücadelesinde, işçinin grevinde, köylünün nöbetinde polis şiddetini, doğasında yasadışılığı görebilmekteyiz. Her gün bu şiddet yaşanırken ve devletin polisi aleni olarak suç işlerken sırtını sıvazlayanlar kendi vekilini kayırmak adına her yola başvuruyor.

Üstelik polis şiddetini çeken, somutlayan gazetecilerin önüne set çekilerek ve yine gazetecilere de şiddet uygulanarak basın özgürlüğü de engellenmiş oluyor.

Suç üstüne suç işleyen ve artık suç şebekesi haline gelmiş olan iktidarın kendi bekasını korumak adına yapmayacağı bir şey yok!

Devletin, halkın değil sermayenin örgütü olduğunu söylemeye gerek yok. Hali hazırda bütün devletler sermayenin yararına işliyor, kolluğunu da buna göre şekillendiriyor. Ülkemiz özelinde baktığımızda AKP iktidarı bu imkanları daha farklı biçimlerde kullanmaya özen gösteriyor. Faşizmin en üst boyuta çıktığı günümüz koşullarında iktidarın yaşadığı depremleri en aza indirmek adına, halk muhalefetini bastırmak ve her bir bireyi daha fazla baskılayabilmek için kolluk en önemli araçlardan. Sokağa çıkma yasağı ile gözaltına alarak bir nevi bu düşüncede olabilecek herkese gözdağı vermeye çalışılıyor. Halkı kötek ile uslandırmaya çalışırken kendi memurlarını, yere göğe sığdıramadıkları polislerini de yandaş olmadıkları, AKP'liye imtiyazlı

davranmadıkları takdirde olabilecek görmeye davet ediyorlar. Yaşanan bu olay sadece bir örnek.

Kendi yararına karar vermeyen savcıyı, sokakta röportaj veren kadını, kayyum istemeyen öğrenciyi, yani her bir kişiyi farklı biçimlerde baskı altında tutmanın yollarını arayan bir iktidar gerçekliği ile karşı karşıyayız.

İktidar yasal ve yasal olmayan örgütlenmeleri ile her gün bir katliama imza atıyor, mültecilere, Kürtlere, kadınlara, LGBTİ+'lara yönelik saldırganlığın fitilini bizzat ateşliyor.

İtaatkar bir toplum, karşısında boynu kıldan ince bir halk yaratmaya çalışan iktidar artık çatlaklarından su sızdırıyor. Polis şiddeti karşısında durulmayan öğrenciler, kadınlar, nöbetini bırakmayan köylüler, bütün engellemelere rağmen yangınlara su taşımak için canla başla çabalayan insanlar... Elbette ki bunların her biri korku imparatorluğu kurmaya, dayanışmayı ve hak arama mücadelelerini baltalamaya, sönmülendirmeye çalışan iktidara karşı bir cevap. Tekrar etmek gerekirse polise verilen sınırsız yetki de iktidarın andaki ihtiyacına göre şekillenmekle beraber, her olayda olduğu gibi ikiyüzlü yaklaşımının bir göstergesi. Yakın zamanda gerçekleşen bu ve buna benzer birçok olay da iktidarın teşhir olması bakımından önemli bir noktada durmakta.

NKP (Devrimci Maoist)'den Gonzalo ile Dayanışma Çağrısı

NKP (Devrimci Maoist) Genel Sekreter Kiran bir açıklama yaparak, Gonzalo'nun (Abimael Guzman Reynoso) serbest bırakılması için kampanya yürüttüklerini dile getirdi.

NKP (Devrimci Maoist) Genel Sekreter Kiran, “12 Eylül 1992’de Peru’nun gerici hükümeti tarafından Peru’nun başkenti Lima’da ABD emperyalizmine uygun olarak tutuklanan Gonzalo Yoldaş bugüne kadar zindanda çürüyor. Henüz kimseyle halka açık bir şekilde görüşmesi reddediliyor.

Peru gerici hükümeti, çeşitli karmaşık hastalıklardan muzdarip Yoldaş Gonzalo’yu tüm hayatı boyunca zihinsel ve fiziksel işkence kullanarak hapishanede öldürmek için komplo kuruyor gibi görünüyor. Partimiz, bu tür insanlık dışı ve duygusuz eylemlere şiddetle karşı çıkıyor ve onun saygıdeğer hayatını kurtarmak ve salıverilmesini sağlamak için dünyanın dört bir yanında başlatılan kampanyayla güçlü bir dayanışma içindedir” şeklinde açıklama yaptı.

PÊŞEROJA AZAD | ÖZGÜR GELECEK | Sayı 244

Nisan Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti. Yönetim Yeri: Katip Mustafa Çelebi Mahallesi Tel Sokak No: 25 Kat: 3 Daire: 9 Beyoğlu/İstanbul Tel: 0212 293 73 76 Sahibi ve Yazışleri Müdürü: Vedat Yeler
Baskı: Kuzey Veb Ofset Sanayi Ticaret LTD. ŞTİ. Tayakadın Yassıören Cd. No: 75/1 Tayakadın Köyü Arnavutköy/İstanbul Tel: 0212 682 61 62 Küçükköy V.D. 6010823413 YAYGIN SÜRELİ - ISSN: 2148-7367
Twitter | ozgur_gelecek Facebook | ozgur.gelecek.gazetesi

1 Eylül Üzerine; Barış ve Direniş

1 Eylül 1939 tarihinde Hitler Almanya'sının Polonya'ya saldırısıyla başlayan II. Emperyalist Paylaşım Savaşı, Avrupa başta olmak üzere büyük bir yıkıma neden oldu.

67 milyon insan yaşamını yitirdi, şehirler viraneye döndü. Hitler, 6 milyon Yahudi'yi gaz odalarında katletti. Tüm Avrupa ülkelerini denetimi altına alan, işgal eden Alman ordusu, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği (SSCB)'ne de saldırdı. Sovyet Kızıl Ordusu Hitler'in ordusunu Stalingrad'da bozguna uğrattı. Gerisin geri kaçan Hitler'in ordusunu takip eden Kızıl Ordu, 8 Mayıs 1945 tarihinde Hitler Almanya'sının başkenti Berlin'de kızıl bayrağı parlamento binasında göndere çekince savaş sona erdi.

II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda yaşanan büyük acı ve yıkımın bir kez daha tekrarlanmaması için SSCB tarafından dünya barışına katkı olması adına 1950 yılında, savaşın başlangıç tarihi olan 1 Eylül'ün "Dünya Barış Günü" olarak kutlanması önerilmiştir.

SSCB'nin önerisi ve bugünü unutturmak için bir süre sonra Birleşmiş Milletler bu tarihi değiştirdi ve BM Genel Kurulu 1981 yılında 21 Eylül tarihini "Barış Günü" ilan etti. Savaşlardaki insan ölümlerinin anısına dünyanın tüm kıtalarından çocukların bağışladıkları bozuk paralarla üretilip Japonya tarafından yaptırılan "Barış Çanı" her 21 Eylül'de BM merkezinde barış için çalınıyor (!)

SSCB'nin 1 Eylül Dünya Barış Günü sembolikti. SSCB, Çin Halk Cumhuriyeti ve diğer sosyalist ülkeler, kendilerine saldırılmadığı sürece hiçbir ülkeye saldırmama politikasına uygun olarak dünya barışını savundular.

1 Eylül Dünya Barış Günü'nü kutlayacağımız bugünlerde yanı başımızda Afganistan'da, Suriye'de, Libya'da, Dağlık Karabağ'da ve daha başka yerlerde bir trajedi yaşanmaktadır. ABD emperyalistleri, 11 Eylül saldırısının hemen ardından 7 Ekim 2001 tarihinde Afganistan'ı işgal etmiş, işgalin gerekçesini El-Kaide lideri Usame Bin Ladin'in yakalanması olarak açıklamıştı. 2002 yılında İngiltere ve ardından di-

ğer NATO devletleri de işgale ortak oldular ve Afganistan'a asker gönderdiler.

TC devleti de Kore'de olduğu gibi işgale asker gönderdi. Böylece ABD ve İngiltere, Afganistan'ın yeraltı zenginliklerine el koymuş ve Afganistan'ın stratejik konumundan yararlanma fırsatını yakalamış oldular. "Özgürlük", "demokrasi" adı altında düzenlenen işgal operasyonları, ülkenin felaketi haline geldi. İşgal boyunca sayısı bilinmeyen çok sayıda sivil yaşamını yitirdi. Gelinek noktada ülke yaşanamaz hale getirildi.

Bir yandan gerici Taliban baskısı ve saldırıları diğer yandan emperyalistlerin sömürü ve baskısı ülkeyi yaşanmaz hale getirdi. Yüzbinlerce insan, göç ederek dünyanın değişik coğrafyalarına dağıldı. 20 yılı bulan işgalin sonucunda ABD ve NATO üyesi devletler askerlerini Afganistan'dan çekti. Taliban'ın Kabil'e girmesiyle insanlar uçak kanatlarında-tekerlerinde ülkeyi terk etmek isterlerken düşerek, parçalanarak yaşamlarını yitirdiler.

Hepimiz bu vahşet görüntülerine tanık olduk. Emperyalist yağmacıların bir ülkeyi getirdikleri durumun içler acısı tablosuydu yaşananlar.

Kürtlere, Bölge Halkına Karşı Savaş Suçu İşleniyor!

1 Eylül Dünya Barış Günü'nü kutladığımız bugünlerde dünyanın yoksullarının yaşadığı coğrafyalarda savaş ve işgaller devam ediyor. Hemen yanı başımızda Su-

riye'de 2011 yılından bu yana devam eden vekalet savaşlarında yüzbinlerce insan yaşamını yitirdi. 9 milyonun üzerinde Suriye vatandaşı mülteci konumuna düştü.

TC devleti, Suriye'de Kürt halkının yaşadığı toprakları işgal etti. Afrin'de halk yerinden edildi, göç ettirildi, katliama uğratıldı. Kuzey Doğu Suriye'ye yönelik saldırı ve işgal devam ediyor. Suriye'de yaşanan savaşın, işgal ve katliamların sorumlusu emperyalist işgal güçleri ABD, Fransa, Almanya ve Rusya'dır. Emperyalistler deyim yerindeyse Suriye'yi bölüşmek için bu topraklara üşüştiler. TC devleti de "Yeni Osmanlılık" hayalleriyle bölgeye saldırdı ve işgal etti.

Rojava Devrimini boğmak için elinden her türlü saldırganlığı yaşama geçiren TC, Kürt halkına karşı işkence, zorla yerinden edilme gibi suçlar işlemektedir. Rojava topraklarını işgal eden TC devleti, Irak Kürdistanı'nda Medya Savunma Alanları'nı neredeyse her gün bombalıyor. Onlarca insan bu saldırılarda yaşamını yitirdi.

Kürt halkına karşı düşmanlığı bir politika haline getiren TC devleti, son olarak Şengal'i havadan bombaladı. 16 Ağustos'ta Şengal çarşısına saldırının ardından 17 Ağustos'ta Sikeniy Hastanesi'ne uçaklarla saldırı gerçekleştirdi. Hastaneye yönelik saldırıda hastalar, doktorlar, sağlık çalışanları, hastane güvenlik görevlileri olmak üzere 8 kişi katledildi. Askeri olarak hedeflenmesi yasaklanan hastanenin bom-

balanması ve 8 insanın yaşamını yitirmesine neden olan bu saldırı, Cenevre Savaş Hukuku Sözleşmesi'ne göre yargılanması gereken bir savaş suçudur. Burada da başta Halepçe (ki sivil halka karşı kimyasal silah kullanılmıştı) olmak üzere bugüne kadar Kürt halkına karşı işlenen suçlara karşı sessiz kalan ve sorumluluklarını yerine getirmeyen uluslararası toplum kuruluşları suçludur.

Yine 2011 yılında başlayan Libya iç savaşında NATO destekli ABD, Fransa, İtalya ve Almanya, Libya'yı paylaşım savaşı devam ediyor. TC devleti de asker ve Suriye'den taşıdığı cihatçı çeteleriyle pay kapmak için Libya'da. Bu topraklarda da savaş suçları işleniyor.

Savaşların, Açlığın ve Yoksulluğun Sorumlusu Emperyalistler ve Uşaklarıdır!

Dünya, emperyalist kapitalistler tarafından talan ediliyor. Savaşların ve yoksulluğun sorumlusu bu sistemdir. Savaştan ve silahlanmadan beslenen emperyalist devletler, her fırsatta silahlanma bütçelerini artırırken diğer ülkeleri de silahlanmaya zorluyorlar. Emperyalist devletler körükledikleri savaşlarla, çıkardıkları gerilimlerle silah satışının artmasını hedefliyor ve kârlarına kâr katıyorlar.

TC devleti de Suriye'de, Libya'da, Dağlık Karabağ'da, Irak Kürdistanı'nda yürüttüğü savaş nedeniyle silaha en fazla yatırım yapan ülkeler arasındadır.

Emperyalist-kapitalist bir dünyada barıştan söz edemeyiz. Bizzat emperyalizmin varlığı savaşların başlıca sebebidir. Savaşların, yoksulluk ve açlığın sorumlusu emperyalist kapitalist sistemin kendisidir.

Silah üreticisi, savaş kışkırtıcısı emperyalist kapitalist güçlere karşı birleşik mücadele ile zafer kazanıp, dünyayı devrimlerle değiştirip, emekçiler-ezilenler açısından barış içerisinde yaşanacak hale getirmek için enternasyonal proletaryanın büyük öğretmeni Mao'nun dediği gibi; "Silahların ortadan kaldırılması için silaha sarılmaktan başka çare yoktur."